

Người tình của đại ca

Contents

Người tình của đại ca	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	8
3. Chương 03	15
4. Chương 04	23
5. Chương 05	29
6. Chương 06	39
7. Chương 07	45
8. Chương 08	53
9. Chương 09	61
10. Chương 10 (end)	68

Người tình của đại ca

Giới thiệu

Anh nổi tiếng với chiến tích huy hoàng trong tình trường, nhưng đối với cô, cùng lắm chỉ là hung thủ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-cua-dai-ca>

1. Chương 01

CHƯƠNG 1

Tại một góc hoa viên trường trung học Hoa Uyển.

“Nghieu...” Phạm Lập Hương nói với giọng mềm mại đáng yêu, hơi thở như khiêu khích, đôi môi khêu gợi khẽ thổi nhẹ lên khuôn mặt người thiếu niên. Với những đường cong phát dục thành thực, thân thể mềm mại không xương bắt đầu uốn éo trong lòng chàng trai này.

Thiếu niên đang dựa vào thân cây thảo nhiên đón nhận, đối với cô gái đang cố ý câu dẫn mình, không chào đón cũng không bài xích, mặc kệ cô khiêu khích. Cô gái nóng bỏng hôn anh một hồi lâu mới buông anh ra, rồi thở hổn hển, đôi môi xinh xắn như cánh hoa đào, khuôn mặt thì đỏ hồng lên.

“Nghieu, anh nhất định phải giúp em đứng đầu.”

“Đứng đầu?” Bị gọi thẳng tên, thiếu niên Nghieu giống như bị gọi lên dục hỏa, trên mặt nổi lên sắc hồng, cánh tay cường tráng phút chốc ôm chặt thân hình như rắn nước của cô gái, tay khác hướng xuống phía dưới hướng chiếc mông nở nang của cô mà xoa nắn, dục vọng dưới hạ thân khiến anh không chịu nổi, nhưng âm điệu vẫn lạnh lùng như cũ.

“Chính là ... Chính là ...” Phạm Lập Hương rên rỉ, thần trí dần dần trở nên mơ hồ, dục hỏa trong mắt càng đậm, vụn vụn thân thể đầy đặn, mềm mại trong lòng anh, hận không thể lập tức cùng đối phương hợp thành một thể. “Chính là để kỷ niệm ngày thành lập trường, đã tổ chức hoạt động bình chọn người tình trong mộng, a...” Đột nhiên thấy thân mình chợt lạnh, y phục bên ngoài dĩ nhiên đã rơi xuống đất, hai người lập tức lẫn lộn vào trong bụi cỏ.

Cô quỳ xuống, vội vàng cởi quần áo của anh, làm nũng nói: “Em, Phạm Lập Hương luôn tin rằng đáng người cùng khuôn mặt đều là số một. Nhưng chỉ được danh hiệu thứ ba mà thôi, thật không cam lòng! Nghieu, anh nhất định phải giúp em, anh xem đi, em có điểm nào kém người khác?” Cô hôn lên vùng ngực rắn chắc của anh, dùng đôi vú đầy đặn va chạm, cọ sát trong ngực anh, hai tay thì cố gắng kích thích da thịt anh.

Anh bừa bãi hưởng thụ sự phục vụ nhiệt tình của cô, với các hoạt động của nhà trường anh chưa từng lưu ý. Thoải mái mà vuốt ve phong nhã xinh đẹp trước mắt, mây khê nhú lại, anh có chút tò mò, cái trường học ngu xuẩn này có thể tổ chức cái gì. “Người tình trong mộng”, người trước mắt anh khuôn mặt thì xinh đẹp, đáng người thì nóng bỏng, đặc biệt kỹ thuật câu dẫn của cô thì lại càng làm anh thập phần mê muội, nhưng lại chỉ đứng thứ ba sao?

“Một tuyệt thế như em vốn đã là hiếm thấy, lại có thể có người hơn em sao?”

“Đúng vậy, ai biết được sao những tên ngu ngốc này lại chọn như vậy! Thật sự là thiên cận, đúng là không có mắt.” Cô thì thảo oán giận.

Đôi môi đỏ mọng hôn lên môi anh, bàn tay nhỏ bé thuận thế dời xuống phía dưới, tới gần cạp quần của anh. Trước hành động kích thích của cô, anh bị dục hỏa thiêu đốt, nhất thời hạ thể khó chịu thập phần. Cô càng thêm khẩn cấp khi nhận ra “chướng ngại vật” trên người anh.

Dùng đôi chân dài rắn chắc vòng qua người cô, vị trí hai người lập tức đảo ngược trở lại. Hai tay anh ôm trọn lấy hai bên hông cô, hạ thân cường tráng trườn lên thân thể thơm tho, đầy đặn, gắt gao áp chế cô.

“Nghieu, anh phải làm chủ cho em!” Cô ra vẻ không đồng ý, xoay thất lưng kháng cự, nhất thời càng kích thích anh.

“Em đúng là tiểu dân phụ!” Anh thô lỗ nói, sớm đã bị cô khơi mào dục vọng. Anh vội cởi hết đồ, đại chưởng xâm nhập vào vùng đất bí hiểm của cô. Biết cô đã sớm chuẩn bị, anh ngược lại không vội phát tiết dục vọng của chính mình, lại muốn trên chọc dục hỏa không thể kìm nén được của cô.

Phạm Lập Hương khuôn mặt ửng đỏ, mười ngón bấm sâu sau lưng anh, cơ hồ như muốn hét lên: “Nghieu...”

“Người phía trên em là ai?”

“Việc này không thể nói sau sao, Nghieu...” Hơi thở của cô gấp gáp, bất an lắc lắc thân thể mềm mại dụ dỗ anh.

“Không được!” Anh vô tình chối bỏ thỉnh cầu của cô, đại chưởng lại ái muội ở nơi riêng tư của cô mà tác quái, cố ý muốn hành hạ cô.

“Em...” Cô cắn răng, cố nén dục hỏa khó chịu đang dâng vồ, đột nhiên ai oán nói. “Thứ hai là Nam... Cung Thu Thủy...” Cô lắc lắc thân mình đang rất khó chịu, thế sau này cũng không dám dùng thủ đoạn như vậy để nhờ anh.

“Nam Cung Thu Thủy?” Tên này tựa hồ đã nghe qua ở nơi nào.

“Anh... cô ấy chính là đại tiểu thư của tập đoàn Thế Vinh, cũng là bạn gái cũ của anh, vừa mới chia tay không lâu, chẳng lẽ anh đã quên rồi sao?”

Phạm Lập Hương tuy không phục Nam Cung Thu Thủy có danh hiệu cao hơn cô, nhưng đối với một người đoàn trang thanh nhã, tiểu thư khuê các như Nam Cung Thu Thủy cũng không dám tỏ thái độ khinh thị. Nếu không phải cuối tuần trước Nghiêu vừa chia tay với Nam Cung Thu Thủy, đưa cô thành bạn gái mới nhất của anh, khiến cho bao nhiêu nữ sinh khác hâm mộ cùng ghen tị, cô cũng không dám có ý tranh giành.

Phạm Lập Hương luôn miệng kêu “Nghiêu”, chính là Diêm Tính Nghiêu, là đại ca của băng lớn nhất trong khu vực, nghe nói băng nhóm lớn nhỏ ở khu vực khác cũng từng đến khiêu khích anh, nhưng trải qua rất nhiều cuộc đụng độ, tranh đấu mãnh liệt, “Diêm Tính Nghiêu” đã trở thành một nhân vật truyền kỳ với danh tiếng lẫy lừng, mà trên người anh cũng có rất nhiều vết sẹo tượng trưng cho vinh quang ấy.

Các học sinh trường trung học Hoa Uyển đối với Diêm Tính Nghiêu vừa kính lại vừa sợ. Hơn nữa Diêm gia là một gia tộc lớn, là đầu rồng trong giới thượng lưu, anh lại là người thừa kế duy nhất của Diêm gia. Trong trường học từ hiệu trưởng, hiệu phó, hội trưởng hội uỷ viên, cho tới nhân viên tạp vụ, căn bản không ai dám có ý bất kính với anh. Cũng còn may là, chỉ cần không trêu chọc anh, anh cũng không thừa hơi chủ động xâm phạm người khác.

Diêm Tính Nghiêu cũng rất tuấn tú, ngũ quan dễ nhìn, mày rậm mắt to, mũi iệng rộng, dáng người cường tráng rắn chắc, đôi mắt lợi hại hơn nữa như có khả năng nhìn thấu người khác, cả người hơi thở tản mát ra một cỗ chí mạng nguy hiểm. Vốn lãng tử tiêu sái, hành động lại ngông cuồng ngạo mạn càng làm tăng mị lực của anh. Đây cũng là nguyên nhân khiến làm bao cô gái trẻ chết mê chết mệt.

Diêm Tính Nghiêu có nhiều đàn em dưới tay, thường xuyên qua lại với các bang phái khác nên thế lực của anh rất lớn.

Các cô gái nói yêu anh, anh trắng trợn cùng tất cả các cô ân ái ái ái, mờ mờ đầm đầm, hơi thở rối loạn,..... nhưng “Chỉ là vận động thân thể thôi”. Cho nên anh kết giao với rất nhiều đối tượng, thu nhận cả những đàn em là nữ. Tuy mới mười tám tuổi, nhưng mỹ danh “Trăm chiến trăm thắng” đã nổi tiếng khắp nơi.

“Anh sao vậy?” nghe vậy anh liền tỉnh lại, thể nhưng nét mặt vẫn như cũ, không chút đồng tình. Anh mặc dù không kén chọn, cũng không quan tâm đến thân thể của bạn tình, cũng bởi vì anh chỉ coi các cô là công cụ phát tiết. Một khi đã chán liền không chút do dự lập tức bỏ cũ lấy mới, nguyên nhân chỉ có một: “Anh sợ phiền toái!”

Anh ghét nhất là khi bạn gái khóc sụt sùi, không muốn cùng anh. Chỉ làm bạn tình, đồng ý thì làm, không đồng ý thì biến. Chỉ là cùng nhau hưởng khoái hoạt, ai có tâm tình mà yêu với đương, thật nhàm chán!

“Đứng đầu là ai?” Anh khinh mạn ném cánh hoa anh đào xinh xắn kia, rồi thuận miệng hỏi.

Cô thở nhẹ một tiếng, vận vẹo thân thể nở nang mềm mại, cầu xin anh: “Nghiêu, làm ơn...”

“Nói!” Anh một mực nhìn chăm chú vào thân thể người con gái mà dục vọng đã bị kích thích đến cực điểm, sự chịu đựng của anh chỉ có giới hạn.

“Vương Ninh Ninh, là Vương Ninh Ninh!” Cô chán nản kêu lên. “Cô ta chính là thiên tài siêu cấp từ cấp tiểu học đến giờ, thành tích học tập đứng đầu trường mình.”

“Là cô ấy?” Anh có chút kinh ngạc, nhẹ giọng than nhẹ, mày rậm hơi nhíu, tâm tình đột nhiên thay đổi, nhắm đúng vú cô ra sức bóp mạnh

“Á, đau... anh...!” hành động bất ngờ của anh làm Phạm Lập Hương đau phát khóc.

Anh ngừng động tác, hướng bộ ngực căng tròn của cô châm dãi xoa nhẹ, hờn giận nói: “Em còn quá ngây thơ!”

“Nghiên, em biết sai rồi, người ta cũng không dám nữa. Van xin anh thương xót, đừng đùa em nữa!” Cô uốn oải trong thất bại rồi khóc lên.

Diêm Tính Nghiên cũng không buồn quan tâm đến cô, vẫn cố chấp theo ý mình...

Khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn dường như không chịu nổi tiếng nói như đàn ong vo ve bên cạnh, thoáng chốc đã nhăn lại. Cô nhức hết cả tai, cái miệng xinh xắn thì thào lẩm nhẩm, cầu mong Chu tiên sinh trong ống tay áo đừng làm cô ngủ gục.

Đều do lòng tham của cô, rõ ràng biết rõ thời gian ngủ của chính mình, một khi không ngủ đủ mười giờ sẽ rất mệt, cả ngày không thể làm được gì. Tối hôm qua check mail đến hai giờ. Buổi sáng chuông báo thức kêu, cô chỉ muốn vùi đầu vào chăn ngủ tiếp, nếu không phải sợ mama la mắng, cô đã sớm chìm trong mộng đẹp rồi.

Hiện tại là báo ứng sao, cả trường rộng mênh mông nhưng lại không có chỗ nào để an giấc! Lớp học thì vắng người, cô lại không chịu được mùi trong phòng y tế, bắt đắ dĩ mới phải dời đôi chân ngọc ngà đến góc này, sao biết được ngay cả nơi này cũng có người kêu toáng lên như thế?

Phép lịch sự tối thiểu ở nơi công cộng cũng không có. Nơi này mặc dù hẻo lánh, nhưng tốt xấu gì cũng có người qua lại, sao có thể làm ồn, không sợ ảnh hưởng đến người khác sao?

Loáng thoáng nghe thấy cô gái kia nhắc đến tên cô, Vương Ninh Hình tức giận đến mức muốn hét lên, lại phát hiện chính mình không có năng lực làm điều này.

Cô gái kia sao vậy? Còn khóc nữa! Vương Ninh Hình cảm thấy chính mình mới là người phải khóc ở đây!

Lấy hết dũng khí, cô lập tức ngồi dậy, Vương Ninh Hình quyết định nói cho cô gái kia biết, cô nguyện ý đem danh hiệu đệ nhất nhường cho cô ta, chỉ cần mau mau trả lại cho cô một không gian yên tĩnh như trước, cô không thể ngủ được trong tình cảnh này, bằng không buổi chiều ngay cả đi bộ cô cũng không có sức.

Vương Ninh Hình vừa quay đầu, lập tức nhìn thấy một đôi nam nữ trần truồng đang quấn chặt lấy nhau, triền miên không dứt.

Trong nháy mắt, bốn mắt chạm nhau, Vương Ninh Hình cùng Diêm Tính Nghiêu đều ngây ngốc.

Đối mặt với cảnh tượng “kích thích” như thế này, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Vương Ninh Hình thật sự không biết nên phản ứng như thế nào.

Sững sốt một hồi lâu, cô mới lấy lại tinh thần, miệng suýt tí nữa rơi xuống cằm vội vàng khép lại, vội quay sang phía khác. Nhớ lại hình ảnh vừa xong, cả khuôn mặt nhanh chóng đỏ ửng.

Anh... anh không có mặc quần áo?!

Anh... Vương Ninh Hình quyết định coi như mình hoa mắt, cái gì cũng không nhìn thấy, lập tức đứng lên, không nói một lời nhanh chóng rời đi.

Diêm Tính Nghiêu ánh mắt chặt chẽ giám sát nhất cử nhất động của cô, khuôn mặt đỏ hồng trước mắt khiến anh động lòng. Ánh mắt hạ xuống, trên mặt không chút biểu tình, cho dù người thân chết cũng không quan tâm, hoàn toàn không nhìn ra trong lòng anh đang nghĩ gì.

“Nghiêu... tha cho em được không?” Phạm Lập Hương đáng thương nỉ non, cô thật sự chịu không nổi...

Anh thu hồi tầm mắt, lạnh lùng nhìn người con gái nóng bỏng dưới thân, không khỏi thở ra một tiếng:

“Chết tiệt!”

Tiếng chuông du dương báo hiệu giờ tan học vang lên, vườn trường lập tức người tủa ra như kiến...

Chờ đến hồi chuông cuối cùng, Vương Ninh Hình mới nhàn nhã trở lại lớp học Hồi giáo, chuẩn bị túi sách đi về nhà.

“Bạn học Vương...!” một giọng nói mang theo vài phần khiếp sợ vang lên.

Trong phòng học chỉ còn mười mấy người, Vương Ninh Hình vừa quay đầu liền nhìn thấy một người bạn cùng lớp đang nhú mồm nhìn cô, bộ dạng có chút cầu xin.

Vương Ninh Hình học nhảy lớp ở học kỳ này, nên tất nhiên còn chưa biết hết mọi người. Hai người bình thường cũng không có giao tình, bởi vậy không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

“Có việc gì sao?”

Nữ sinh tên Đoàn Chi này vụng trộm nhìn cô, nhỏ giọng yêu cầu: “Hôm nay là ngày trực nhật của mình, bạn... có thể chờ mình làm xong rồi mới đi không? Chỉ cần bạn đồng ý, mình sẽ làm nhanh thôi, cam đoan sẽ không chậm trễ nhiều thời gian của bạn.”

Vương Ninh Hình theo tầm mắt của cô nhìn lại, chỉ thấy ba cô gái đang đứng trên hành lang, vừa nhìn đã biết không phải người lương thiện rồi. Bọn họ lạnh lùng nhìn Đoàn Chi, gặp phải ánh mắt của cô, lập tức quay đầu sang chỗ khác.

Đôi mi thanh tú của cô khê rung, nhất thời hiểu được nguyên nhân khiến Đoàn Chi khó xử, thì ra là có kẻ muốn gây phiền toái cho cô!

“Được, bạn cứ từ từ làm, mình cũng không gấp.” Vương Ninh Hình mang sách giáo khoa đã cất trong túi sách ra, ngồi xuống chỗ cũ. “Vở ghi của bạn đâu, ỉnh mượn. hôm nay mình mệt, chưa ghi chép gì cả.”

“Có thể, có thể, chờ mình một chút, mình lấy cho bạn ngay.” Đoàn Chi thở dài nhẹ nhõm, vội vàng tới chỗ ngồi của mình lấy cho cô.

.....

Đoàn Chi vốn đang muốn nói thêm điều gì đó, nhưng thấy lớp trưởng đi tới, cô khiếp đảm, vội vàng gật gật đầu rời đi.

“Vương Ninh Hình, hôm nay thảo luận về hoạt động kỷ niệm ngày thành lập trường tháng sau, bạn có ý kiến gì không?” Lớp trưởng là một chàng trai nhã nhặn, dễ gần, trong lớp được nhiều người quý mến.

“Kỷ niệm ngày thành lập trường?” Vương Ninh Hình mặt mày biến sắc, thấy đau đầu liền xoa xoa huyệt thái dương. “Lớp mình thảo luận lúc nào?”

“Hoa Uyển học viên” Bao gồm tất cả các cấp học, diện tích rộng lớn, cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp hơn nữa kiến trúc lại được chuyên gia thiết kế, cảnh quan nơi đây mang vẻ đẹp không kém gì các danh lam thắng cảnh nổi tiếng, ngày thường cũng không cho người lạ vào. Chỉ có ngày kỷ niệm thành lập trường mới mở cửa đúng một ngày, chào đón học sinh khắp nơi đến dự.

Bởi vậy mỗi năm, hoạt động kỷ niệm ngày thành lập trường được xem là việc trọng đại nhất. Ngày này hàng năm, hội học sinh cũng rất bận rộn, cố gắng làm hoạt động này náo nhiệt hơn. Việc này cũng làm cho Vương Ninh Hình đau đầu không thôi, bởi vì cô nghe thấy tên mình trong cuộc thi bình chọn Người tình trong mộng, là cuộc thi thường năm và cũng là hoạt động được hoan nghênh nhiều nhất.

“Các bạn lớp mình cảm thấy phương thức năm ngoái không dùng được nữa... A, thực xin lỗi, mình quên là bạn kỳ này mới đến đây học, cho nên không biết...” Lớp trưởng nhã nhặn giải thích, đưa bản báo cáo hội nghị cho cô, mới nói tiếp: “Năm nay lớp mình muốn mở quầy bán đồ ăn, chủ yếu là đồ ăn của Nhật như chả mực viên..., mọi người cho rằng nếu sinh ý tốt thì vừa có thể kiếm được tiền lại vừa được điểm của ban tổ chức. Nếu bán không tốt, mình cũng có thể tự giải quyết nốt. Bạn thấy sao?”

Vương Ninh Hình nhìn lướt qua bản ghi hội nghị, ký tên ở phía dưới, liền trả lại cho anh. “Mọi người thấy tốt là được rồi, mình không ý kiến.”

“Vương Ninh Hình!” lớp trưởng nhìn lại tên cô trong danh sách, không tự giác lấy tay điều chỉnh lại gọng kính, dáng điệu có điểm bất an.

“Còn có việc gì sao?” Cô ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt biểu tình.

“A, kỳ thật cũng không phải là chuyện quan trọng, chỉ là... mình hay thấy bạn xuống phòng y tế nghỉ ngơi, giống hôm nay vậy, mình không biết... liệu sức khỏe của bạn có vấn đề gì không?” trong ánh mắt tràn ngập sự quan tâm.

Vương Ninh Hình thản nhiên cười nói, “Mình chỉ là thể lực kém một chút, hơn nữa ngày hôm qua thức đêm, cho nên mới cảm thấy mệt, không có việc gì đâu, cảm ơn bạn quan tâm.”

“Thật sự không có việc gì?” Anh nhìn thẳng vào cô, tựa hồ có chút hoài nghi. Thật ra cũng không thể trách anh đa nghi, thầy giáo còn không tin tưởng cô, thật sự là cô rất gầy, như thể chỉ cần một cơn gió thổi qua, cô sẽ bay đi mất.

“Thật tình không có việc gì, cảm ơn bạn quan tâm.” Nói xong, cô đột nhiên ngẩng đầu lên: “Lớp trưởng, khi bạn qua cổng trường, có thể chuyển lời cho lái xe của mình được không, bảo rằng mình còn có chút việc nên đợi thêm một lát nữa?”

“Đương nhiên, không thành vấn đề, mình đi đây.”

“Hẹn gặp lại!” Vương Ninh Hình liếc mắt nhìn Đoạn Chi đang bận rộn, rồi lập tức vui vẻ ghi chép.

Ánh mắt lớp trưởng lưu luyến nhìn Vương Ninh Hình một lúc lâu rồi mới rời đi.

Qua một hồi, mọi người đã về hết, Đoạn Chi từ đầu vội chạy tới cạnh bàn của cô, thở gấp nói: “Mình... mình làm xong rồi, cảm ơn bạn, bạn Vương.”

“Đừng vội, mình không phải đã nói không cần gấp sao.” Vương Ninh Hình ngẩng đầu nhìn cô cười cười, nụ cười xinh đẹp tựa như hoa xuân nở rộ, làm cho Đoạn Chi nhất thời choáng váng, ngơ ngác nhìn cô chăm chú. Vương Ninh Hình không chú ý tới biểu tình của cô, thu dọn mọi thứ gọn gàng, đeo túi sách lên lưng, quay đầu nhìn thì không còn một bóng người ở hành lang.

“Xem ra các bạn đó đại khái cũng không có kiên nhẫn!”

“Sao?” Đoạn Chi nhất thời sửng sốt.

“Bọn họ là ai? Vì sao lại muốn gây phiền toái cho bạn?” Vương Ninh Hình thuận tay đưa tờ giấy ăn cho cô.

“Bạn... biết họ muốn tìm mình gây rối?” Đoạn Chi kinh ngạc nhìn cô, tay thì tiếp nhận tờ giấy.

Vương Ninh Hình biểu tình khuôn mặt như muốn nói: Đương nhiên, mình không phải là đứa ngốc!

“Khó trách mọi người đều nói bạn là thiên tài!” Đoạn Chi lúc này mới ngượng ngùng cười cười, rồi lại nhut chỉ nói: “Kỳ thật người khác luôn muốn gây khó dễ ỉn mà chẳng cần lý do. Mình đã quen rồi. Bọn họ là tam cô nương, là nổi danh nữ quái trong trường học, người tóc nhuộm tím kia tên là Vương Tuyết Lê, nghe nói có ba làm lão đại của bang nào đó. Cho nên dù có ăn hiếp, quấy phá ai, mọi người cũng chỉ giận mà không dám nói gì, ai cũng không dám đắc tội.”

“Kiêu ngạo như vậy sao?” Vương Ninh Hình tỏ vẻ không đồng ý, mi nhảnh lại, cùng Đoạn Chi mang túi rác xuống dưới tầng.

Đoạn Chi gật đầu, điều chỉnh túi sách trên vai. “Lần này nguyên nhân bọn họ tìm mình gây phiền toái, đại khái là vì tháng sau kỷ niệm ngày thành lập trường có cuộc thi Trù vương.”

“Trù vương? Lại là hội học sinh?” Thi nấu cơm? Vương Ninh Hình không thể không bội phục bọn họ, chỉ vì kỷ niệm ngày thành lập trường, bọn họ có thể nói là tốn rất nhiều công sức.

“Đúng vậy!” Nói tới đây, Đoạn Chi ánh mắt như sáng lên, làm khuôn mặt vốn thanh tú trở nên xinh đẹp lạ thường. “Năm nay đặc biệt sẽ trao giải Ngũ Vương, chính là kiếm thuật Tây Dương kiếm vương, cờ vây Quân kì vương, thi thơ Thư pháp vương, vẽ tranh Họa vương và cuối cùng là kỹ thuật nấu nướng Trù vương. Cuộc thi tiến hành từ các cấp, diễn ra vòng loại trước, rồi mới chọn ra các đại biểu, ở ngày kỷ niệm thành lập trường sẽ diễn ra trận chung kết. Người đứng đầu ngoài giấy khen còn được thưởng năm vạn nữa đó. Mình là đại biểu của khối trung học.”

“Bọn họ vì nguyên nhân này mới tìm bạn?” Tam cô nương cũng quan tâm đến thi nấu ăn sao.

“Đúng vậy, Vương Tuyết Lê lần trước đã bị loại, cô ấy không cam tâm, cho nên muốn mình tự động rút lui, như vậy cô ấy có khả năng sẽ được bổ sung thay thế mình và tham gia vào trận chung kết sắp tới. Nhưng mình đã cự tuyệt, cho nên bọn họ liền muốn tìm mình đàm phán. Nhưng lúc này đây mình tuyệt đối sẽ

không nhường lại tư cách của mình, dù có làm thế nào cũng vô dụng.” Thấy biểu hiện của cô, biết là cô đã quyết tâm, không thể dao động nữa.

Lập tức cô đỏ mặt, cúi xuống đầu nói: “Năm vạn tiền thưởng kia đối với bạn có thể không là gì, nhưng với mình mà nói đó quả là một số tiền không nhỏ. Cuối tháng sau là sinh nhật em trai của mình, mình biết nguyện vọng lớn nhất của nó là có một cái máy tính của riêng mình, nhưng máy tính thì lại rất đắt... nhà mình không có khả năng mua, nhưng mà... nhưng mà mẹ mình ở nhà người ta nấu cơm đã mười mấy năm, từ bé mình đã đi theo bên cạnh học tập. Thật sự đối với công việc bếp núc mình rất tự tin, nếu lần này thắng trong cuộc thi Trù Vương, là có thể dùng tiền này để mua máy tính, đến lúc đó...” hình dung ra bộ dạng vui mừng của em trai mình, cô càng thêm quyết tâm, dù phải chết cũng không bỏ qua cơ hội tốt thế này!

Đột nhiên nhìn vào đôi mắt trong suốt đang mỉm cười của Vương Ninh Hình, Đoạn Chi không khỏi có chút ngượng ngùng, “Thực xin lỗi, mình không nên nói chuyện này với bạn, nhầm chán lắm phải không?”

“Mình không thấy nhầm chán chút nào, hơn nữa mình thấy bạn rất tuyệt, những cô gái kia cũng không phân biệt tốt xấu. Ai cũng có sở trường riêng, việc bạn được chọn là do chính bạn, có gì sai đâu? Một khi đã có khả năng, bạn nên tin tưởng chính mình. Thật ra, mình rất hâm mộ bạn, bởi vì mình mù tịt nữ công gia chánh, hàng ngày chỉ biết ăn sẵn thôi, muốn mình nấu ăn ư... trong mơ mà thôi.” Vương Ninh Hình chân chính là một “Thực nữ xa nhà bếp”, với gia thế của tập đoàn Vương thị, trong nhà cô mới được toàn các đầu bếp đẳng cấp quốc tế, tài nấu ăn siêu phàm.

Đoạn Chi lần đầu tiên có thể trò chuyện hăng say như vậy với bạn cùng lớp, hơn nữa hiện tại người cùng cô tán gẫu lại là một đại nhân vật. Ngày xưa, cô đem Vương Ninh Hình phân loại vào hàng thiên kim tiểu thư, cao không thể với tới. Hôm nay nếu không thật sự sợ hãi, tuyệt vọng, cô căn bản không dám mở miệng yêu cầu Vương Ninh Hình giúp, nào biết đâu bề ngoài tuy lạnh lùng nhưng Vương Ninh Hình lại ôn hòa dễ gần như thế.

“Hi, mình biết là bạn an ủi mình, nhưng mình vẫn thấy vui, cảm ơn bạn!” Đến tầng một, cô dừng lại, nhìn Vương Ninh Hình nói. “Vương Tuyết Lê đã đi rồi, túi rác này rất nhẹ, mình có thể tự mang được, bạn đi trước đi, lái xe nhà bạn đợi lâu như vậy nhất định rất sốt ruột, bạn nhanh về đi.”

Nghĩ đến tối nay còn phải học lớp tiếng Đức, Vương Ninh Hình gật đầu nói: “Mình đi trước đây, bạn đi đường cẩn thận nhé, bye!” Ngoài việc học ở trường, cha còn giúp cô sắp xếp chương trình học khác, thân là con một của Vương gia, cô phải học rất nhiều thứ để chuẩn bị cho tương lai sau này.

Vườn cây ở Hoa Uyển tuy rằng phong cảnh rất đẹp, nhưng lại xa trung tâm, vắng bóng người. Hướng người nhìn về phía trước, giờ phút này cũng có mấy tên nhóc đang tụ hội.

“Tình hình bây giờ rất xấu, Nhóc Chương gần đây không còn khống chế nổi mấy tên thủ hạ nữa.” Hai tay Tôn Duy Ma đan trước ngực, hướng Diêm Tính Nghiêu nói qua tình hình hiện tại.

Được mệnh danh là ‘Quân sư’, với dung mạo tuấn mỹ mang nét gian tà, mái tóc dài được buộc gọn phía sau, trên mặt là một đôi kính mắt, làm giảm đi vài phần u ám, hơi thở nhã nhặn, cho dù đã đến giờ tan học, thế nhưng quần áo anh vẫn gọn gàng phẳng phiu, không có lấy một vết nhăn.

“Đại ca chúng ta thật sự là tuổi trẻ tài cao, hơn hẳn tên vô dụng họ Chương kia, mới tiền nhiệm không đến nửa năm, liền bị bọn đàn em coi thường, thật là kém cỏi!” Một tên con trai đang tựa lưng vào cây chột nói, trên đầu cất trục ba phần, dáng người cường tráng, có chút nhanh nhẹn dũng mãnh.

“Cao Bồi, cậu không thể nói như thế, tên Chương là do đại ca đưa về, khi đó còn chưa biết gì. Hiện tại năm nhất đã vào đến tân sinh, đúng là ghé mới sinh không sợ cọp, đương nhiên làm đại ca sẽ khiến đàn em bất mãn. Có đấu tranh cũng là tự nhiên.”

“Tân sinh? Tôi nói này tôn quân sư, khai giảng được hai tháng rồi, đại ca muốn đem vị trí này truyền cho người giỏi nhất năm nay, cậu nói còn có người nào là tân sinh?!” Cao Bồi tên đầy đủ là Triệu Phi, nhìn Tôn Duy Ma cười nhạo giải thích.

Diêm Tính Nghiêu và hai người bọn họ đều đã cuối năm cấp 3, cho nên muốn tìm người nối nghiệp, có khả năng làm đại ca, đây là chuyện cấp bách, trong lòng bọn họ cũng có sẵn vài người, thế nhưng vẫn cần phải quan sát thêm.

“Cậu cũng được lắm, đi phao cái tin anh chỉ là hổ giấy vô dụng, khiến bọn đàn em không phục?”

“Bởi vì tôi tâm địa thiện lương, không làm những chuyện thiếu đạo đức như ném đá xuống giếng, đánh răn giập đầu.” Tôn Duy Ma lấy tay phủi bụi, nhắc gọng kính mắt, nhã nhặn nói: “Thế nhưng cậu nói vậy căn bản cũng không sai.”

“Cậu thiện lương?! Tôi khinh! Ý của cậu và tôi khác gì nhau? Giả bộ nhã nhặn!” Khuôn mặt tuần tú hướng Tôn Duy Ma vọt tới, Triệu Phi luôn xem anh không vừa mắt, chưa thấy qua chàng trai lại có thể xinh đẹp như vậy.

“Đương nhiên khác chứ, ít nhất từ của tôi dùng nhã nhặn hơn. Quân tử động khẩu, tiểu nhân mới động thủ.” Tôn Duy Ma đang nói, hòn đá nhỏ bất ngờ xẹt ngang qua má anh.

Thiếu chút nữa bị hủy dung, Tôn Duy Ma nhất thời phát hỏa, chân thành linh nhắc lên, một khối đá nhọn hoắt ngay lập tức bay về phía Triệu Phi. Triệu Phi cũng không chịu yếu thế, trong khoảng thời gian ngắn, đá bay toát loạn.

Diêm Tính Nghiêu chỉ đứng một bên xem mà không hề nói gì, hai cái tên kia thì như là thâm thù đại hận, càng xem càng phiền, đá bay đầy trời, bỗng ba một tiếng, cả hai người bị đánh trúng.

“Đại ca!” Diêm tính Nghiêu xuất thủ bất ngờ, làm cho hai người né tránh không kịp, đồng thời nhảy dựng lên, kêu ai một tiếng.

“Kêu cái gì! Hai người làm sao vậy? Hội chưa ra đâu vào đâu mà đã nội chiến, chuyện nhỏ như vậy cũng để tôi phải nói sao!” Diêm Tính Nghiêu tức giận không nhỏ, làm hai người không dám lên tiếng.

Hai người này cũng thật kỳ lạ, quan hệ rõ ràng là tốt vô cùng, nhưng lại thích đấu võ mồm, rồi dần thành quen, một ngày không khắc khẩu vài câu, là y như rằng tâm tư bứt rứt, khó chịu không yên.

Tôn Duy Ma và Triệu Phi lườm nhau một cái, cuối cùng thấy đại ca hôm nay tâm tình không tốt, lập tức khôi phục bộ dạng đứng đắn, tiếp tục bàn về Nhóc Chương, phải có hành động gì để đảm bảo địa vị của chính mình, đồng thời cũng nhân cơ hội này quan sát bọn họ để chọn người kế nhiệm.

Sau khi phân công nhiệm vụ, Diêm Tính Nghiêu dừng lại một chút rồi nói, “Có người đến!” Ba người nhanh chóng biến mất trong rừng.

2. Chương 02

CHƯƠNG 2

“Ai da!” Vương Tuyết Lê dùng sức đẩy mạnh, Đoạn Chi kêu lên một tiếng rồi ngã nhào về phía thân cây, túi sách cùng rác rưởi rơi hết xuống đất. “Vương ... Vương Tuyết Lê, rốt cuộc cô... muốn thế nào? Không cần phải... quá đáng như vậy.” Đoạn Chi lấy hết dũng khí, đáng tiếc lời nói lại lắp bắp, làm người nghe không cảm thấy nửa điểm uy hiếp.

“Tao quá đáng thì sao? Mà làm gì được tao!”

“Mới chỉ đẩy nhẹ một cái mà đã bảo tao quá đáng? Kịch hay còn chưa hết đâu!” Ba người bộ dạng “lương thiện” nhưng động tác tuyệt không thiện lương, một cước đá bay túi sách Đoạn Chi.

“Không!” Đoạn Chi không kịp làm gì, nhìn theo đồng sách vở đã tan nát, cô nhát gan nên cũng không dám phản kháng, vội vàng thu dọn lại, chỉ dám nói trong tiếng khóc: “Các cô... sao có thể..., lại coi thường người khác như vậy.”

“Coi thường mày thì sao?” ba người dùng sức giữ chặt Đoạn Chi, mở miệng uy hiếp: “Nếu mày không tự động rút khỏi cuộc thi, cũng đừng trách tao động thủ, nghe vậy được không?”

“Mình ... không thể làm được! Trừ vương tam tái quyền là mình khổ công mới giành được..., mình tuyệt ... đối sẽ không rút lui.” Cô cố nén nỗi đau thân thể, quỳ rạp trên mặt đất, mu bàn tay bị gót giày dẫm lên đau đến thấu xương, cô cố cam chịu, thể nhưng nước mắt vẫn chảy ra, lăn dài trên má, tay cô thật sự rất đau.

Trước đây, chịu đủ mọi sự coi thường và ức hiếp của bọn chúng nhưng cô vẫn cố nhẫn nhịn, nhưng giờ khắc này, cô nhìn ba người trước mặt, hận ý trong mắt không thể che giấu, nhìn trừng trừng bọn họ. Vì sao? Vì sao thế giới này lại có loại người vô sỉ đến cực điểm như vậy, chỉ giỏi ức hiếp người khác.

Những nữ sinh này cũng thấy lạnh trong lòng, “Mày.. mày nhìn cái gì, cẩn thận tao... móc mắt mày ra.” Ông trời à, cô còn chưa nhìn thấy đôi mắt nào tràn đầy hận ý đến vậy.

“Chỉ cần mày nhường quyền thi đấu cho tao, chúng tao cũng không làm khó dễ mày. Mày kiên quyết từ chối cũng đâu được lợi gì, đây cũng là chị hai tao rơi vào tình thế bắt buộc, tốt nhất mày đừng từ chối nữa.”

“Buông Đoạn Chi ra!” một giọng nói êm ái truyền đến, ba người cùng sửng sốt, Vương Ninh Ninh đã xông lên đẩy ba cô gái kia ra, giải cứu cho Đoạn Chi.

Đoạn Chi nhìn Vương Ninh Ninh, vừa hoảng sợ lại vừa kinh ngạc, trong lòng ghen ngào, nhìn không được khóc to một tiếng, đem những uất ức cũng oán hận biến thành nước mắt, khuôn mặt thoáng có điểm mừng rỡ. “Ninh Ninh... Ninh Ninh...”

Vương Ninh Ninh thật cẩn thận kiểm tra Đoạn Chi. Lạnh lạnh, trừ những vết trầy xước bên ngoài, ngoài ra không còn tổn thất nào khác.

Vương Ninh Ninh trong trường rất nổi tiếng, các cô liếc mắt một cái liền nhận ra. “Vương Ninh Ninh, tan học rồi, sao cô còn chưa về nhà?” ba người chột dạ liếc mắt một cái, Vương Tuyết Lê vì là chị cả uy nghiêm, đành phải chủ động ra mặt.

“Bạn là Vương Tuyết Lê?” Võ vai Đoạn Chi, Vương Ninh Ninh gạt đầu trấn an cô, ý bảo cô đứng sang một bên, rồi mới quay sang nhìn Tuyết Lê cười nhẹ. “Thực xin lỗi, Đoạn Chi là bạn cùng lớp với mình, bạn ấy rất nhất gan, không biết làm sao lại đắc tội với các bạn, tiện thể nhân đó mà đem tay bạn ấy dẫm đạp?”

“A... tôi...” Cái này gọi là không động thủ, chỉ dùng khuôn mặt tươi cười, hơn nữa Vương Ninh Ninh tuy rằng không quá đáng sợ, nhưng trong trường cũng có nhiều quen biết, đắc tội cô thực không có tốt, cũng chính vì thế nên các cô mới phải chờ đợi cho đến lúc Ninh Ninh rời đi mới ra tay, hơn nữa việc này nếu nói ra, chỉ gây rắc rối cho chị hai.

“Chúng tôi chỉ muốn con bé chết tiết này nhường lại quyền thi đấu Trừ vương cho chị hai, lại không nghĩ con bé kia cô chết cũng không chịu, chúng tôi đành phải giáo huấn nó một chút, xem có thông minh ra tí nào không.”

Không nghĩ tới những cô gái này ngoài diện mạo ra, ngay cả suy nghĩ cũng xấu nốt, không phân biệt trắng đen, đồng tâm nam bắc, rõ ràng đuối lý, lại còn dùng bạo lực, đe dọa và ép buộc đối phương.

Loại người dã man này căn bản không thể nói lý lẽ, huống chi cô cũng không sợ. Vương Ninh Ninh trực tiếp khiêu chiến, chống lại Vương Tuyết Lê. “Bạn học Vương muốn tham gia cuộc thi, mình có thể biết tại sao không?”

“Đương nhiên là muốn trở thành Trừ vương rồi, thế mà cô cũng thắc mắc sao!” cô em thiện lương đắc ý cười nhạo nói. Với Vương Ninh Ninh xuất thân cao quý, khí chất thiên kim tiểu thư vừa hận vừa ngưỡng mộ, luôn xem cô không vừa mắt, hôm nay cơ hội đến mà không nhạo báng cô vài câu thì thực sự là có lỗi với chính mình. Hiên nhiên không thấy cô là người tốt, cứ như vậy ngạo nghễ nói.

“Bạn mới là đại ngu ngốc, người bị lưu ban đến hai lần thì thông minh ở đâu, bạn còn dám vác mặt đi mắng người khác là ngốc?” Đoạn Chi tuy sợ hội ba chị em này, khi mình bị mắng thì âm thầm chịu đựng, nhưng nghe bọn chúng mắng Vương Ninh Ninh, từ đáy lòng cô cảm thấy rất khó chịu.

“Con xấu kia ... mày muốn chết phải không? Được, để tao giúp mày!” Liên tục bị lưu ban hai năm, là nỗi đau lớn nhất trong lòng cô, ai dám động đến vết thương của cô, cô liền cùng kẻ đó liều mạng. Thẹn quá hóa giận cô không nói hai lời, lấy ra một cây dao Thụy Sĩ dùng sức hướng tới Đoạn Chi mà đâm.

“A!”

Tiếng hét chói tai vang lên...

Thấy con dao đang hướng đến chỗ các cô, Vương Ninh Hình vội đẩy Đoạn Chi ra, chính mình lại không kịp né tránh, mắt nhắm lại. Bàn tay thì nắm chặt, chờ đợi nỗi đau sắp đến.

Đột nhiên, không hiểu sao cô lại bị đẩy đến bức tường, một luồng hơi ấm áp bao phủ xung quanh, không cảm thấy đau đớn gì.

“Diêm Tính Nghiêu?!” Không biết là ai kêu ra tên này, các nữ sinh ở đây ai nấy sắc mặt đều trắng bệch.

“A, sao lại không đau nhỉ?” Vương Ninh Hình buông lỏng bàn tay, vụng trộm thăm dò người phía trước. Cô giương mắt nhìn lên...

Sao lại là anh? Một ngày thấy anh hai lần, thật đúng là khiến trái tim Vương Ninh Hình chịu không nổi.

Diêm, Vương hai nhà đều là đại thương gia ở Đài Bắc, vì xã giao nên cũng đã gặp mặt vài lần, đại khái là lập trường của hai người khác nhau, Vương Ninh Hình thấy anh thì liền lẩn trốn, trốn không xong thì coi như không thấy, mà anh cũng làm ngơ. Bởi vậy mặc dù gặp nhau rất nhiều, cũng biết nhau, thế nhưng lại chưa một lần trò chuyện.

“Không đâm trúng đương nhiên sẽ không đau!” Diêm Tính Nghiêu tức giận trả lời.

Nhìn thấy Vương Ninh Hình bộ dạng ngơ ngác ở trong lòng anh, làm anh vừa tức giận lại vừa buồn cười, nhớ tới cảnh nguy hiểm vừa rồi, trong lòng lửa giận bùng lên, anh tức giận nắm lấy tay cô hét to. “Em thật ngu ngốc! Đầu óc chỉ để trang trí thôi sao?”

“Em...” Vương Ninh Hình rút cổ quay đầu đi, tránh tiếng thét chói tai của anh, mới phát hiện người vừa định đâm mình hiện nằm ôm cánh tay mà rên rỉ, người cong lại như con tôm, mà Vương Tuyết Lê cùng cô gái còn lại thì co rúm lại như chuột nhìn thấy mèo, còn có hai người con trai mặc đồng phục của học viện đứng bên cạnh giám sát các cô.

“Ngu ngốc! Em nghĩ cơ thể mình làm bằng kim cương à? Dám dùng thân thể chần dao, chán sống rồi chắc?”

“Em... em...” Vương Ninh Hình hai tay ôm đầu, thiếu chút nữa bị tiếng hét của anh làm cho điếc, giương đôi mắt to nhìn về mặt dọa người của anh. Thật đáng sợ! Sống lâu như vậy, cho tới bây giờ không có người nào hét như thế với cô, hôm nay là lần đầu, nhưng lại làm cô hoảng sợ đến ba ngày không hết.

“Em cái mà em? Không nói nổi sao!” Nhìn thấy cô bị chính mình dọa đến ngất ngốc, bất giác anh kìm lại khẩu khí của mình.

“Em... em cũng không phải cố ý, chỉ là... chỉ là nhất thời không tránh kịp thôi!” Vẻ mặt đáng thương, ánh mắt vô tội nhìn anh.

Diêm Tính Nghiêu nghiêm mặt trừng mắt nhìn cô, “Em thật ngu ngốc, nếu biết mình không có bản sự, không cần mơ tưởng làm anh hùng cứu người, em cho là mình có mấy cái mạng? Đại ngốc nữ!”

Cũng do chính mình lỗ mãng, cho dù bị mắng, cũng chỉ biết nghe, dù gì anh cũng là ân nhân cứu mạng của cô.

Vừa nãy chỉ cách một ly nữa thôi là con dao kia đã trúng người cô rồi, nếu không phải anh động tác nhanh nhẹn, một cước đá phăng con dao, chỉ sợ nhân sinh của cô đã chấm dứt ngay tại hôm nay. Tuy rằng mỗi lần gặp, cô đều lạnh lùng, đều làm anh suy sụp cùng hờn giận, nhưng nghĩ đến từ nay về sau không còn nhìn thấy cô nữa, đáy lòng bỗng dưng chạnh lại, bàn tay đang nắm lấy cánh tay cô tự nhiên dùng sức.

“Đau!” Vương Ninh Hình hừ nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn khế nhăn.

Diêm Tính Nghiêu lập tức buông ra, nhưng lại vẫn tức giận nói. “Như vậy cũng không chịu được, em có biết con dao kia mà đâm trúng mình thì sẽ thế nào không?”

Vương Ninh Hình vỗ về cánh tay, đôi mắt như biển nước mênh mông mở to nhìn anh. Diêm Tính Nghiêu bị nhìn đến không chịu nổi, một tay đặt trên eo kéo cô vào lòng mình. “Xem em sau này còn dám lơ đãng như vậy không!” Lời nói không còn trách cứ nữa, lại mang theo vài phần ôn nhu.

Nhìn đại ca ôm tiểu mỹ nhân trong lòng, Tôn Duy Ma cùng Triệu Phi không khỏi ngây người, cô... thật đẹp, vẻ đẹp lay động lòng người, còn làm cho người khác mê mẩn.

Đôi hàng mi thanh tao cân xứng, đôi mắt to tròn, tinh khiết, dưới chiếc mũi xinh xắn là đôi môi chín mọng, gương mặt tỏa ra nét thanh khiết, dịu dàng, hài hòa trên làn da nõn nà như ngọc.

Đặc biệt là đôi mắt tĩnh lặng trong suốt kia, dường như có thể chứa đựng cả bầu trời, lúc này lại mang thần sắc xấu hổ, càng làm người khác không thể kháng cự.

“Đại ca!” Vẫn chưa hết hoàn hồn, Tôn Duy Ma không đành lòng nhìn Vương Ninh Hình bị pháo oanh tạc không còn đường chạy trốn, vội vàng ra tiếng ngăn cản. “Anh rốt cuộc có hiểu cái gọi là thương hoa tiếc ngọc hay không?! Anh dọa em ấy như vậy, đối với đại mỹ nhân ôn nhu thế này, anh thực sự nhẫn tâm sao!” Lấy khủy tay lặng lẽ huých Triệu Phi, anh đi đến trước mặt Vương Ninh Hình, nhã nhặn khom người nói: “Bạn Vương Ninh Hình, xin chào! Người bộ mặt hung thần ác sát này là Triệu Phi, còn người anh tuần tiễu sắc, thông minh cơ trí, phong độ nhất chính là anh, họ Tôn tên Duy Ma, bọn anh đều là huynh đệ kiêm bạn bè của vị anh hùng cứu mỹ nữ nổi danh này.”

“Bạn tốt!” Tôn Duy Ma cùng Triệu Phi là bạn và cũng là trợ thủ đắc lực của Diêm Tính, cũng là nhân vật nổi danh, Vương Ninh Hình mặc dù chưa thấy qua, nhưng từ hồi đi học cũng đã nghe nói đến.

“Quả nhiên lời đồn không sai! Gặp em ở đây, mới nhớ là học viện có tổ chức bình bầu tam đại mỹ nhân mà em lại có số phiếu cao nhất, vốn đang có chút hoài nghi, không nghĩ tới hôm nay lại có thể diện kiến người đẹp, quả thật danh hiệu này thuộc về em là không sai chút nào. Không biết anh có vinh hạnh được làm bạn với em không.” Nói rồi, Tôn Duy Ma vươn tay ra chờ cô, hoàn toàn không phát hiện khuôn mặt Diêm đại ca của bọn họ xám ngắt lại.

“Anh nữa!” Triệu Phi cũng kích động yêu cầu.

“A, đương nhiên...” Vương Ninh Hình thoát khỏi vòng tay của Diêm Tính Nghiêu, hào phóng vươn tay ra.

“Đương nhiên không được!” Bàn tay nhỏ bé ở giữa chừng đã bị Diêm Tính Nghiêu nhanh tay lẹ mắt chặn đứng, người cũng một lần nữa lại rơi vào trong lòng anh.

“Em không sao, anh buông tay ra!” Vương Ninh Hình bị ôm lơ lửng giữa không trung, giãy giụa cố gắng thoát khỏi vòng tay anh, nhưng Diêm Tính Nghiêu lại hoàn toàn không quan tâm đến việc cô kháng cự.

“Có thể làm bạn, nhưng không nhất thiết phải bắt tay.” Trùng mắt liếc hai người một cái, anh đột nhiên cảm thấy hai tên này mềm thì nói làm bạn nhưng bộ dạng thực sự chướng mắt, nhất là cái tên công tử Tôn Duy Ma.

Biểu tình lạnh lùng dù không tỏ vẻ uy hiếp, nhưng thực ra là anh đang giận cực độ, Triệu Tôn hai người lại biết rõ sự bình tĩnh của anh chỉ là giả dối, kỳ thật đáy lòng bọn họ cũng có chút kinh hãi, “Bảo táp sau tĩnh lặng” chính là lúc này đây, tốt nhất vẫn đề phòng thì hơn.

Xem ra là không thể nắm tay đại mỹ nhân rồi, hai người không phải không tiếc nuối, nhưng cũng chẳng biết làm sao. Bọn họ tự biết thanh xuân còn dài, còn chưa có hưởng thụ hết, quay sang nhìn đại ca, ho khan một tiếng, rồi đồng thời lùi về phía sau.

Diêm Tính Nghiêu lại trùng mắt liếc bọn họ một cái. Các cô cũng thức thời đó!

Không quan tâm đến bọn họ nữa, mày rậm khê nhếch, anh bắt đầu xử lý chính sự trước mắt.

“Các cô chính là tam cô nương?” Thanh âm lãnh đạm vang lên làm ba người hoảng sợ gật đầu, biểu hiện giống như chuột khi nhìn thấy mèo, không dám ho một tiếng. Bộ dạng kiêu ngạo, không để ai trong mắt vừa rồi đã biến mất, các cô giờ giống như “người thiện sợ ác”.

“Hai người này là bạn tôi, tôi không muốn nhìn thấy họ gặp nguy hiểm gì nữa, các cô hiểu chưa?”

“Hiểu rồi, hiểu rồi!” nhìn thấy Diêm Tính Nghiêu, cho dù thế nào đi nữa, chạy trốn vẫn quan trọng hơn! Ba người vội vàng xoay người bỏ chạy.

Nhìn bọn họ vất chân lên cổ mà chạy, Đoạn Chi cúi đầu thu dọn sách vở cùng rác rưởi, mà trong lòng mừng thầm. Cô vẫn muốn tránh xa Diêm Tính Nghiêu, tuy rằng anh nói giúp cô, nhưng mà... anh thật đáng sợ!

Vương Ninh Hình đẩy Diêm Tính Nghiêu ra, định ngồi xuống hỗ trợ Đoạn Chi thu dọn.

Diêm Tính Nghiêu ngạc nhiên, lập tức nắm lấy cánh tay của cô, không khỏi hờn giận nói: “Em ở đó làm gì?”

“Giúp Đoạn Chi, anh không nhìn thấy sao?” Cô không rõ anh vì cái gì mà tức giận?

“Không cần giúp!” mặt anh xám lại, chẳng lẽ thứ rác rưởi kia so với anh còn quan trọng hơn?

“Vì cái gì...”

“A Duy cùng A Phi cũng muốn giúp Đoạn Chi, có bọn họ hỗ trợ là đủ rồi.” Lời này vừa nói ra, đột nhiên bị nhắc đến tên Tôn Duy Ma cùng Triệu Phi bất giác giật mình, kêu “A” một tiếng, Diêm Tính Nghiêu lập tức nhìn họ bằng ánh mắt sắc lạnh.

Uy vũ khiến hai người lập tức tươi cười một cách cứng ngắt. “A, để bọn anh! Đây là quân tử, lấy việc giúp người làm vui.” Bọn họ cố nén tiếng khóc thầm trong lòng, lẳng lặng ra giúp, ô ô... sao lại khổ thế này?

Thình lình xảy ra chuyển biến, Đoạn Chi vừa mới kinh sợ một trận, lần này lại tiếp tục hoảng hốt.

“Nhưng mà...” Vương Ninh Hình vẫn do dự, làm phiền người khác như thế liệu có tốt không?

“Vương đại tiểu thư không phải là luôn lãnh đạm sao, ngày thường ngay cả một câu cũng lười nói, khi nào lại hay vòng vo, tính tình hòa ái dễ gần như thế?” Diêm Tính Nghiêu hai tay giao nhau ở trước ngực, mang chút trào phúng nói. Hơn nữa với anh cô càng đặc biệt lạnh lùng!

“A...” Vương Ninh Hình không còn lời nào để nói. Cúi đầu trầm nghĩ, cô vẫn luôn lãnh đạm, giúp Đoạn Chi chẳng lẽ vì cảm phục ý chí kiên cường của cô ấy?

Mắt thấy hai người từ từ đi tới, Đoạn Chi vội vàng cầm túi sách đứng lên. “Cám ơn, mình ổn rồi, các bạn tiếp tục trò chuyện, mình đi xử lý túi rác này, hẹn gặp lại!”

“Chờ một chút, vở của bạn này...” Vương Ninh Hình nhớ ra là quên trả vở cho cô, đây cũng chính là lý do khiến cô quay lại tìm Đoạn Chi.

Đoạn Chi vội vàng đem nó nhét vào túi sách, đầu cũng không quay lại, nắm lấy túi rác co chân bỏ chạy.

Tôn Duy Ma và Triệu Phi cũng sợ tính tình đại ca mình, bỏ lại một câu: “Chúng ta đột nhiên nhớ tới có chút việc muốn làm, bye!”

Hai người theo sát sau rồi biến mất, nhất thời trong khuôn viên rộng lớn như vậy chỉ còn lại hai người kia đang đứng.

Tự nhiên tĩnh lặng lạ thường, ngay cả không khí dường như cũng trở nên loãng hơn, Vương Ninh Hình cảm thấy khó thở. “A, trời sắp tối rồi, em...”

“Chúng ta đi ăn cơm!” Diêm Tính Nghiêu không chờ cô nói xong.

“Không được!” Trực giác mách bảo, ngay lập tức cô cự tuyệt.

“Vì cái gì em luôn từ chối anh?” Vừa nói, cả người lập tức tản mát ra khí phách dọa người, đi bước một tới chỗ Vương Ninh Hình, anh hôm nay phải đòi lại công đạo cho chính mình. “Có phải anh không vừa mắt em, cho nên mỗi lần thấy anh, đều hận không thể lập tức bỏ chạy? Nếu không, rốt cuộc vì cái gì? Em chán ghét anh đến thế sao?”

Cô lui một bước, sắc mặt trắng bệch. “A, không phải, anh lầm... rồi, em... bởi vì... bởi vì lái xe đang chờ trước cửa, cho nên... em có thể về nhà ăn, không cần phiền anh.”

“Lý do!” Xem anh dễ bị lừa gạt thế sao, anh như thế nào nhìn không ra cô đang viện cớ chứ? Anh uy hiếp nói: “Hôm nay nếu không nói thật đừng mong anh để em đi, nói được làm được, không tin em có thể thử!”

Thấy anh khẩu khí mười phần hống hách, Vương Ninh Hình lập tức hiểu anh định làm thật, liếc mắt qua không gian yên tĩnh xung quanh, phát hiện không có người nào có thể cứu cô, cô đột nhiên cảm thấy cực kỳ ủy khuất, liền kêu to một tiếng: “Chán ghét, rõ ràng là mỗi lần đều dùng ánh mắt hung tợn nhìn em, giống như em là quái vật, làm chướng mắt người khác vậy. Nhìn ánh mắt như vậy, tất nhiên là phải trốn đi rồi, có ai thích chính mình trở thành quái vật? Anh đã chán ghét em, vì cái gì mà em phải yêu thích lại cơ chứ?” Trùng mắt liếc anh một cái, nói to hai chữ “Đại ngốc”, rồi Vương Ninh Hình xoay người bỏ chạy.

Diêm Tính Nghiêu choáng váng, ngơ ngác nhìn theo bóng hình xinh đẹp đang nổi giận bỏ đi, cũng không biết trải qua bao lâu, cho đến một tiếng chim hót cắt qua khu rừng trống vắng, anh mới lấy lại tinh thần. Anh không biết nên khóc hay nên cười. “Thì ra em nghĩ như thế? Làm sao lại coi em là...” Làm sao có thể động lòng với quái vật được chứ?

“Đinh...” đồng hồ báo thức Tiểu trư vang lên.

Từ trên trang sách, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên. “A, đã đến giờ!” Cô lưu luyến không nỡ rời cuốn sách đã đọc được hai phần ba, thôi để mai đọc tiếp vậy!

Bỏ áo ra ngoài quần, cô đứng dậy xuống lầu, định uống một chén trà nóng trước khi đi ngủ, trà này giúp người ta ngủ ngon hơn, đây cũng là thói quen hàng ngày của cô.

“Cha!” Nhìn thấy cha đang ngồi trên sofa dưới phòng khách nhắm mắt dưỡng thần, cô vui mừng nhào vào lòng cha, dang hai cánh tay ôm lấy cha mà nũng nịu nói: “Cha có mang quà về cho con không? Hình nhi đã vài ngày không gặp cha rồi, cha biết con nhớ cha đến thế nào không!”

“Cha cũng nhớ tiểu Hình nhi của cha.” Ôm lấy thân hình ấm áp, nghe tiếng nói ngọt ngào của nữ nhi, Vương Thiên Hữu liền cảm thấy thoải mái hơn hẳn, mỗi một ngày trời cũng tiêu tán hơn phân nửa.

“Cha không thương Hình nhi, cũng không biết Vương chủ tịch làm những gì, mà mấy ngày nay luôn sớm đi tối về.” Cô hừ một tiếng, không tin nói: “Nếu cha thật sự nhớ Hình nhi, vậy sao không sớm trở về cùng Hình nhi dùng bữa tối?”

Ông cười khổ nói: “Cha cũng muốn vậy, có thể cùng Hình nhi bảo bối đáng yêu của cha ăn cơm và nói chuyện, là hưởng thụ lớn nhất của cha, nhưng mà gần đây công ty đã xảy ra một số chuyện, làm cha bận tối mày tối mặt, ngay cả thời gian dùng cơm cũng không có, chỉ hận mình không phải là ba đầu sáu tay.”

“Thì ra là vậy, thương cha quá đi... con xin lỗi, cha, là Hình nhi không đúng.” Cô lúc này mới phát hiện cha gầy đi nhiều, thần sắc cũng có chút tiêu tụy, Vương Ninh Hình tâm tình phức tạp, hàng lông mày nhăn lại. “Công ty xảy ra chuyện lớn sao? Có rắc rối lắm không cha? Hình nhi vô dụng, không có biện pháp giúp cha bớt phiền.”

Vương Thiên Hữu vuốt mái tóc mềm mại của cô, nhẹ nhàng nói, “Đứa ngốc, chỉ cần nhìn thấy Hình nhi mỉm cười ngọt ngào, là phiền não của cha sẽ biến mất hết, tâm tình cũng sẽ tốt hơn, là Hình nhi giúp cha nhiều nhất a. Còn chuyện công ty, chờ con lớn lên hãy nói, trước mắt có cha lo rồi, không cần phiền tiểu bảo bối hao tổn tâm trí.”

“Nhưng mà...” Thấy cha ánh mắt mơ hồ toát ra vẻ mệt mỏi cùng lo âu, cô biết sự tình nhất định không đơn giản.

“Không nhưng mà, chỉ cần con khoải lạc mà sống, chuyện này có cha xử lý đủ rồi, con cũng đừng nghĩ nhiều, làm tổn hao tâm trí.” Vương Thiên Hữu không muốn đặt rắc rối lên người nữ nhi của mình, Hình nhi tuy là con gái một của ông, tương lai sẽ là người thừa kế duy nhất, nhưng trước mắt cô vẫn còn nhỏ tuổi, cuộc sống vẫn là vô ưu vô lo, chỉ có điều... nguy cơ lần này ông có thể thuận lợi vượt qua được không? Mặc kệ như thế nào, vì ái nữ và xí nghiệp Vương thị, ông nhất định phải cố hết sức mình, nếu lần này thua thì không thể nào gượng dậy được. “Mọi chuyện cha sẽ lo.”

Vương Ninh Hình nhìn thẳng vào mắt ông. “Vâng!” Cô ôm lấy tay ông, khuôn mặt phớt hồng xinh xắn vui vẻ cười nói, “Cha cố lên, Hình nhi vĩnh viễn ở bên cha.”

Vương Thiên Hữu ôm chặt nữ nhi cười ha ha, hôn lên gò má thơm tho của cô nói, “Đây mới là bảo bối ngoan của cha!”

“Đúng là phụ nữ lúc nào cũng có thể tán gẫu được, không cần ngủ sao? Ngày mai bộ không phải đi học, đi làm nữa?” Vương Tôn Linh xinh đẹp hai tay khoanh, bộ dáng nhảnh nhó, nếu thêm một đôi mắt kính hình tam giác, thì rất giống Lý hiệu trưởng trong phim hoạt hình “An Ni công chúa”.

“A, sữa sữa, con muốn uống sữa.” Vương Ninh Hình lập tức nhảy ra khỏi lòng cha, nói nhỏ rồi đi vào phòng bếp. Cô rất sợ mẹ mình lải nhải.

Vương Thiên Hữu động tác không nhanh không chậm, đứng lên ôm lấy vợ mình, “Bà xã yêu quý...”

Hoa uyển học viên – phòng học năm hai

“Ninh Hình!” Đoạn Chi đến chỗ ngồi của Vương Ninh Hình, ánh mắt chờ đợi.

“Có việc gì không?” Cô đang đọc sách giáo khoa hàm số liền ngẩng đầu lên. Tự lần trước giúp Đoạn Chi, Đoạn Chi vốn nhát gan mới biết được Vương Ninh Hình là người tốt bụng, từ đó hai người thành bạn tốt của nhau.

“Mình...” khuôn mặt Đoạn Chi ửng hồng, có chút ngượng ngùng nói: “Để chuẩn bị cho cuộc thi mình đã làm một số món ăn, hôm nay là ngày cuối tuần, buổi chiều mình muốn làm thử, bạn đến giúp mình ném thử xem có chỗ nào thiếu sót không nhé?”

“Hôm nay?” lẽ ra hôm nay cô phải học lớp dương cầm, thế nhưng thầy giáo có việc nên được nghỉ. “Ném thì không thành vấn đề, nhưng nói trước, mình chưa bao giờ vào bếp, thế nên đừng nghĩ mình có thể giúp bạn được việc gì trong bếp đấy nhé!”

“Yên tâm, mình biết, chỉ cần bạn ném giùm mình thôi, mình cũng không dám nhờ bạn làm trợ thủ, sao có thể để đệ nhất mỹ nữ vào bếp được chứ!” Đoạn Chi nháy mắt giấu cợt cô.

“Nói cho bạn biết, thiên hạ không có mỹ nhân thập toàn thập bách đâu.” Cô vô tình nhún vai. “Ai cũng có sở trường riêng thôi!”

Sau khi xuống xe cùng Vương Ninh Hình, Đoạn Chi đẩy cánh cửa sắt màu đen nhỏ ở bên cạnh cổng lớn, dẫn Vương Ninh Hình đi vào một tòa hào trạch to lớn.

Đại môn đến sảnh lớn đều là kiến trúc theo kiểu Âu châu, từ con đường này đến thẳng phòng chính, ở mặt tiền có bồn phun nước lớn, ở giữa là bức tượng hải thần hùng vĩ, hai bên trải dài hoa mộc, làm cho không gian nơi đây ấm áp hẳn.

Đó mới chỉ là khí thế bên ngoài, thật dễ dàng nhận thấy nhà mà mẹ Đoạn Chi giúp việc không phải là một gia đình bình thường. Vương Ninh Hình nghĩ rằng, nếu có cơ hội, cô nhất định phải đi thăm xung quanh, cô rất có hứng thú với tòa nhà mang không khí cổ xưa này, dường như bên trong nó ẩn chứa rất nhiều bí mật.

Đoạn Chi cũng giúp việc ở đây, chuyên việc bếp núc, liền kéo Vương Ninh Hình đi phòng bếp phía sau, chuẩn bị làm đồ ăn.

Đoạn Chi mang trà hoa lai và hai loại bánh điểm tâm, đặt lên bàn nói, “Lúc này ít thời gian ăn cơm trưa, Ninh Hình, bạn ăn tạm chút này cho ấm bụng.”

“Cám ơn!” Vương Ninh Hình cầm lấy khối thạch đào tinh tế cắn một miếng, nhìn thấy Đoạn Chi đang lấy mật ong, cô hỏi: “Thật kỳ quái, Đoạn Chi, nhà lớn như thế này, lẽ ra phải có rất nhiều người mới đúng, nhưng mình vào đã lâu như vậy, sao ngay cả một bóng người cũng không gặp?”

Đoạn Chi vội vàng nói: “Nhà này chỉ có hai chủ nhân, thiếu gia buổi tối mới về, bình thường chỉ có lão phu nhân, nhưng là hôm nay lão phu nhân ra ngoài, đại khái đến năm, sáu giờ chiều mới về, hơn nữa hôm nay là cuối tuần, cho nên mọi người đều đã đi nghỉ, sau khi phu nhân về mọi người mới tiếp tục đến làm.”

“Thật sao?” Vương Ninh Hình hai mắt sáng lên. “Vậy... mình có thể dạo xung quanh xem được không?”

“Đương nhiên có thể, bạn không thích nấu nướng, để bạn ngồi đây cũng thật nhàm chán.” Đoạn Chi suy nghĩ một lúc nói, “Nhưng mà Diêm trang này khá rộng, bạn đừng đi quá xa, mình sợ bạn lạc đường.”

“Yên tâm, mình chỉ đi xung quanh chỗ bồn phun nước thôi, sẽ không đi quá xa đâu.” Cô đột nhiên nghĩ đến cái gì dường như, có chút kinh hoảng hỏi: “Diêm trang? Diêm...” Đáy lòng mong Đoạn Chi phủ nhận, nhưng cô cũng biết chỉ là hi vọng xa vời, tại Đài Bắc này, trừ Diêm Tính Nghiêu ra, còn có nhà ai có đủ tiền tài và thể lực để có một hào trạch to lớn như thế này?

“Đúng vậy!” Một câu của Đoạn Chi dập nát hi vọng của cô. Dường như hiểu nỗi lo của Ninh Ninh, bởi vì cô cũng sợ như vậy, “Tính Nghiêu thiếu gia người cháu mà lão phu nhân thương yêu nhất, cũng là chủ nhà. Nhưng bạn yên tâm, thiếu gia bình thường buổi tối mới về, hôm nay lại không cần phải nói, đã đi từ sớm rồi. Cho nên, dù bạn đi lại một trăm hai mươi lần cũng không sợ chạm mặt.”

“Bạn nói gì, mình... mình sao phải lo lắng, mình không sợ anh!” Bị vạch trần nỗi lòng, Vương Ninh Ninh đột nhiên cảm thấy xấu hổ, có chút ảo não.

“Bạn không sợ?” Đoạn Chi có chút không tin, bởi vì lớn lên tại Diêm trang, nhưng cô rất sợ nhìn thấy bộ dạng hỉ nộ vô thường, tính tình nóng giận của thiếu gia. Người của Diêm trang, vừa nhìn thấy thiếu gia là ai cũng sợ chết khiếp.

“Anh ăn thịt người sao?” thấy Đoạn Chi lắc đầu, Vương Ninh Ninh đắc ý nói: “Nếu không ăn người, sao lại phải sợ? Nói cho bạn, mình một chút còn không sợ anh, lần sau anh còn dám coi mình là quý, mình liền... liền...” Cô nhất thời cũng không biết phải nói như thế nào.

“Cẩn anh một cái sao?” thanh âm của chàng trai từ cửa đột ngột truyền tới.

Vương Ninh Ninh nhất thời bị dọa, đầu cũng không dám quay lại, giờ này khắc này, cô chỉ muốn có cái hố mà chui xuống.

3. Chương 03

CHƯƠNG 3

Dùng qua bữa cơm Đoạn Chi đặc biệt chế biến, Diêm Tính Nghiêu liền lấy danh nghĩa là chủ nhà, dẫn Vương Ninh Ninh tới xem hoa mộc ở hậu viên.

Nhưng vừa đi vào sân, anh lại không giữ lời hứa, ngược lại hai tay khoanh trước ngực, nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt thâm thúy khiến người khác không thể đoán ra anh đang nghĩ gì, khóe môi cong lên, bộ dạng cười cười đùa cợt.

Thấy anh chăm chú nhìn mình, Vương Ninh Ninh không tự chủ được, khuôn mặt bất giác đỏ lên, tâm tình cũng từ chợt dạ, bất an, chuyển sang tức giận, cuối cùng bất chấp lễ nghi, trợn mắt sáng giọng nói: “Anh không cần phải giả bộ cười? Trước tiên nói cho rõ ràng, hôm nay là Đoạn Chi mời em, đến thưởng thức tài nghệ của bạn ấy, trước đó cũng không biết nơi này là nhà anh, cho nên...”

Anh nhướn mày. “Ý của em là, nếu sớm biết rằng đây là nhà của anh, đánh chết cũng không muốn bước vào?”

Đương nhiên! Tí nữa thì cô thốt ra câu này, may mà cô thấy sắc mặt anh không tốt nên lại nuốt vào trong lòng, chỉnh lại khẩu khí rồi nói: “Không phải em có ý như thế, chỉ có điều... nơi này không phải chốn công cộng, nếu không phải được mời, làm sao em dám đến quấy rầy.”

Cầm anh khẽ nâng lên, ngạo nghễ nhìn cô, bộ dạng khinh thị. “Vậy nếu được mời, thì em sẽ đến?”

Cô đang nóng giận, lập tức nói: “Đương nhiên, đừng xem thường người khác, nhà anh cũng không phải là đầm rồng hang hổ, vì cái gì mà không dám tới?” Nói xong câu này, cô hận không thể cắn đầu lưỡi, trời ơi! Cô nói thế này, không phải là tự rước phiền toái à?

Nhìn thấy bộ dạng của cô lúc này, ánh mắt lướt qua một tia ảm đạm, lập tức nhướng mày, lạnh lùng nói: “Sao vậy, hối hận?”

“Nói vậy, em... em sao phải hối hận?” Cô cắn cắn môi dưới, mạnh miệng nói, dù cho tâm tư bị đoán trúng nhưng cô nhất quyết không nhận.

“Dám thề không?”

Cô cắn cắn làn môi hồng kiêu diễm như cánh hoa, hành động này làm anh thất thần, bất giác nhìn khuôn mặt nhỏ xinh của cô không rời.

Nhưng cô không phát hiện ra, buồn bực liếc mắt nhìn anh một cái, ngắc đầu nói: “Thề thì thề! Em.....”

Cánh tay trắng nõn khẽ nâng lên, đôi môi đỏ tươi như cánh hoa Mân Côi khẽ mấp máy như đang dụ hoặc anh.

Đáy lòng êm Tính Nghiêu rên rỉ một tiếng, cô làm vậy sao anh có thể chịu được? Anh tự nhận mình không phải là Liễu Hạ Huệ, chưa bao giờ là, cho nên anh vội thực hiện ước muốn đã lâu của mình, cúi đầu nuốt hết những tiếng lẩm bẩm từ cái miệng nhỏ nhắn đó.

Đầu lưỡi của anh chậm rãi lướt qua môi cô, sau đó nhẹ nhàng xâm nhập vào miệng cô, làm cho đầu lưỡi của cả hai triển miên giao nhau, vui đùa thỏa thích.

Thật ngọt a! So với mật hoa còn ngọt ngào hơn, ấm áp hơn, anh mãi mê suy nghĩ, lẽ ra nên làm từ sớm hơn.

Vương Ninh Hình hô hấp khó khăn, đầu óc quay cuồng, cô bị anh ôm trong lòng, bất lực phản kháng lại, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Một ý nghĩ lướt qua trong đầu, rốt cuộc anh cũng không thể áp chế được nhiệt hỏa bùng bùng trong lòng, nhất thời từ ôn nhu chuyển sang cuồng nhiệt nóng bỏng.

Hô hấp càng lúc càng khó khăn, anh hôn cũng càng lúc càng cuồng dã. Anh đem đôi tay tham lam đặt lên eo cô, hung hăng dùng sức kéo cô áp sát anh, đem khát khao của chính mình từ trước tới nay đắm chìm trong bể dục vọng.

Ấm áp, ẩm ướt, ánh mắt Vương Ninh Hình mê muội, bất tri bất giác hô hấp của cô càng thêm hỗn loạn.

Vương Ninh Hình ngây dại trong phút chốc, mặc anh hấp thu mật ngọt trong miệng mình cũng không phản kháng lại, dù chỉ là yếu ớt.

Thế nhưng êm Tính Nghiêu dường như vẫn thấy chưa đủ, dùng sức nâng thân hình xinh đẹp lên, anh vòng tay ôm sau đầu cô, bộ dáng tham lam giống như lũ giả bị cơn khát hành hạ ở sa mạc, hận không thể đem cô ăn sạch.

Đôi môi của cô run rẩy bên dưới anh, mềm mại mà ngọt ngào, dường như làm cho êm Tính Nghiêu trở nên cuồng bạo, muốn đem cô tiến nhập cơ thể anh. Nhưng anh không dám thúc ép cô mà chỉ từ từ chiếm lấy môi cô, thăm dò từng góc ngách. Vòng ôm của anh càng ngày càng siết chặt như muốn hoàn toàn chiếm lấy cô.

Anh ôm chặt cô trong ngực, trong lòng nghĩ, đơn giản là ôm cô thôi, chỉ hôn cô đã khiến trái tim anh không thể chịu nổi. Chưa bao giờ anh trải qua cảm giác này, cô đúng là tiểu yêu tinh mê hoặc người, vẻ đẹp của cô cũng làm lay động người khác.

Hương thơm tươi mát trên người cô làm anh mê luyến không thôi, anh đã qua lại với biết bao cô gái, chưa từng có một người nào có thể làm anh mê say như thế. Anh càng dùng sức hút lấy cô, dường như anh chờ đợi ngày này đã lâu.

Vương Ninh Hình thất thần, thấy hơi thở của anh tràn ngập dục vọng, lý trí bỗng quay về với cô. Cô bắt đầu giãy giụa, cố gắng muốn thoát khỏi sự kiềm chế của anh. Nụ hôn của anh vừa nguy hiểm vừa hấp dẫn, làm cô cảm thấy hoảng hốt, bất an.

Nhưng cô càng giãy giụa càng khơi dậy dự vọng của em Tính Nghiêu, chưa từng có cô gái nào không muốn anh ôm ấp, mà cô bé này, ngay từ đầu đã không thêm nhìn anh, thật sự khiến anh buồn bực.

Không ngừng lại, ngược lại còn hôn cô mãnh liệt hơn, tựa hồ muốn dùng dự vọng của mình để chinh phục cô.

Dù muốn chinh phục cô, nhưng hiện tại ngược lại giống như anh đang tra tấn chính mình, thanh âm rên rỉ, cố nén dự vọng làm cho anh toàn thân bắt đầu trướng đau. Không ngừng thở dốc, mà lúc này khuôn mặt cô cũng ửng hồng, đầu lưỡi dây linh hoạt dây dưa, cô cũng bắt đầu thở gấp.

Cho đến khi hai người đều không thể thở nổi nữa, em Tính Nghiêu mới rời khỏi đôi môi anh dào, mà lúc này cô mới mở mắt ra, nhìn anh chăm chú, thần trí dần trở nên rõ ràng...

Nhìn cánh môi sưng đỏ, anh cười tà mị nói: “Còn muốn thế không?” Anh vừa hỏi, tay vừa khẽ lướt qua đôi môi của cô như đang tìm kiếm.

Cô hoảng sợ. “Không... không... !” Cô hai mắt mở to, kinh ngạc đẩy bản tay thăm dò của anh ra, bởi vì sự đụng chạm này làm cô toàn thân run rẩy.

Nhưng mà, tay anh cũng không vì thế mà rời đi, ngược lại còn tấn công mạnh mẽ hơn, ngấu nghiến nhai đôi môi đỏ mọng, cái lưỡi tham lam không ngừng mút lấy mật ngọt trong miệng cô.

Vừa sâu sắc vừa nhẹ nhàng, nhiệt tình của anh truyền tới làm cô nhất thời rơi vào mê vọng; mà bàn tay to của anh lại vuốt mái tóc cô thật ôn nhu, hai cảm giác này xung kích với nhau, làm cho cô ý loạn tình mê...

Lúc này, một chiếc xe đen bóng thuộc loại cao cấp đang đến gần.

“Dừng xe!” một giọng nói đầy uy quyền vang lên, kêu xe dừng lại

em lão phu nhân nhìn thấy hình ảnh ngoài cửa xe, đôi mắt sáng lên lợi hại.

Tuy rằng bà không quản quan hệ xã giao hàng ngày của tôn tử, nhưng em Tính Nghiêu là người thừa kế duy nhất, nên tổng hội cũng cử người giám sát nhất cử nhất động của anh rồi báo cáo cho bà. Vài lần như vậy, bà cũng hiểu tôn tử của mình là người phóng dăng, thấy người khác phái thì như bướm nhìn thấy hoa, ong tìm thấy mật. Dù tuổi còn nhỏ, thế nhưng kinh nghiệm về cô gái lại cực kỳ phong phú. Bà cũng hiểu, anh với cô gái chỉ là ham thích nhất thời, chưa bao giờ thật lòng cả.

Kha... tuy rằng bọn họ cũng không gọi là thân quen, nhưng lão phu nhân vẫn thấy tôn tử của mình dường như mới chỉ bước đầu học yêu.

Ba một tiếng, thanh âm truyền đến, em lão phu nhân hơi sửng sốt, giờ mới có tám giờ, đèn điện chiếu xuống, một màn trước mắt hiện lên rõ rệt, như đang xem một vở kịch vậy. Tôn tử của bà luôn nổi tiếng với người khác phái, nhưng giờ lại chịu thất bại, tán tỉnh không thành công, lại còn bị cô bé kia tát ột cái, thử hỏi sao bà không cả kinh!

Lòng tự trọng của cô bé kia có vẻ rất mãnh liệt, vậy mà tôn tử của bà tính tình vốn khó chịu, chẳng những không phản kích, ngược lại còn hấp tấp đuổi theo người ta. Ánh mắt xoẹt qua một tia kỳ quái, lão phu nhân suy nghĩ sâu xa, Nghiêu nhi bị theo đuổi nhiều rồi, nên giờ ngược lại, tới lượt nó theo người ta.

“Hình nhi!” em Tính Nghiêu vội vàng đuổi theo giai nhân đang nổi giận dùm dùm, kéo lấy cánh tay của cô lập tức lùi lại, Vương Ninh Hình nhất thời trở lại trong lòng anh. “Có chuyện gì thì nói rõ ràng, không phải mỗi lần bắt mẩn trong lòng đều xoay người chạy đi chứ. Em cho anh là cái gì?”

“Là cái gì ư? Anh là đại sắc lang, còn có mặt mũi để hỏi à? Lại còn ức hiếp em?” Vương Ninh Hình khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt lệ đỏ bừng, bị kiềm chế, đến giây giũa cũng không được, cô tức giận lấy tay đánh vào ngực anh. “Đáng giận, anh có nhiều bạn gái như vậy, muốn hôn sao không đi tìm bọn họ? Em dù sao cũng không phải bạn gái của anh, anh... anh sao có thể... anh coi em là gì!” Càng nghĩ càng giận, đánh cũng càng nhanh, đánh đến toàn thân rung động.

“Dừng tay, Hình nhi, đừng đánh nữa!” Nói về võ học, em Tính Nghiêu có thể gọi là cao thủ, cô đánh căn bản không thấy đau nửa điểm, coi như là cô giúp anh mát xa, nhưng xem bộ dáng kích động của cô, sợ chọc

tức cô, anh vội vàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia. “Em làm vậy thì chỉ khiến chính mình bị thương thôi.” Nhìn hai bàn tay trắng nõn của cô đều đỏ ửng.

“Buông ra, không cần anh quan tâm.” Cô điên cuồng muốn thoát khỏi tay anh.

“Hình nhi!” Anh quát lên một tiếng, nhưng vẫn không chịu buông tay. “Hôn đã hôn rồi, lại không thể thu hồi! Đây là chuyện đã làm rồi, em còn muốn thế nào nữa, hiện tại có nóng giận cũng chẳng thay đổi được gì.”

Vương Ninh Hình dừng lại một chút, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, òa khóc một tiếng, nước mắt giống như nước sông tràn đê, chảy thành hàng dài. “Ngu ngốc, sao lại có thể hôn em như vậy? Em không đắc tội với anh, sao có thể ức hiếp người khác như vậy?”

“Anh... anh không phải...” Anh thật là khó nói, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt lưng tròng, anh thở dài ôm lấy cô, ngồi trên ghế đá ở hoa viên, ôm cô đặt cổ định trên đùi, không cho cô giãy, một tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lệ. “Anh hôn em đâu phải vì trừng phạt em, em không hiểu được à? Có trời mới biết là anh muốn em nhiều đến thế nào, nghĩ đến lòng anh lại thấy đau.” Anh tầm mắt gắt gao nhìn cô, ánh mắt thống khổ lại sâu sắc, chưa sót nói: “Mỗi khi em dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn anh, em có biết lòng tự trọng của anh bị đá kích nhiều đến thế nào không? Mà nói cho em biết, nguyên nhân em ghét anh vì anh chán ghét em, điều này quả thật là oan uổng! Anh thích em còn không kịp, sao có thể chán ghét cho được? Nếu ánh mắt có chút hung tợn, cũng chỉ là vì muốn che dấu khát vọng với em, cũng không phải coi em là quái vật, hãy tin anh, em thật sự hiểu lầm rồi.”

“Anh... anh thích...” Anh thình lình nói ra điều này, khiến Vương Ninh Hình nhất thời choáng váng, ngơ ngác ngồi trên đùi anh mà quên cả giấy gặm. Sao lại có khả năng này? Cô tròn mắt lên, lại bị nước trong suốt làm lóa mắt, khiếp sợ nhìn anh.

“Đúng vậy!” nói ra tình cảm đã lâu trong lòng, em Tính Nghiêu tâm tình thật sướng khoái, thoải mái vô cùng. Còn biểu tình sợ hãi người của cô, lọt vào mắt anh, cũng thật đáng yêu, làm tâm anh chấn động. Ôm chặt lấy thân hình mềm mại, mặt đặt ở bờ vai của cô khẽ cọ xát, ngửi thấy hương thơm mê người, làm anh lưu luyến không thôi.

“Anh biết em còn hiểu lầm nhiều chuyện, vốn đang đau đầu nên dùng phương pháp gì để em có thể hiểu được tâm ý của anh, có điều... hiện tại hiểu lầm đã được giải trừ, vậy thì... từ hôm nay trở đi, em chính là bạn gái của anh. Sau này anh sẽ đối với em thật tốt, cũng không dùng tạo áp lực với em, sau này không cần phải lo lắng anh sẽ dùng ánh mắt hung tợn nhìn em nữa.” Anh phảng phất đã muốn Vương Ninh Hình ngoan ngoãn thành bạn gái anh.

Nhìn anh nói thoải mái như vậy, Vương Ninh Hình lại giống như đang hôn phách phi tận trời xanh. Bạn gái anh?! Hoảng hốt hồi lâu, cô lắc lắc đầu, cuối cùng mới tỉnh táo lại.

“Không cần, em không cần làm bạn gái anh!” Nói giỡn, cô còn muốn sống lâu hơn nữa! Cho dù cô không biết thế sự, nhưng cũng biết “Bạn gái” em Tính Nghiêu là vị trí có tính nguy hiểm rất cao.

“Em nói cái gì?” Anh trừng mắt nhìn cô, “mưa gió sắp đến” biểu tình tràn ngập uy hiếp. “Có giỏi nói lại lần nữa!”

“Lặp lại lần nữa cũng được thôi, em không cần làm bạn gái của anh!” Cô không sợ chết lặp lại, nhảy xuống đùi anh, cùng anh mặt đối mặt. “Tướng gia nhập đội cận vệ của em Tính Nghiêu là hay à, còn kém xa. Em tự nhận cá tính điềm đạm, không muốn cùng người ta tranh đoạt; Em còn muốn sống những ngày nhàn nhã, cho nên... cảm tạ!” “Đội cận vệ” của em đại ca, cạnh tranh kịch liệt, vừa nghe đã rợn cả người, cô tự nhận không có năng lực giao du với kẻ xấu, cũng chẳng có hứng thú với cái kia.

em Tính Nghiêu bạn gái nhiều, tạo thành quân đội còn dư sức, hơn nữa cô còn từng tận mắt thấy anh cùng anh bạn gái đang thân thiết, thiếu chút nữa hại cô gặp ác mộng.

“Anh lặp lại lần nữa, bạn gái anh chỉ muốn một mình em, làm sao mà đến nổi đội cận vệ, mặc kệ đó là thứ rắc rối gì! Chuyện này đã nói rồi, thứ hai khi đến trường, anh sẽ thông báo ọi người đều biết, trước hết là thể đã, anh tin là không ai dám mạo hiểm cả tính mạng mà khinh dễ em.” Nói xong, anh xoay người trở về,

nhiều lời chỉ vô ích, một thời gian, cô sẽ hiểu được: “Bạn gái” dùng để phát tiết và “Bạn gái” để cùng yêu thương là bất đồng.

Từ hôm nay cho đến khi rời bỏ chức lão đại, sau này có thời gian anh sẽ sửa lại quan niệm cho cô. Đến giờ thấm mệt rồi, anh hiện tại chỉ muốn về phòng nghỉ ngơi.

Cái gì? Cô ngẩn người. “Đứng lại, em Tính Nghiêu! Anh... anh phải nói cho rõ ràng, đứng lại! Anh rất cuộc...” Vương Ninh Hình dậm chân đuổi theo. Thông cáo ọi người biết?! Đáy lòng cô đột nhiên nổi lên từng trận hàn ý, nhin không được lạnh run, anh không thể làm như thế a: “Uy, Em đang nói chuyện, anh rất cuộc có nghe hay không? ềm...” Thanh âm thanh thúy đuổi theo ềm Tính Nghiêu, xông vào ềm gia đến tận đại sảnh.

ềm Tính Nghiêu không để ý tới Vương Ninh Hình đuổi theo ở sau lưng, ngồi đối diện trong đại sảnh là ềm lão phu nhân, anh gật gật đầu, xem như chào hỏi, gọi quản gia đang đứng nghiêm ở một bên nói: “Thím Vương, lập tức mang ít điểm tâm và nước trái cây lên phòng ta.” Chân cũng không ngừng bước, thần nhiên tự đắc đi về phòng anh ở trên lầu.

Wương Ninh Hình đáng thương suýt chết khiếp, căn bản không nhìn thấy những người khác trong đại sảnh, càng không phát hiện chính mình là cái bia chú ý của mọi người, trong mắt chỉ có bóng dáng trước mắt. “Uy, em không cần làm bạn gái của anh... anh không thể hãm hại em như vậy, em... thật sự...”

Wương Ninh Hình như thường lệ bước vào lớp học, phòng học đang như cái chợ nhất thời yên tĩnh, không khí quý dị này làm cô thật thấy kỳ quái, cô liếc mắt quét một cái qua mọi người, chỉ thấy tất thấy đều dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn lại cô, đại khái coi bộ có chuyện không tốt lành gì rồi chẳng? Đợi năm giây, Vương Ninh Hình không thấy phản ứng gì, cũng không cho là lạ nữa, nhún vai trở về chỗ ngồi của cô.

Dù sao nhất định sẽ có người nói cho cô đã xảy ra chuyện gì, chỉ có điều sớm hay muộn mà thôi!

Quả nhiên lập tức có người thiếu kiên nhẫn, khẩn cấp phát động công kích...

“Ế, nhìn xem là ai đến này? Vị này không là đứa bé được nuôi dưỡng tốt Vương Ninh Hình Vương đại tiểu thư sao?” Nam Cung Thu Nguyệt bỏ những người bạn bên cạnh, đi đến trước mặt Vương Ninh Hình, vẻ mặt tràn ngập phần nộ và khinh thường, thanh âm khinh miệt sắc nhọn chói tai.

“Nam Cung bạn bị cảm sao? Thanh âm là lạ...” Vương Ninh Hình vừa nói vừa lấy sách giáo khoa ra ngoài, cô đương nhiên nghe được ý định khiêu khích của cô, cũng không muốn cùng các cô đấu khẩu, bởi vì sẽ mất phong phạm của thực nữ.

“Cô...” Nam Cung Thu Nguyệt biến sắc, lập tức cười lạnh nói: “Không sai, đọc nhiều sách quả nhiên có điểm ưu việt, ngay cả mắng chửi người trong lời nói cũng uyển chuyển dễ nghe như vậy. Hừ! Chính những người có bề ngoài nhã nhặn, lại luôn nói lời dễ nghe, mới đúng là thứ hoàn toàn không biết ngượng.”

“Nam Cung Thu Nguyệt, bạn đừng quá đáng!” Có người nghe không nổi nữa.

“Tôi làm càn? Cô ta cùng với các nam sinh khác không làm càn sao?” Trùng mắt liếc một cái, cô cười nhạt nói: “Sao vậy, tôi mắng Vương Ninh Hình, cậu đau lòng sao? Đừng si tâm vọng tưởng, người ta đã có hộ hoa sứ giả[1], dù không có ai cũng không đến phiên Dương Quốc Thư cậu.”

“Cô...” Dương Quốc Thư so ra kém phần chanh chua, vừa thẹn lại vừa phần nộ, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

“Cô mới là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga, suy nghĩ trong lòng cô mọi người ai mà chẳng rõ.” Dương Quốc Thư bắt quả chỉ là ái mộ, lập tức đã có người khác lên tiếng. “Cô cho là ềm Tính Nghiêu sau khi chia tay với chị người Nam Cung Thu Thủy, sẽ tìm cô làm bạn gái sao? Đừng mộng tưởng, anh ta chia tay với chị cô đã là chuyện tám trăm năm trước rồi, người ta cũng không biết đã đổi qua bao nhiêu bạn gái, ềm Tính Nghiêu nếu thích thì đã sớm tìm cô rồi, sẽ không để cô phải đau khổ, cho tới bây giờ cũng không có tin tức gì.”

“Cậu,cậu nói vậy, tôi không có...” Mặt Nam Cung Thu Nguyệt đỏ lên.

“Không có?” Cô kinh thường nói: “Vừa rồi cô mắng bạn trai Vương Ninh Hình là đồng học, cô có thể nói rõ một chút, đồng học này là ám chỉ ai?”

“Câu quản tôi sao, cậu là cái gì? Tôi không có nghĩa vụ phải nói cho cậu!” Rõ ràng là, cô đánh chết cũng không chịu thừa nhận.

Lớp học chia thành hai phái, nhất thời toán loạn cả lên, so với chợ buổi sáng còn náo nhiệt hơn.

Mà Vương Ninh Hình ở một bên làm người thừa, đã sớm tức chết rồi.

êm Tính Nghiêu chết tiệt, đều là anh làm hại, anh tốt nhất không nên xuất hiện trước mặt cô!

[1] Hộ hoa sứ giả: tương đương với người bảo vệ, cái này cô nào chơi game onl sẽ thấy^^

Lãnh ngạo Vương Ninh Hình vs Nhanh nhẹn dũng mãnh Diêm Tính Nghiêu?! Đột ngột mà đối lập kỳ lạ, tin tức này lập tức hừng hực khí thế, sôi trào lên ở “Hoa Uyển học viên”...

Tiết tự học đã bắt đầu, đối mặt với đám người như thủy triều vọt tới, Vương Ninh Hình quyết định “Lấy bất biến ứng vạn biến” để ứng phó với dòng người đổ ra từ bốn phương tám hướng này, ẩn giấu các loại ánh mắt đầy hàm ý, căn cứ vào tôn chỉ “Lời đồn chỉ là giả”, mặc kệ người khác tò mò như thế nào, cô cũng không thêm liếc mắt một cái, càng đừng nói đến trả lời.

Nhưng cô cái gì cũng không nói, chẳng những không tiêu giảm sự quan tâm của mọi người, ngược lại càng gợi lên sự hiếu kỳ của bọn họ.

Có khả năng sao? Lạnh lùng, được nuôi dưỡng nề nếp từ bé lại có thể cùng với đại ca?

Nghi vấn này đều hiện rõ trên mặt mỗi người, nhưng lấy Nam Cung Thu Nguyệt làm gương, tuy rằng mọi người đều muốn biết rốt cuộc tin tức có phải là thật hay chỉ là có người đùa dai, mà không ai dám mở miệng hỏi.

Không biết êm Tính Nghiêu kia lại tung tin đồn này, tốc độ lan truyền thì cực nhanh, ngay cả các thầy giáo cũng đều biết. Hoàn hảo! Vương Ninh Hình vụng trộm thè lưỡi, thân là thầy giáo luôn luôn dạy học trò phải tu dưỡng, rõ ràng là tò mò chết khiếp, cũng chỉ dùng ánh mắt dò xét trộm ngấm cô, không có ai thật sự nói ra, có điều những việc này cũng khiến cô ảo não rồi.

Cuối cùng cũng xong chương thứ bảy! Vương Ninh Hình mệt mỏi nhắm mắt lại, không để ý tới lớp học bất thành linh yên lặng, hôm nay cuối cùng cô cũng cảm nhận được thế nào là “Ngàn nhân sở chỉ, vô bệnh mà tử”[1], cái này hoàn toàn phải cảm tạ cái tên đáng giận êm Tính Nghiêu, cô cắn răng thầm hận.

“Mệt mỏi sao?” Một giọng trầm thấp dễ nghe, tiếng nói giấu không được ý cười vang lên bên tai cô.

Wương Ninh Hình giống như bị châm đâm, đột nhiên mở mắt ra trừng nhìn anh, cắn răng, thấp giọng nói: “Anh còn dám tới đây?”

“Vì sao lại không dám?” Anh không sợ chê cười, nhìn cô lộ ra nụ cười gian tà, không chút nào để ý... không, phải nói rất đắc ý, hai người giờ đã thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Thuận tay giúp cô thu thập đồ đạc, anh cúi người nói nhưng cố ý để mọi người nghe thấy: “Chờ đến giờ tan học để đến đón người yêu thì có gì không đúng?”

Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức có mấy tiếng hét chói tai vang lên. Sự thật như thế nào, giờ không cần nói cũng biết. êm Tính Nghiêu đã đạt được mục đích của anh, hiện tại Vương Ninh Hình dù có nhảy vào Thái Bình Dương cũng rửa không sạch.

“Anh...” Vương Ninh Hình nhảy dựng lên định che lại cái mồm quạ đen của anh, nhưng rồi lại rơi vào vòng tay của anh.

“Nhìn em mệt như thế, đại khái cũng không có tinh thần học bài, không bằng hôm nay nghỉ trước giờ tan học.”

êm Tính Nghiêu tay trái nắm túi sách của cô, tay phải ôm lấy thắt lưng tinh tế, mềm nhẹ nhưng không có lực đạo phản kháng nào, đem cô ra khỏi phòng học. Bộ dạng ôn nhu và chăm sóc chu đáo của anh, làm cho trong phòng học ai nhìn thấy đều hâm mộ cùng ghen tị, hận không thể thay thế cô.

Nhưng thân là nhân vật chính, Vương Ninh Hình lại không có cảm xúc như vậy.

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào?” nhìn anh bá đạo, trong lòng bất mãn, nhưng cô biết phản kháng anh cũng vô dụng, chỉ biết kiềm chế lại tức giận.

“Chúng ta đi ngắm biển!”

Ở trước mắt bao người, hai người công khai thân mật.

[1] Ngàn nhân sở chỉ, vô bệnh mà tử: lòng tò mò có thể giết chết người

Tiếng xe máy dừng lại, em Tính Nghiêu ôn nhu ôm Vương Ninh Hình xuống, cởi nón bảo hộ giùm cô, sắc mặt lúc này có chút tái nhợt.

Đây là lần đầu tiên Vương Ninh Hình ngồi xe máy, cảm giác cũng thật kích thích, nhưng tốc độ như gió bão lại khiến cô hoảng sợ.

Tóc đen trơn bóng uốn thành từng lọn, dường như phụ trợ thêm cho làn da trắng nõn nà, khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan xinh xắn, ánh mắt trong sáng, ngày thường chỉ cảm thấy xinh đẹp thanh xuân, nhưng lúc này lại đối lập lại với anh, lại làm cho người ta càng cảm nhận được sự mãnh mai của cô.

em Tính Nghiêu đẩy cô ra, những sợi tóc quăn tinh tế vương trên khuôn mặt, lo lắng nhìn chằm chằm dung nhan trắng như tuyết nói: “Hình nhi, em có khỏe không?” Anh trầm nghĩ, muốn chia sẻ cùng cô cảm giác tốc độ, lại quên người được chiều chuộng như cô không có khả năng thích ứng.

em Tính Nghiêu mãnh liệt, anh bá đạo và cường ngạnh, làm cho cô tức giận, làm cho cô bất đắc dĩ, nhưng cô còn có thể duy trì lý trí. Nhưng đối mặt với sự ôn nhu của anh, cô lại không có biện pháp, ngược lại còn cảm thấy hoảng sợ.

Không quen nhìn thấy anh ôn nhu, dựa vào cánh tay anh, quay đầu nhìn về phía biển, hít một hơi thật sâu, bờ biển mang chút hương vị tươi mát đặc trưng lập tức tràn ngập toàn bộ suy nghĩ trong lòng, mới vừa rồi còn không khỏe, tất cả đã tiêu tán không còn.

“À, chỉ là có hơi lạnh mà thôi, không việc gì nữa.”

Cuối tháng mười ở Bắc hải, cát bụi làm nước không được xanh như thường lệ, từ đông bắc cuồng phong cuộn cuộn nổi lên như núi, mãnh liệt tấn công về phía hai người. Trước khí thế này, Vương Ninh Hình không tự giác tiến vào vòng tay của em Tính Nghiêu thêm một chút nữa.

Biển nào cũng có nét hấp dẫn của nó, cho dù là đau buồn sầu não cũng có thể làm thành thơ. Vương Ninh Hình tránh ánh mắt của anh, đi đến phía trước, đón gió mở rộng hai cánh tay, nhắm mắt lại ngênh đón gió lớn, đứng trên cao nhìn xuống, hưởng thụ khoái cảm phiêu nhiên thành tiên.

“Oa!”

“Cẩn thận!” em Tính Nghiêu rất nhanh di đến, đúng lúc đem ôm chặt vào lòng. Hô, chỉ kém một chút nữa, bạn gái bé nhỏ của anh thực sự sẽ thành “tiên”!

Anh sợ tới mức chết khiếp, cô thì một chút nguy hiểm cũng không cảm thấy, đúng là cô bé đáng trách, liền nói: “Này...” Trong khoảng thời gian ngắn, cô cũng không biết nên hình dung cảnh sắc trước mắt như thế nào mới chuẩn xác.

“Này, nguy hiểm lắm đó!” em Tính Nghiêu tức giận ngón tay gõ lên đầu cô.

“Đau quá!” Cô ôm đầu oa oa kêu, quay lại trừng mắt nhìn anh. “Sao anh có thể đánh người vô cớ chứ?”

“Ngay cả tính mạng mà cũng đem ra đùa, còn sợ đau nữa à?” Nghĩ đến màn mạo hiểm vừa rồi, anh định gõ cô một cái nữa.

“Ai, đừng, đừng, em không dám!” Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, nếu mạnh miệng, lập tức sẽ có một cục u xuất hiện.

ôm Tính Nghiêu dựa vào chiếc xe máy trông rất nổi bật, một tay ôm cô đến trước ngực, tay kia khê đặt lên đầu cô, nhẹ nhàng mà xoa, động tác thật sự ôn nhu, nhưng miệng lại hung ác uy hiếp nói: “Nếu còn dám liều mạng, xem anh sau này trừng phạt em như thế nào!”

“Anh... anh tránh ra, em không cần, hờ ra là đánh người, em không cần làm bạn gái anh.” Cô hờn giận sẵn giọng nói, đôi môi đỏ mọng bĩu ra, vô thức toát ra sắc thái như một đứa trẻ, ngay cả bản thân Vương Ninh Hình cũng không phát hiện mình đang làm nũng với anh.

Vì sự an toàn của tính mạng, lần này cô nhất định phải nói cho rõ ràng, việc đó là không thể được.

“Em lại nói bậy gì đó? Lời của anh nhất ngôn cửu đỉnh, đã nói là em thì nhất định phải là em. Anh cũng không hỏi ý kiến của em, ai nói em có thể cự tuyệt?” ôm Tính Nghiêu trừng mắt cô.

“Anh...” Cô bực mình, nói không ra lời.

“Em ngoan ngoãn nghe lời, anh sẽ thương em, đối với em thật tốt.” Anh hôn lên đôi má ửng hồng của cô, trấn an nói. Anh đương nhiên biết nổi bất bình của cô, lại không muốn sửa đổi quyết định.

Cái gì mà tốt? Vương Ninh Hình thấy đầu vẫn còn hơi đau, quên đi, cái giống bạo quân chuyên chế không biết đến nhân quyền này, nói nhiều cũng không hiểu thế nào là “tôn trọng”, cô biết mình cũng không thể thay đổi được gì, Vương Ninh Hình cũng không muốn nhiều lời, tình cảm không phải là chỉ ngày một ngày hai, một ngày nào đó anh sẽ biết .

“Hôm nay anh đưa em đến đây, rốt cuộc để làm gì?”

“Giải sầu a, không thì còn có thể là chuyện gì nữa!” Nhìn cô do cảm giận bất bình mà bộ dáng càng thêm xinh đẹp, Lòng ôm Tính Nghiêu nhất thời xôn xao, dùng thật nhiều sức, ôm cô thật chặt trong lòng.

Cô thiếu chút thì không thở nổi nữa. “Làm...” cô mới chỉ thốt được một chữ, đã bị cắt ngang.

“Mỗi lần tâm tình không tốt, anh sẽ lại đưa em đến nơi này, nhìn sóng biển, gió biển thổi, tâm tình sẽ rất nhanh dịu trở lại.” Anh tự áp chế kích động trong lòng, cúi đầu xuống thăm thì bên tai cô, nhẹ nhàng nói ra.

“Loại người bá đạo mà cũng có lúc tâm tình không tốt ư? Thật sự rất khó tưởng tượng. Tuy rằng nguyên nhân khiến em cảm thấy không tốt hoàn toàn là lỗi của anh, nhưng dù sao cũng cảm ơn ý tốt này.” Cô mơ màng thần nhiên gục đầu vào ngực anh, tuy rằng cô miệng thì trêu chọc, nhưng cử chỉ ôn nhu này trước nay chưa từng có, làm anh vui mừng không thôi.

Vương Ninh Hình đột nhiên cảm thấy cái mũi rất ngứa, nhịn không được hắt xì một cái.

A, cô sao lại quên thân thể mình không chịu nổi gió lớn, nhất định là bị cảm rồi.

“Em ốm sao?” Anh cũng thấy cả kinh, thân thể trong lòng dường như ấm hơn bình thường, vốn đang cảm thấy khuôn mặt cô hồng hồng đáng yêu, anh đặt tay lên trán cô, đột nhiên kêu to: “Em sốt rồi!”

Khó trách cô đột nhiên lại trở nên nhu thuận.

“Chắc vậy.” Đầu cô có nhiều điểm mờ mịt, đột nhiên cảm thấy cả người vô lực. Thì ra đau đầu là do bệnh, không phải là do anh đánh, vừa rồi thật sự đã hiểu lầm anh. “Em không chịu được gió lớn, nhất định là cảm lạnh do trúng gió rồi.”

“Đáng chết! Đầu em chỉ để trang trí thôi sao? Chuyện quan trọng như thế sao không nói sớm?” Anh lập tức ôm cô lên xe, cởi áo trên người khoác vào cho cô, kéo hai tay áo qua cột chặt vào phần eo của mình. Cô hiện tại cả người không chút sức lực nào, anh không muốn tới bệnh viện rồi mới phát hiện không thấy bạn gái đâu cả.

“Em quên mất!” Tiếng nói nhỏ nhẹ mang vẻ oán hận: “Đừng làm ồn nữa, em bệnh rồi, không được nói to với em.”

“Em...” Quên đi, hiện tại đi tìm bác sĩ là quan trọng nhất.

4. Chương 04

CHƯƠNG 4

“Tình huống thật sự đã nghiêm trọng như vậy rồi sao?”

“Ngốc ạ, nếu không nghiêm trọng, sao anh có thể để hai mẹ con em xuất ngoại? Em và Hình nhi là người quan trọng nhất của anh, là bảo bối yêu quý nhất, anh cũng thật chẳng muốn phải xa mẹ con em!”

Vương Ninh Hình cảm mạo đến nửa đêm, cô chỉ cảm thấy đầu óc cháng váng, toàn thân xương cốt đều đau nhức, vốn muốn tìm cha mẹ để làm nũng, lại nghe thấy đoạn đối thoại ở trong phòng ngủ.

“Sau khi cùng anh kết hôn, ta đã thề trước mặt Thượng Đế đồng cam khổ cộng, cùng chung hoạn nạn với anh. Giờ anh gặp khó khăn, sao có thể bỏ anh để đến Hoa Kỳ tránh đầu sóng ngọn gió? Em không cần!”

“Linh, anh đương nhiên hiểu tâm ý của em đối với anh, nhưng mà... lần này không thể, công ty thật sự đã đến thời điểm tồn vong, một khi cổ phiếu bắt đầu xuống giá, thì kế tiếp sẽ là phản ứng dây chuyền... Aizz, đến lúc đó sẽ phải đối mặt với ác mộng, anh không thể phân tâm mà chiếu cố đến hai người nữa. Rất nhiều phóng viên truyền thông giống như đĩa đói vậy, gấu gao bám lấy chúng ta, đến lúc đó cho dù tránh ở trong nhà không ra ngoài cũng không thể bình an được, chỉ điểm này thôi đã muốn điên lên rồi... cho dù không vì chính mình cũng nên suy nghĩ cho bảo bối của chúng ta. Hình nhi bị chúng ta nuông chiều quá mức, con nó có thể chấp nhận biến cố lớn như vậy sao?” Ông thở dài rồi tiếp tục nói: “Hơn nữa đến Hoa Kỳ chỉ là tạm thời, chờ qua một thời gian, em cứ yên tâm, anh sẽ lập tức đến đón em để cả nhà đoàn tụ.”

“Em... em không muốn đi!” Vương Tôn Tinh thương tâm khóc, nói: “Thật sự không ai chịu giúp chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này sao? Anh và nhà chúng ta không phải giao tình đã lâu à? Có điều mấy triệu cũng không phải cái gì quá lớn? Chẳng lẽ...”

“Mấy năm qua kinh tế đình trệ, hơn nữa tài chính toàn cầu có nguy cơ gặp khủng hoảng, xí nghiệp chưa tới mức bị phá sản là may rồi. Mà người có năng lực hỗ trợ, aizz...” Vương Thiên Hữu cảm khái nói: “Thời cuộc là vậy, càng hà khắc thì càng xuất hiện nhiều kẻ tiểu nhân, chỉ có thể nhân lúc người ta cháy nhà mà đi hôi của, chẳng khác nào bỏ đá xuống giếng. Ai! Thương trường vô bằng hữu, thật sự là câu nói chí lý.”

Vương Tôn Linh vì chồng mà tuyệt vọng, vẻ mặt đau lòng, lại vẫn truy vấn nói: “Vốn không có ai chịu đưa than để sưởi ấm trong ngày tuyết rơi?”

Vương Thiên Hữu thở dài. “Chỉ có Diêm thị có vẻ đặc biệt. Nói đến Diêm thị ngày thường cũng không hay đi lại với chúng ta, cho nên đối tượng cầu viện của anh không có bọn họ, nhưng hai ngày trước, người của Diêm thị lại chủ động điện đến báo, họ nguyện ý giúp chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này, nhưng lại có điều kiện...”

“Như thế nào?”

Vương Thiên Hữu do dự hồi lâu, mới nói: “Diêm thị yêu cầu thành thông gia với Vương thị chúng ta.”

“Thông gia?” Vương Tôn Linh kinh ngạc không thôi, “Đây có phải là đùa không? Chúng ta chỉ có mỗi Hình nhi, nhưng năm nay cũng chỉ mới mười lăm tuổi, căn bản vẫn là cái tiểu hài tử, sao có thể kết hôn?!”

Diêm thị? Kết hôn?

Vương Ninh Hình sắc mặt càng trắng hơn, toàn thân vô lực ngồi bệt xuống sàn, trong đầu đau nhức không thể nghĩ ra chuyện gì. Tiếng nói của cha mẹ nhẹ nhàng chảy qua tai, cô cái gì cũng nghe không rõ lắm.

“Thực xin lỗi em, tuy rằng chúng mình không thể giàu có như trước nữa, nhưng Hình nhi vẫn là bảo bối duy nhất của mình, liều mạng bỏ đi xí nghiệp Vương thị... anh cũng muốn Hình nhi giống chúng ta, có thể có một hôn nhân hạnh phúc, được lấy người mình yêu... anh sẽ không đáp ứng cái loại hôn nhân chính trị lạnh lùng này... mình còn trẻ, có thể làm lại từ đầu...”

“Không đáp ứng.” Ba chữ kỳ dị này tiến vào lỗ tai Vương Ninh Hình, đánh thức cô, Vương Ninh Hình nhanh chóng nức nở khóc... cha và mẹ yêu cô như thế, bảo hộ cô, không cho cô bị gió động tới, nắng chạm vào, thậm chí hiện tại ở tình trạng nguy hiểm nhất, vẫn suy tính cho cô. Cô sao có thể ích kỷ hưởng thụ hết thấy mà không phải trả giá? Chỉ cần cô gạt đầu...

Cô thở sâu, rất nhanh ra quyết định.

“Con đồng ý!” Vương Ninh Hình rõ ràng chắc chắn nói, tiếng nói nhanh chóng cắt đứt cuộc tranh luận của hai vợ chồng.

Chỉ nghe thấy trong phòng ngủ dồn dập tiếng bước chân, vợ chồng Vương thị nhanh chóng xuất hiện ở cửa phòng. “Hình nhi...”

Vương Ninh Hình mở mắt ra, liền thấy Diêm Tính Nghiêu ở bên cạnh, dường như chờ đợi đã lâu.

“Anh...” Cô quét mắt qua đồng hồ báo thức ở đầu giường, hiện tại đã là thời gian đi học. “Sao anh lại ở đây?”

“Anh rất nhớ em.” Diêm Tính Nghiêu một chút xấu hổ cũng không có, ngược lại còn nằm lên giường, ôm cả người cô vào lòng, “Đều là anh không tốt, hại em sinh bệnh.”

“Là thân thể của em không tốt, không thể trách anh... ai, buông ra, em cũng không phải trẻ con, bị ôm như vậy quá kỳ quái đi.” Trông anh vẻ mặt ảo não, tuy vừa ngạc nhiên xen lẫn hối hận, nhưng cô thật sự không quen nhìn thấy anh ôn nhu.

“Có cái gì mà kỳ quái? Anh muốn ở gần em, muốn ôm em, sớm muộn rồi em cũng sẽ quen thôi.” Anh thích thân thể mềm mại của cô, thích hơi thở thơm mát của cô, cho dù cô còn có bệnh, nhưng anh vẫn muốn cảm nhận thân thể tuyệt đẹp của cô, vẫn thích quần quít lấy cô. Anh chẳng những không buông cô ra, ngược lại còn càng ôm cô chặt hơn.

“Em bệnh mà anh còn ức hiếp sao?” Cô giãy giụa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ngay cả người bệnh mà cũng không tha, đúng là ác bá!

“ức hiếp? Em là vị hôn thê của anh, cùng vị hôn phu thân thiết, vốn chính là việc thiên kinh địa nghĩa. Anh sao có thể ức hiếp em, đó là thương em thôi, em phải vui mới đúng.” Anh dùng chóp mũi cọ xát cô.

“Em...” Cái miệng nhỏ nhắn mở ra, chợt nghĩ đến anh vừa nói ba chữ vị hôn thê, khuôn mặt bạch ngọc nhỏ nhắn phút chốc như bị nhuộm đỏ, “Sao anh biết?” Thanh âm so với tiếng muỗi kêu chỉ lớn hơn một chút, nhưng Diêm Tính Nghiêu rất tinh, cho nên nghe không thiếu chữ nào.

“Biết cái gì?” Anh muốn nghe chính miệng cô nói ra. Nhìn mỹ nhân đỏ bừng của cô, anh cười đến tà mị.

“Biết em đáp ứng cùng anh... cùng anh...” Cô quay mặt sang hướng khác, không dám nhìn thẳng anh, mặt đỏ như gấc. Khóe mắt thoáng nhìn thấy ánh mắt bốn cột của anh, cuối cùng mới bình tĩnh, buồn bực nói: “Anh đùa giỡn em? Anh... thật đáng giận, không biết, em cũng không biết.”

“Hơ, chỉ vậy cũng tức sao? Được rồi, được rồi, bảo bối của anh, Hình nhi, là anh không đúng...” Chỉ một câu nói giận dữ của cô, anh hùng Diêm lão đại lập tức đầu hàng, cố gắng dùng lời ngon tiếng ngọt xoa dịu bất mãn của cô. Anh cũng không nghĩ phải uy hiếp để đạt được mục đích, vốn dĩ đã thật vất vả mới có thể biến cô thành vị hôn thê của mình.

“Diêm gia chính là dùng tiền để mua tân nương, anh muốn sao thì sẽ như vậy, không cần phải giả vờ ủy khuất lấy lòng em.” Cô méo máo, nổi giận nói.

Tuy rằng lúc trước chính cô đã đáp ứng hôn sự này, nhưng hiện tại khi mặt đối mặt với anh, trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng nhục nhã và ủy khuất, nhất thời làm cô mất đi sự bình tĩnh.

“Hình nhi...” Diêm Tính Nghiêu nóng nảy. Một tay nâng cằm của cô, bắt cô phải đối mặt với anh, rồi nghiêm mặt nói: “Anh biết hiện tại em không hề tình nguyện, chỉ là miễn cưỡng, nhưng em cũng nên biết một chút về tính của anh, nếu anh đã nói là thích em, em phải nghe theo, ai cũng không ngăn cản nổi. Mặc kệ Vương thị có phát sinh nguy cơ hay không, em phải là của anh. Có điều cũng là anh lợi dụng cơ hội lần này, bức em sớm trở thành người của anh mà thôi. Em có thể mắng anh thừa nước đục thả câu, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của... cái gì cũng không quan trọng, hoặc muốn đánh cũng được, nhưng không bao giờ được phép có một điểm tự ti hay hối tiếc.”

Khi anh cưỡng chế Vương Ninh Hình trở thành bạn gái anh, anh đã xác định sẽ lấy cô, việc tiến vào lễ đường chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Tuy rằng lần này là lợi dụng xí nghiệp Vương gia đang suy yếu, bức bách cô khuất phục, thủ đoạn không đủ quang minh, nhưng chỉ đơn giản là anh thật sự yêu cô, muốn cô, tuyệt đối sẽ không bởi vậy mà xem thường cô, lại càng không cho phép cô bởi vậy mà hối hận hay tự ti.

Cô với anh là trời sinh một đôi, ai cũng không thể thay đổi!

Vương Ninh Hình nhìn anh, trong mắt chân thành, một hồi lâu sau, cô tựa hồ khuất phục, xoay người ôm lấy thắt lưng anh, úp mặt vào ngực anh nói. “Em chưa từng nghĩ đến tương lai sẽ lấy ai, nhưng hiện tại... gặp người bá đạo lại không từ thủ đoạn như anh, em cũng đành phải chấp nhận vậy.”

“Hình nhi...” Đây là lần đầu tiên cô chủ động thân cận anh, Diêm Tính Nghiêu kích động ôm lấy cô, hận không thể đem cô dung nhập cơ thể mình. Anh thề nói: “Em yên tâm, anh sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương em.”

“Hừ, giờ thì nói hay lắm, anh nếu dám ức hiếp em, tiếp tục ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng đừng trách em thẳng tay bỏ anh.” Cô nhu thuận ghé vào ngực anh, miệng ư hiếp nói.

Đối với sự uy hiếp của cô, anh tuyệt không để ý, ngược lại còn cười đến thực ngọt ngào. Anh thích cô vì anh mà ghen, bởi vì điều này chứng tỏ cô coi trọng anh.

“Anh sẽ không cho em có cơ hội bỏ chồng đâu.” Lập tức nâng cằm của cô, khéo léo hôn lên đôi môi như mật của cô.

Lại một lần nữa, Vương Ninh Hình không hề phòng bị, lâm vào hoàn cảnh bị kích thích, cô phản xạ tính giãy giụa, lập tức lại bị hòa tan. Anh hôn như vậy thật thân thiết, lại ôn tồn, giống như che chở cho bảo bối, cô rõ ràng cảm nhận được sự trân trọng, yêu thương của anh với mình.

Vương Ninh Hình chỉ cảm thấy hôn phách như bị hút đi, chìm đắm trong nhu tình ngọt ngào, cô không muốn, muốn đẩy anh ra nhưng lại càng khiến anh mãnh liệt hơn.

“Em... vì sao?” Diêm Tính Nghiêu trừng mắt nhìn cô, khẩu khí bất mãn giống như bị đoạt mất bảo bối, khuôn mặt đỏ bừng, tóc rối rối, như bị tạt nước lạnh nên có chút hung hăng.

“Em... em có bệnh, có bệnh độc...” Cô thật sự vô tội.

“Bệnh như vậy thì độc cái gì, anh không sợ!” Nói xong lại hướng đến cánh hoa kia định tiếp tục.

“Không được!” Vương Ninh Hình lập tức vươn bàn tay nhỏ bé che cái miệng của anh lại, cô băn khoăn, vạn nhất anh hôn quá rồi thú tính nổi dậy... thì cô phải làm sao? Lần trước cô cơ hồ còn không thể chống cự lại sự xâm nhập của anh, huống chi lại ốm yếu như hiện tại?

Khóe mắt thoáng nhìn anh, rất có bộ dáng hoành hành ngang ngược, cô lập tức chuyển khẩu khí, vẻ mặt đáng thương nhìn anh. “Người ta đã giữa trưa rồi mà chưa ăn cái gì, hiện tại bụng rất đói.” Cô nắm tay anh nói: “Anh đi ra giúp em tìm đồ ăn được không?”

“Này... được rồi!” Tuy rằng còn muốn hơn nữa, nhưng vị hôn thê của anh, cũng không phải là có kinh nghiệm phong phú, nhiệt tình như lửa giống những bạn tình trước kia của anh, nếu thực dọa cô, chỉ sợ người khổ là anh! Anh không tình nguyện thử dài, với tay đến đầu giường, “Em thay lễ phục này trước, rồi chúng ta xuống dưới tìm chút gì đó ăn tạm, cũng không nên ăn no, để tránh không ăn được tiệc tối.”

“Tiệc tối?!”

“Là tiệc đính hôn của chúng ta, bà nội nói hôm nay là ngày hoàng đạo, cho nên quyết định đêm nay tổ chức lễ đính hôn cho chúng ta. Có điều em yên tâm, anh lo thể lực của em không thể chịu nổi, bởi vậy em có thể nghỉ ngơi tùy thích, lần này cũng chỉ mời người thân và vài người bạn tham dự thôi.”

Nghĩ đến khi anh đi vào Vương gia, ở đại sảnh gặp một gã nhà nhận, tuần tú trẻ tuổi, anh nói cái gì mà... Hình tiểu thư có thể đi thưởng thức nhạc hội...

Bởi vậy, Diêm Tính Nghiêu quyết định muốn cô đến Diêm trang ở cùng anh. Cứ như vậy, anh chẳng những có thể gặp cô thường xuyên, gia tăng cơ hội tiếp xúc, cũng làm cho cô quen với sự tồn tại của anh, lại có thể đoạn tuyệt với những gã có ý định với cô.

Đương nhiên đây chỉ là anh lén quyết định, Hình nhi nhất định không đồng ý, cho nên... anh gian trá nở nụ cười, đợi đến Diêm trang, anh sẽ bắt cô phải ở lại, đến lúc đó cô cũng hết cách.

“Có cần phải gấp đến như vậy không?” Đương nhiên chỉ là nói vui, với điều kiện như Diêm Tính Nghiêu, có rất nhiều nhà có con gái tranh nhau muốn gả cho anh. Diêm gia lựa chọn Vương Ninh Hình, người ta chỉ biết hâm mộ cô là người may mắn, điểm ấy tự cô sẽ biết. Dù sao Diêm thị cũng là tập đoàn lớn, còn Vương thị chỉ là xí nghiệp dạng trung, đã nói như vậy rồi, thì cô còn có thể chạy đi đâu được nữa!

Nếu đáp ứng rồi, cô tự nhiên sẽ không giãy giụa vô ích. Nhưng đối với hiệu suất siêu nhanh của anh, cơ hồ vẫn cảm thấy có chút kinh ngạc.

“Gấp, đương nhiên gấp! Em có biết bao nhiêu người đang muốn có được em không?” Anh ôm cô thật chặt.

Cử hành nghi thức công khai, xác định danh phận, chủ yếu là để cho những tên dám mơ tưởng xa vời kia chấm hết hi vọng. Nếu không, anh cũng không thể ngăn cản những tên kia có ý đồ với cô.

Nghe lời nói của anh mang theo ý độc chiếm mãnh liệt, đổi lại là cô gái khác, mười thì có đến chín tràn đầy vui sướng, mừng rỡ như điên, lập tức nhào vào lòng anh, nhưng Vương Ninh Hình thì lại hồn bay phách tán. Ông trời ơi! Cô mới mười lăm tuổi, vẫn còn vị thành niên mà!

Cô mạnh tay đẩy anh ra, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn lúc đỏ lúc trắng. “Chỉ là dính hôn mà thôi, anh, anh, anh... đừng có xăng bậy!”

“Xăng bậy? Ở đâu? Thương em còn không kịp, sao lại có thể xăng bậy chứ?” Anh vẽ mặt biểu tình như bị vũ nhục, đáy mắt lại lóe một tia dị thường, nhẹ nhõm thở dài một hơi mà Vương Ninh Hình lại không phát hiện.

Cùng vị hôn thê thân thiết là chuyện thiên kinh địa nghĩa, sao có thể coi là chuyện xăng bậy, đúng không?

Vương Ninh Hình cuối cùng cũng bị Diêm Tính Nghiêu lừa đến ở tại Diêm trang.

Mà hiện tại, Diêm Tính Nghiêu lại thích nhất là buổi sáng, bởi vì mỗi buổi sáng khi anh tỉnh lại, mở mắt ra sẽ thấy vẻ đẹp làm cho anh quyến luyến không thôi, nhìn trăm lần mà không hề chán, đó là vẻ đẹp tươi mát trong sáng của Hình nhi. Theo thời gian trôi qua, ngày qua ngày dần khắc sâu vào tâm trí anh.

Thỏa mãn thở dài, nhẹ nhàng hôn lên chiếc má hồng hồng của cô, Diêm Tính Nghiêu mới đứng dậy đi thay quần áo rồi xuống lầu. Mỗi buổi sáng, anh đều đến phòng tập bên trong Diêm trang cùng sư phụ luyện võ hai tiếng, đây là thói quen mà anh từ nhỏ đã hình thành.

Không bao lâu, người làm ở Diêm trang cũng dần dần thức dậy, quét rác, lau bàn,... phòng bếp bắt đầu truyền ra thanh âm của tiếng xoong chảo.

Mỗi ngày buổi sáng đúng sáu giờ đồng hồ, sau khi tân trang chỉnh tề, Diêm lão phu nhân mới đi ra khỏi cửa phòng, đến đại sảnh ngồi ở vị trí cố định, chờ người giúp việc lấy một ly trà xanh, rồi mới bắt đầu một ngày của Diêm lão phu nhân.

Diêm lão phu nhân đang uống trà, đột nhiên nghĩ đến... “Nghiêu nhi tối hôm qua hình như nhờ chuẩn bị trà long nhãn táo đỏ.”

“Nhớ mà, chuyện của tiểu thiếu gia, Đoạn tẩu nào dám quên! Mới vừa rồi khi pha trà, tôi đã chuẩn bị hết rồi.” Dì Quyên lấy nó đến, rồi đặt trên bàn trà, bắt đầu phân loại.

“Nhớ rõ làm ấm một giờ đồng hồ trước khi dùng.” Lão phu nhân đặt chén trà xuống, “Trà long nhãn táo đỏ uống vào mùa đông thì không thể tốt hơn, Nghiêu nhi luôn luôn sợ ý, nhưng lại nhớ rõ danh phẩm dưỡng sinh bổ khí này.”

Dì Quyên xuy một tiếng bật cười, hầu hạ Diêm lão phu nhân đã hơn một phần ba cái thế kỷ, tình cảm giữa hai người đã sớm vượt qua quan hệ chủ tớ, khi tán gẫu cũng không đổ kỵ.

“Anh làm sao lại nhớ rõ trà long nhãn táo đỏ, nếu không phải gặp Hình nhi thể chất mảnh mai lại sợ lạnh, mới muốn bồi bổ cho con bé, ngày hôm qua còn quần quýt lấy ta đòi phương pháp pha chế! Ta còn thấy anh dặn dò Đoạn tẩu chuẩn bị đồ ăn hàng ngày thế nào, đề phòng không hợp khẩu vị của Hình nhi.” Lão phu nhân nói rồi tiếp tục xem báo, Dì Quyên ở bên cạnh ghen tỵ nói: “Người ta thường nói, nữ sanh ngoại

tộc, nhưng tôi thấy tiểu thiếu gia cũng thế, từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ thấy anh vì ai mà tận tâm tận sức như vậy, chỉ cần là chuyện liên quan đến Hinh nhi, mặc kệ là đang ăn hay đang ngủ, anh phải sắp xếp ổn thỏa mới yên lòng.”

Kỳ thật Di Quyên cũng không phải là ghen tỵ, bà cũng rất yêu thích Hinh nhi, người tương lai sẽ là thiếu phu nhân của Diêm gia. Nhưng tiểu thiếu gia mà bà biết, tính cách ác liệt, vừa nóng nảy vừa thô bạo, chưa từng thấy anh ôn nhu biết cách săn sóc như thế bao giờ. Biết Hinh nhi thích ăn đường, trên người liền mang theo đồ ngọt; Vận động rất hữu ích, mỗi ngày buổi tối đều thấy cùng cô dâu mới ngọt ngào thân mật tản bộ ở hoa viên. Thấy tiểu thiếu gia như vậy, bà không thể không hoài nghi anh đầu anh có bị sét đánh trúng không nữa?

“Con gái của người ta kết hôn liền có con rồi, còn tôn tử của nhà ta mới đính hôn, mà cái gì cũng không có.”

“Nói vậy! Bọn họ tình cảm là chuyện tốt. Từ khi Hinh nhi đến ở, Nghiêu nhi cũng không đi lại với bọn huynh đệ lêu lổng của anh, như thế không phải là tốt sao? Đây cũng là nguyên nhân ta đồng ý cho anh đính hôn, bởi vì đứa trẻ Hinh nhi này có thể khống chế được con ngựa hoang của Diêm gia chúng ta.” Diêm lão phu nhân tuyệt không ăn dấm chua khi thấy tôn tử săn sóc cháu dâu tương lai, ngược lại còn cảm thấy thực vui mừng.

“Không phải là Hinh nhi khống chế con!” Cô thậm chí còn không có ý niệm khống chế anh trong đầu! Diêm Tính Nghiêu một thân đồng phục nhẹ nhàng đi vào đại sảnh, tóc vẫn còn ướt cho thấy anh vừa tắm xong, “Là con tự nguyện đầu hàng.” Dáng người to lớn một mét tám cúi xuống, hôn lên má Diêm lão phu nhân và Di Quyên. “Buổi sáng tốt lành, bà nội và Di Quyên càng ngày càng trẻ trung xinh đẹp.”

Diêm lão phu nhân cũng cao hứng, Di Quyên lại có điểm nghi hoặc, “Bình thường ta cũng xinh đẹp vậy, hôm nay vì sao lại đổi thành ngày càng trẻ?” Tuy rằng tuổi trẻ cũng tốt lắm, nhưng... vẫn cảm thấy khẩu khí của tên tiểu tử này có vấn đề, rất kỳ lạ!

“Bởi vì con ngửi thấy mùi ghen tỵ trên người Di Quyên.” Anh nháy mắt mấy cái, nghiêm trang nói: “Nghe nói ăn nhiều dấm chua rất tốt cho thân thể, cho nên con mới nói người ngày càng trẻ nha!”

“Là như thế sao?” Là người thành thật nên dù bà còn nghi hoặc nhưng lại không thể lý giải nổi.

Diêm lão phu nhân nhin cười, trừng mắt nhìn tôn tử liếc mắt một cái, ám chỉ anh: “Giểu cột trường bối là hành vi không đúng!”

Diêm Tính Nghiêu cười cười nghịch ngợm.

Lão phu nhân cười xòa, cũng không chấp anh nói. “Đi đi, lên lầu gọi bảo bối của con xuống dùng bữa một chút, nếu không sẽ không kịp đi học.”

“Dạ, tiểu nhân tuân theo ý chỉ của lão Phật gia!” Anh khom người nói.

“Đi!” Không chịu được sự nghịch ngợm của tôn tử, lão phu nhân mở miệng nói, mặc dù trách cứ, nhưng lại không dấu được ý cười ở đáy mắt.

“Đại phu tử!” Diêm Tính Nghiêu vừa bước vào cửa phòng, thì một “Tiểu đạn pháo” liền bắn thẳng vào hần, hần dùng song chưởng lập tức ôm lấy “Tiểu đạn pháo” này vào lòng.

Vương Ninh Hinh nắm lấy cổ áo hần, khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà đỏ bừng lên, đôi mắt to sáng trong suốt cũng như đang phun lửa. “Tối hôm qua anh hôn trộm em đúng không?”

“Nào có, sao anh phải hôn trộm em?” Hần vẻ mặt vô tội nói.

“Anh còn dám nói?” Nàng thở phì phì, cởi chiếc khăn quấn quanh cổ mình, đồng thời cởi nút thắt trên của áo ngủ ra, lộ ra một vết ửng đỏ trên chiếc cổ trắng hồng: “Vết ký ấn này ở đâu ra? Đừng nói là muỗi đốt nha, em không tin, nói! Có phải anh làm hay không?”

“Anh...” Nói xạo thì rộng miệng, nhìn thấy nàng trợn mắt, hần lớn tiếng nói: “Anh không hề hôn trộm, đó là quang minh chính đại mà hôn...” Nhìn ấn ký xinh đẹp kia, đáy lòng hần kỳ thật rất đắc ý.

Vương Ninh Hình oa một tiếng khóc lên, nước mắt trong suốt cuộn cuộn chảy xuống. “Anh... sao có thể khi dễ người khác như vậy? Mỗi lần đều hại em... hại em bị đồng học cười... ô ô... anh là đại phôi đản, em... ô ô...em sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa.”

“Hừm, đừng khóc, ngoan nào, không có khóc...” Hấn lo lắng trấn an nàng, ôm nàng vào trong lòng. “Thực xin lỗi thôi, anh... anh sau này sẽ cố để không lưu dấu vết là được chứ gì, em đừng khóc nữa, ngoan!”

Nàng khóc một lát, mới ngừng lệ, nhẹ nhàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lên, hấn bắt đầu lau nước mắt cho nàng. “Không khóc mới ngoan, càng ngày càng giống cái bao khóc nhè.”

“Còn không phải tại anh, đại phôi đản!” Nàng nghẹn ngào cãi lại.

“Anh...” Cơn tức của nàng dường như không nhỏ, trừng mắt nhìn thẳng vào hấn, hấn đành phải anh hùng hự hơi, thừa nhận. “Đều là anh sai, anh là đại phôi đản. Nhưng...” Hấn cười tà mị, “Nếu em không mau đi thay đồ, chúng ta sẽ bị muộn a.”

“Muộn?!” Vương Ninh Hình kêu lên một tiếng, quên cả việc hấn đang ở đó, liền vào phòng thay quần áo. “Nhanh lên, nhanh lên, muộn thì mất mặt lắm!”

Vào phòng thay quần áo, thấy nàng cởi áo ngủ ra, lộ ra da thịt trắng nõn nà như ngọc, khát vọng của hấn nhất thời lại trở dậy, mạnh mẽ ôm lấy cổ nàng, tay cố định đầu nàng, lưỡi linh hoạt xâm nhập vào miệng nàng.

Nàng ưm một tiếng, thử đáp lại nhiệt tình của hấn. Phản ứng của nàng trong nháy mắt đã châm lên dục hỏa của hấn, không nhịn được mà hôn nàng mạnh mẽ hơn.

Tuy rằng quyền luyện nộ hôn của hấn, nhưng Vương Ninh Hình cũng không phải là lần đầu, nàng thở hổn hển đẩy hấn ra nói: “Không được. Đến trường thôi, muộn rồi.”

“Vậy đừng đi nữa, dù sao em cũng học tốt như vậy rồi, không sợ rớt lại đâu.” Hấn dụ hoặc nàng, môi vuốt ve cánh hoa mềm mại của nàng, vươn đầu lưỡi ra treu đùa nàng, quyền luyện cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn của nàng.

“Nghieu... không được...” Nàng cũng không muốn lại để hấn ăn trong tình trạng này, đến trường học vẫn là an toàn hơn cả.

“Mặc kệ...” Hấn cố gắng cuốn lấy nàng, không cho nàng cự tuyệt nhiệt tình của hấn, lửa nóng từ trên cổ đã trượt xuống dưới. Giờ phút này, chỉ có lấy hành động thực tế để ép buộc nàng.

Đôi môi nóng bỏng của hấn chuyển xuống bầu ngực no tròn của nàng, nhẹ nhàng mà cắn, mút lấy nụ hoa trên đỉnh núi khiến cho cả người nàng đều chấn động, dục hỏa bị thổi bùng lên làm cho nàng khó chịu, giãy dụa.

Cảm giác được nụ hoa trên đỉnh núi vì hấn mà săn cứng lại, Diêm Tính Nghiêu nhịn không được lấy ngón tay nắm chặt nụ hoa bên kia, hơi thở nhè nhẹ: “Anh giữ được rồi...”

Nói xong, hấn di dời hướng tấn công sang nụ hoa bên kia, dịu dàng mà mút, dùng đầu lưỡi bừa bãi tàn phá không ngừng làm cho nàng nhịn không được phải ngửa đầu rên khẽ, nhằm vào cảm xúc mãnh liệt trong cơ thể nàng mà đánh sâu vào.

Ngón tay bắt đầu tìm đến không gian bí mật riêng tư giữa hai chân nàng, mọi nơi đều non mềm, ẩm áp hấp dẫn hấn, nhẹ lướt qua nơi tạo ra khoái cảm của nàng, khiến nàng run rẩy không thôi, tiếng rên rỉ cũng bắt đầu thốt ra.

“Nghieu... em nóng quá...”

“Chờ một chút sẽ tốt thôi.” Hấn tuyệt không dừng động tác lại, thậm chí muốn lấy lòng nàng.

Muốn ngăn cản hấn, thân thể không ngừng giãy giụa vặn vẹo, nhưng không ngờ va chạm này lại càng làm tăng dục hỏa trong hấn, nàng giật mình tỉnh táo lại.

“Không cần... Nghieu... buông ra.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Ninh Hình đỏ bừng, mắt ánh lên một tia e lệ.

“Sao vậy?” Dục vọng tràn ngập hấn mắt, hấn hờn giận giữ chặt cơ thể đang muốn dứt khỏi người mình của nàng.

“Không được, em muốn đến trường.” Nói xong, nàng ngửa đầu hôn nhẹ lên môi hấn, rồi lập tức mặc quần áo vào.

Diêm Tính Nghiêu thất bại, mắng thầm một tiếng, bất đắc dĩ theo nàng đi ra ngoài.

Cuối tuần là ngày kỷ niệm thành lập trường, vì thế từ đầu tuần cho đến lúc đó, các đối tượng dự thi của các hạng mục đều tập trung lại đây để tham gia đấu vòng loại, bán kết, còn trận chung kết đương nhiên sẽ được tiến hành trong ngày kỷ niệm trường.

Cho nên mấy ngày này dù muốn ở lại phòng học hay đi cổ vũ cho đồng học thì đều do các thầy giáo quyết định. Hôm nay là buổi chiều, sẽ diễn ra trận bán kết bóng rổ, đây cũng là hạng mục trọng điểm trong cuộc thi lần này, vì thế đại đa số các lớp học đều được nghỉ, tất cả đều tập trung quanh sân vận động để cổ vũ.

Đoạn Chi vội vàng chạy đến phòng học, lúc này mới phát hiện phòng học lớn như thế nhưng chỉ còn lại Vương Ninh Hình và nàng.

“Ninh Hình, trận bóng đã bắt đầu rồi, chúng ta nhanh đi thôi, nếu không sẽ không chiếm được chỗ đâu.” Cách nói này, nàng chỉ có lên mới dám dùng, từ khi Ninh Hình đến Diêm trang, nàng phải đổi cách nói chuyện, bởi vì nàng phát hiện Diêm Tính Nghiêu ngoài hấn ra, không thích ai khác nói chuyện thân mật với Ninh Hình cả.

“Bạn đi là được rồi. Mình thấy không khỏe.” Vương Ninh Hình mệt mỏi tựa cằm lên bàn.

“Không khỏe? Bạn bệnh sao?!” Xong đời, nàng sẽ bị thiếu gia làm thịt.

“Mình không bệnh đâu, bạn cũng đừng khẩn trương như vậy!” Bàn tay day day thái dương, sau đó Vương Ninh Hình cho tay đang lạnh cóng lại vào túi áo khoác để sưởi ấm. “Thời tiết rất lạnh, nghĩ đến việc phải đi ra ngoài cổ vũ, mình càng mệt mỏi hơn. Bạn nên đi xem vương tử bóng rổ của mình đi, mình không đi cùng bạn đâu.” Vốn cũng muốn đi để nhìn vương tử bóng rổ của Đoạn Chi, đáng tiếc nàng sợ lạnh, thời tiết càng lạnh, việc gì nàng cũng không có hứng thú.

“Nhưng mà... trong lớp chỉ còn một mình bạn... rất nguy hiểm, mình lo...” Đoạn Chi có chút dao động. An toàn của Ninh Hình rất trọng yếu, để nàng lại một mình, vạn nhất có điều gì sơ xuất, nàng nhất định sẽ bị thiếu gia cắt thành mười tám mảnh cho chó ăn. Nhưng... tưởng tượng đến vương tử bóng rổ kia, mắt Đoạn Chi liền rực sáng.

Vương Ninh Hình thở dài đứng lên, “Mình đến phòng y tế nằm một lát, ở đó có cô y tá làm bạn với mình, bạn có thể an tâm đi cổ vũ cho vương tử bóng rổ anh tuấn tiêu sái của mình rồi chứ!”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng nhị gì nữa, thiếu đi tiếng nói của bạn, vương tử của bạn cũng sẽ không có tinh thần để chơi bóng, vạn nhất thua...” Vương Ninh Hình cố ý hù dọa Đoạn Chi.

“Bạn nói vậy, anh ấy... không biết mình, bởi vậy sẽ không vì thiếu sự cổ vũ của mình mà thua đâu! Bạn nhanh đến phòng y tế nghỉ ngơi đi, kết thúc trận đấu, mình sẽ đi tìm bạn, bye!” Đoạn Chi nói xong hai câu, rồi nhanh chân chạy đi.

Nếu là nàng nói vậy, vậy chạy nhanh như vậy để làm gì? Vương Ninh Hình nhìn theo bóng dáng Đoạn Chi khẽ lắc đầu.

5. Chương 05

CHƯƠNG 5

“Cha!” Vương Ninh Hình dung nhan xinh đẹp đáng yêu từ cửa phòng gọi vào.

Nghe tiếng gọi puen thuộc của nữ nhi, Vương Thiên Hữu vội vàng bỏ văn kiện xuống, ngẩng đầu lên, vừa mừng vừa sợ nói: “Hình nhi.”

“Nghe rõ! Trả lời.” Cô nhảy vào văn phòng, buông vật trong tay ra, nhào về phía cánh tay đang dang rộng kia.

“Tiểu bảo bối của cha đã đến rồi à, mau để cha nhìn con một cái, có béo lên không, hay vẫn gầy như trước?” Vương Thiên Hữu dán mặt vào khuôn mặt tinh xảo khéo léo của nữ nhi, yêu thương cọ xát một hồi, rồi mới cam lòng ôm nữ nhi hướng đến ghế sofa: “Hình nhi của cha gần đây thế nào? Đã lâu cha không thấy con, cha rất nhớ con!”

“Hình nhi cũng rất nhớ cha và mẹ!” Vương Ninh Hình ngồi trên lòng cha, ôm chặt lấy ông, giống như coi cha là chiếc gối ôm vậy, Vương Thiên Hữu vui mừng cười ha hả. Từ khi nữ nhi đến ở Diêm trang, đã lâu lắm rồi ông không thấy vui như thế này.

“Ui, Hình nhi của cha nhìn như nặng hơn một chút à.” Thử thử sức nặng trên đùi, ông có điểm kinh ngạc đồng thời cũng không cam tâm. “Tên tiểu tử họ Diêm kia còn may, không ngược đãi bảo bối của cha.” Vốn Vương Thiên Hữu luôn miệng khen Diêm Tính Nghiêu, nhưng từ khi nữ nhi của ông bị anh lấy mất, đối với con rể tương lai này, ông rất bất mãn.

Nếu biết bọn họ còn ngủ cùng giường, bất mãn của cha có khi còn lớn gấp bội, nhưng mà... Vương Ninh Hình lè lưỡi, cô không có mặt mũi nào để nói chuyện đó cả.

“Đương nhiên rồi!” Vương Ninh Hình đắc ý ngẩng cao đầu, “Con đã sớm cảnh cáo Nghiêu, nếu anh dám ức hiếp con, con sẽ ly dị anh.”

“Ly dị?” Vương Thiên Hữu bóp chóp mũi của nữ nhi, “Chưa kết hôn đã muốn ly dị, một chút tinh thần chiến đấu cũng chẳng có, bộ không thấy mất mặt quá à?”

Wương Ninh Hình day day cái mũi, xuyết xoa nói: “Quản cái gì, tinh thần với không tinh thần, cha cũng không phải không biết con không có tế bào vận động.”

“Con thật là... đã lập gia đình rồi, mà tính tình vẫn như tiểu hài tử t.ế kia.” Quên đi, tuổi cô còn nhỏ, giảng cái đạo lý hôn nhân xem ra còn quá sớm, cũng may mắn là Diêm gia đã đáp ứng chờ vài năm sau mới bàn chuyện kết hôn. Nhìn dung nhan kiều diễm của nữ nhi trước mắt, Vương Thiên Hữu đột nhiên đối với việc nữ nhi thành con dâu của Diêm gia có điểm vui mừng.

Wương Ninh Hình cười hì hì nhảy xuống lòng cha, hôm nay cô đi đến cửa hàng bánh ngọt rồi mới sang đây, “Cha, hôm nay có Hình nhi uống trà trưa với người, có hay cảm thấy hạnh phúc hay không?”

“Đương nhiên, có Hình nhi bảo bối tiểu mỹ nhân đáng yêu cùng uống trà với cha, sao cha không cảm thấy hạnh phúc chứ!”

Wương Thiên Hữu cũng biết nữ nhi thích nhất là Mân Côi trà, hôm nay có thể cùng cô vui chơi, nói nói cười cười, hoà thuận vui vẻ.

Cốc cốc! Tiếng đập cửa vang lên.

“Vào đi!” Thư ký bên ngoài đã được dặn không để ai quấy rầy bọn họ, bây giờ lại gõ cửa, nhất định là chuyện quan trọng.

“Chủ tịch Lô Khắc An Đức Sâm tiên sinh tới chơi.”

“Lô Khắc An Đức Sâm?!” Về mặt nghi hoặc nhìn chónh chuyển thành kinh hãi, ông vội đứng dậy nói, “Mau mời vào!”

Cô thư ký đưa một gã đàn ông tuấn mỹ cao lớn, tóc vàng vào văn phòng, rồi lập tức ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Vương Ninh Hình nhìn cha và vị khách ngoại quốc trông rất quen, cảm thấy có chút kỳ quái. Một bên đã năm mươi, một bên tuổi vừa đủ nhập ngũ, nếu là bằng hữu, tuổi cũng thua kém nhiều, còn nếu là khách bình thường thì có vẻ không đúng lắm.

“Vương đồng sự, tiểu thư đây là...” Lôi Khắc An Đức Sâm đang nói chuyện bỗng lơ đãng quay sang, bắt gặp đôi mắt trong như nước mùa thu, nháy mắt đã thất thần.

Vương Thiên Hữu kéo nữ nhi lại gần, “Đến đây, để ta giới thiệu, đây con gái một của ta Vương Ninh Hình, bây giờ vẫn còn đang đi học; Hình nhi, vị này là Lôi Khắc An Đức Sâm, là người Pháp, cũng là tân tổng tài của công ty đá quý Lôi Khắc, cùng hợp tác làm ăn với Vương thị của chúng ta.”

“An Đức Sâm tiên sinh, hân hạnh gặp mặt!” Cô dùng tiếng Pháp mềm mại chào anh.

“Xin chào, thực vinh hạnh có thể làm quen với tiểu thư xinh đẹp Vương Ninh Hình, em có thể gọi tôi là Lôi Khắc.” Lôi Khắc hôn lên bàn tay trắng nõn như ngọc của cô, nhìn biểu tình của cô có chút kinh diễm.

Vương Ninh Hình tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng đã có một phong thái thanh linh tuyệt mỹ, vì thế tương lai chắc chắn sẽ càng xuất sắc bất phàm hơn.

Vương Ninh Hình đối với lời khen từ người khác phải đã thành thói quen, chỉ mỉm cười đáp lễ, cũng không để tâm.

Lôi Khắc An Đức Sâm thật vất vả mới thoát khỏi lúm đồng tiền thanh nhã mê người của cô, “Vương đồng sự thật là có phúc khí, hợp tác với ngài lâu như thế, hôm nay ta mới biết ngài có một nữ nhi mê người thế kia, so với kim cương còn trân quý hơn. Lệnh thiên kim tuyệt đối là mỹ nhân cao quý tao nhã nhất mà ta từng thấy.”

“Ha Ja ha, ngài quá khen rồi. Có điều, với ta mà nói, nữ nhi của ta so với kim cương tất nhiên là trân quý hơn gấp vạn lần.” Nữ nhi tài sắc vẹn toàn, luôn luôn sự kiêu ngạo của Vương Thiên Hữu.

“Cha, cha với An Đức Sâm tiên sinh bàn công chuyện, con không quấy rầy nữa.”

Vương Thiên Hữu nắm lấy tay nữ nhi, lưu luyến không muốn rời, “Bao giờ mới lại có thể cùng nữ nhi bảo bối của cha uống trà trưa?”

“Khi nào cha rảnh a, bye!” Kiễng mũi chân hôn lên má cha, Vương Ninh Hình liền theo dòng người đi vào trong thang máy.

“A...” Vương Ninh Hình vừa tạm biệt cha rồi đi xuống tầng, vốn định gọi taxi về Diêm trang, nào biết mới đi được vài bước, đã bị một người mạnh mẽ nắm lấy cánh tay. Tên sắc lang này thật to gan, ban ngày ban mặt mà dám làm chuyện xấu.

“Là anh!” Diêm Tính Nghiêu tuy chỉ nói hai chữ, nhưng cũng khiến cô không hô lên nữa.

“Nghiêu, sao anh lại ở đây?” Lúc này anh vẫn còn ở trường học mới đúng a!

Thở phì phì trường mắt liếc cô một cái, Diêm Tính Nghiêu lập tức đưa cô vào chiếc xe thể thao màu đỏ bên đường, nhấn mạnh chân ga, xe lập vọt đi như bay.

Từ khi biết HinJ nhi rất dễ nhiễm phong hàn, Diêm Tính Nghiêu liền mang chiếc xe này đi sửa bởi vốn dĩ nó là chiếc xe thể thao mui trần, mỗi ngày đều dùng nó để đưa đón cô đi học.

A, nhìn sắc mặt anh chuyển sang màu đen, còn ánh mắt thì rực lửa, Vương Ninh Hình biết anh không chỉ tức giận, mà còn là cực kỳ tức giận. Việc cấp bách nhất bây giờ chính là làm anh hạ hỏa, nhưng mà... lại không biết anh tức cái gì thì làm sao có thể khiến anh thôi giận được? Cô ngấm nhìn anh thật cẩn thận, quên đi, cô cứ ngoan ngoãn vậy thôi, chờ anh hết giận rồi nói sau!

Diêm Tính Nghiêu khi tức giận thực đáng sợ, thậm chí ngay cả những chiếc xe trên đường cái cũng bị vạ lây, né tránh không kịp, cô cũng không nghĩ ra vì nguyên cớ gì anh lại giận như vậy, đường về Diêm trang thông suốt, bọn họ nhanh chóng đã về đến nơi.

“Nghieu, anh tức cái gì thế?” Một hồi sau đã đến phòng bọn họ, cô lập tức lên tiếng hỏi anh. Vừa rồi không hỏi vì sợ sẽ xảy ra tai nạn, hiện tại cũng chẳng còn gì phải kiêng dè nữa. Nhưng cô mới hỏi một nửa, cái miệng nhỏ nhắn đã bị chặn lại.

Diêm Tính Nghiêu hôn cô, tận tình hấp thụ mật ngọt trong miệng cô, hai tay vuốt theo đường cong ôn nhu của cô, vội vàng ôm chặt lấy cô, giống phải muốn cô tiến vào thân thể anh, cùng anh hợp làm một.

Ánh mắt đầy dục niệm đánh giá thân thể cô, làm cho cô cảm thấy thân thể của chính mình tựa hồ cũng dần dần nóng lên, ánh mắt anh cũng dao động theo tay anh, sở đến chỗ nào thì chỗ đó như có lửa thiêu đốt, cô không biết phải làm sao.

Vương Ninh Hình không biết anh vì sao lại bất an lo lắng như thế, chỉ có thể trấn an anh. Hai tay chủ động ôm lấy cổ anh, thuận theo anh là phương pháp duy nhất của cô, mà biện pháp này cũng rất hữu hiệu.

Diêm Tính Nghiêu vừa hôn vừa ôm cô lại gần giường lớn, áp chế cô dưới thân mình, môi vẫn kề sát cô như cũ.

Cô cong người về phía trước đón nhận nụ hôn của anh, hai tay ôm lấy cổ anh, nhẹ nhàng chạm vào da thịt anh, tưởng rằng cách này có thể giải tỏa những âu lo và bất an trong lòng anh.

Anh nóng bỏng đoạt lấy mật ngọt của cô, tay bắt đầu không an phận dao động trên thân thể mềm mại đến mê người của cô. “Hình nhi...” Anh ngẩng đầu lên, hơi thở khó khăn, trong mắt chỉ toàn là dục vọng. Nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô thật lâu rồi liếc cười một cái, môi anh hôn lên môi cô, đầu vai của cô, rồi nhẹ nhàng hôn lên chỗ cổ trắng mịn của cô, khiến cô co rúm lại, muốn né tránh anh.

“Đừng... Nghiêu...” Vương Ninh Hình thở dốc không ngớt, khó thể nói đầy đủ cả câu.

Thanh âm rên rỉ khàn khàn rời khỏi miệng, hai tay vẫn giữ chặt lấy cô: “Em làm cho anh lo lắng gần chết, quý thật!”

Lại một lần nữa cúi người hôn cô, nhưng động tác dịu dàng hơn rất nhiều, trong lòng cô biết anh thật sự quan tâm cô.

Dần dần Jôn một đường dài đến trước ngực, anh càng hung hăng há mồm cắn nhai vạt áo của cô, lưỡi lưu luyến trên da thịt non mềm trắng nõn kia.

Tay anh cũng không chịu yên, đảo qua vạt áo trước, rất nhanh đã cởi bỏ nút thắt, quần áo cũng vứt ra, trực tiếp hôn lên thân thể mềm mại của cô, một tay giữ chặt eo, để cho cô không thể trốn tránh, cũng để anh càng dễ dàng thăm dò cô.

“Ừm...” Cô rên rỉ, dục Jỏ đã chìm xuống kia lại nổi lên, hai đầu gối như nhũn ra, thần trí cũng không rõ ràng nữa.

Mà vui đùa cách lớp nội y cũng không khiến anh thoải mái chút nào, anh thô lỗ cởi bỏ nội y của cô, bỏ mọi chướng ngại vật giữa hai người, môi cũng hôn lên nụ hoa kiều diễm kia.

Như có dòng điện truyền qua thân thể, cô chỉ có thể rên rỉ, mấp máy môi, thân hình bất, cảm thụ nhiệt tình của anh.

Hạ thể bị dục vọng thiêu đốt, làm cho anh phải nín nhịn đến cực điểm, anh gầm nhẹ một tiếng, muốn giải phóng hỏa nhiệt kia, nhưng thanh âm cảnh báo trong lòng cũng không ngừng vang lên, làm cho anh càng ảo não, không cam lòng nắm chặt tay lại.

Lý trí không thể chiến thắng dục vọng, anh lấy đầu lưỡi khẽ liếm từng tấc da thịt trên thân thể cô, đi thẳng vào nơi thần bí riêng tư kia, lấy ngón tay khẽ vuốt, cảm thụ da thịt non mềm ở đùi cô, cũng cảm giác cô bị mình vuốt ve đến phát run.

Ngón tay xâm nhập vào nơi bí mật của cô, lập tức khiến cô kinh sợ. Cảm giác được hành động của anh, cô không nhịn được mà đóng đưa thân hình, mà phản ứng vận vẹo của cô càng khiến cho thân dưới của anh càng lúc càng khó chịu.

“Nghieu... Nghiêu...” Cô nhịn không được, liên tục phát ra thanh âm yêu kiều.

Cảm giác được lời mời gọi của cô, Diêm Tính Nghiêu đem nụ hôn thiêu đốt đến trước ngực cô, để cho lửa nóng đang bành trướng của mình kè sát giữa hai chân cô mà cọ sát.

Trong đầu thanh âm cảnh báo lại vang lên, lựa chọn giữa lý trí và ham muốn Jóa ra gian nan đến dường này, anh cố gắng nhẫn nại, mà đầu thì không ngừng đổ mồ hôi, trên mặt do khắc chế dục vọng mà khó coi không dứt.

Anh xoay mạnh người ngồi dậy, toàn thân vì áp lực mà run run.

Động tác bất ngờ cùng vẻ mặt thống khổ của anh làm cô khó hiểu, dục vọng đã làm cô mê hoặc mất đi, cô tỉnh táo lại, lồm sững mù cũng tan ra, mắt mở to nhìn anh.

Khi anh buông cô ra, hai người đều đã thở hồng hộc, cô cơ Jờ như áo rách quần manh. Nếu không phải đúng lúc anh nghỉ lại, thì đây đúng là lần đầu tiên bọn họ có quan Jệ thân mật, anh căn bản vẫn chưa qua được cửa ải cuối cùng này.

“Nghiêu?”

“Anh tìm khắp nơi đều không tJấy em, nghĩ rằng em đã biến mất rồi.” Anh nhếch miệng nói.

“Anh ngốc, em không phải bọt khí, sao có thể biến mất? Em chỉ đột nhiên nghĩ đến đã lâu không cùng cha dùng trà, cho nên...” Cô nhỏ giọng nói.

“Anh đã nói rồi, mặc kệ em đi đâu, đều phải nói trước cho anh biết.” Anh đột nhiên vồ lấy đôi gò mềm mại của cô, thân thể chưa phát dục hết mẫn cảm vô cùng, hành vi thô lỗ này quả thực làm cho cô thống khổ, nước mắt bất tri bất giác rơi xuống, lại không dám phản kháng. Sợ vạn nhất làm tức giận anh, lại kJiến lửa giận của anh càng mãnh liệt hơn.

“Anh không phải đã nói sao, em đột nhiên nghĩ đến, khi đó anh đang đi Jọc, sao em có thể nói cho anh được?” Cô thật cẩn thận trả lời, sợ không cẩn thận lại chọc giận anh.

“Mặc kệ, em đã làm trái với ước định của chúng ta.” Anh buông tay ra, khe hôn lên nước mắt của cô, cúi đầu liếm nụ hoa mềm mại của cô, cô hô hấp khó khăn, cả người không tự chủ được mà run rẩy.

“Tốt thôi, là em không đúng, anh đừng như vậy, em nhận sai được không?” Cô cơ hồ là nín thở nói.

Ước định?! Dân chủ ở đâu? Căn bản là cá nhân anh cưỡng chế tự quy định. Nhưng Vương Ninh Hình không có can đảm để nói ra, đây cũng không phải thời điểm để tranh luận cùng anh, đành phải tự nhận lỗi sai về mình. Bàn tay nhỏ bé của cô giơ cao lên, “Phạt cũng đã phạt rồi, em cũng không phải cố ý làm anh sốt ruột, tha cho em lần này đi? Em thề tuyệt sẽ không tái phạm.”

“Nếu tái phạm thì sao?” Anh lưu luyến nhìn thân thể cô không rời.

“Mặc anh xử phạt, tuyệt đối không có câu thứ hai!”

“Đây là em tự nói...!”

Nhìn Vương Ninh Hình mê man ở trên giường, hai gò má đỏ bừng, thần sắc quái dị, Diêm Tính Nghiêu ảo não không thôi. Biết rõ thân thể cô thân thể yếu đuối, nhưng anh lại nhất thời mềm lòng đồng ý cho cô chơi bóng trong thời tiết này.

Tuy rằng là mùa đông, nhưng bởi vì gần đây thời tiết có ấm lên, nên ngày hôm qua Diêm Tính Nghiêu gọi một số huynh đệ bằng hữu đến Diêm trang chơi đồng thời làm tiệc thịt nướng, đồng thời cũng để Hình nhi làm quen với bạn của anh.

Nào biết Vương Ninh Hình thấy bọn họ chơi bóng vui vẻ, thì cũng muốn chơi, nhưng cơ thể cô lại ít vận động, thế nên kết quả là tối hôm đó, cô nói không tJế ăn nổi cơm, lúc ấy anh đã cảnh giác rồi, nhưng nhìn sắc mặt hồng nhuận của cô, anh tưởng chỉ là do buổi chiều ăn quá nhiều thịt nướng, nào biết đến ban đêm lại đột nhiên sốt cao.

Tuy rằng bác sĩ gia đình nói không có nguy hiểm gì, chờ cơn sốt qua đi thì sẽ không sao, nhưng thực ra trước đó, anh đã lên kế hoạch cùng cô đến suối nước nóng nhân dịp nghỉ đông.

“Thực xin lỗi, em không thể cùng anh đi du lịch tốt nghiệp rồi.” Giọng nói Vương Ninh Hình có chút khàn khàn, mắt mở to, bộ dáng đáng thương. Lần này không biết bị bệnh gì, cô cảm thấy toàn thân đau ê ẩm, cả người đều buồn rầu vô lực, hại cô khổ sở chỉ muốn khóc.

“Đừng nói xin lỗi, sinJ bệnh cũng không phải lỗi của em.” Diêm Tính Nghiêu nằm lên giường, ôm cô vào trong lòng, “Dù sao đến đó cũng không có gì thú vị, nếu không phải vì muốn em đi giải sầu, anh cũng không muốn đi. Được rồi, vậy cũng không sao, chờ em khỏi anh, đến năm mới anh sẽ đưa em đi chơi Hawaii. Nơi đó mới thật sự là thiên đường của tình nhân!”

Nếu Hình nhi không thể đi, anh cũng không muốn đi.

“Anh cũng không đi?” Cô kinh hỉ mở to mắt, lúc bị bệnh thì rất cần sự quan tâm của người khác, nhưng... Ánh mắt cô nhìn xuống dưới, lắc đầu nói: “Không tốt, anh đã hứa đi cùng A Duy và Phi Tử rồi. Hiện tại mà không giữ lời thì không phải nhép, anh nên đi, đừng lo lắng cho em. Trong nhà có nhiều người có thể chăm sóc cho em, em không có việc gì đâu, đến cuối tuần khi anh về, nhất định sẽ nhìn thấy em khỏe mạnh rồi.”

“Nhưng mà...” Cô bị bệnh a! Anh có lòng dạ nào mà bỏ mặc cô ở lại, còn mình thì đi du lịch.

“Đi thôi, không cái gì nhưng mà, em cũng không phải trẻ con, anh yên tâm đi.” Tuy rằng cô cũng hi vọng anh ở nhà với cô, nhưng chăm sóc bệnh nhân rất là nhàm chán. “Lần trước anh nói lần này đi đồng thời khảo sát nơi đó để đầu tư sao?”

“Đúng là vậy, nhưng...”

“Đi chơi vui vẻ, nhớ chụp nhiều ảnh mang về, em ở nhà chờ.”

“Hắc, không hổ là đại ca, quả nhiên rất khác người!” Tôn Duy Ma cùng Triệu Phi cùng đưa Diêm Tính Nghiêu đang bất tỉnh nhân sự về phòng khách sạn.

Sau khi làm xong báo cáo, vì hôn thê bảo bối Vương Ninh Hình không đi cùng, mọi cảnh đẹp đều không để ý, Diêm Tính Nghiêu liền kéo hai người bạn họ vào quán bar. Toàn bộ quán bar cũng bởi vì có ba người bạn họ mà đỡ vắng vẻ hơn, do bởi khung cảnh ở đây chưa bao giờ đặc sắc, tiếp viên lại trang điểm quá đậm. Cũng đáng tiếc, mỗi người khi đến thì đều cao hứng, nhưng lại mất hứng mà về.

Lòng dạ Diêm Tính Nghiêu đều ở lại Diêm trang, đối với những cô gái này, anh làm như không thấy. Mà hai người Tôn, Triệu thì vì tâm tình đại ca không tốt, nên bọn họ cũng chẳng hứng thú gì, kỳ thật, nhìn một hồi các cô gái kia, bọn họ cũng không tiêu hóa nổi.

“Có phải những người rơi vào lưới tình đều hồn tiêu phách tán như thế kia không?” Triệu Phi hết lòng tin vào uy quyền, không quan tâm đến chuyện luyến ái, cho nên đối với việc đại ca rơi vào lưới tình cảm thấy tiếc nuối và khó hiểu. Anh cũng cho rằng tuyệt mỹ Vương Ninh Hình không giống những cô gái bình thường, nhưng... nếu để yêu thì sẽ chẳng còn đáng mặt đàn ông nữa, thống khổ không yên, anh nguyện cả đời này không cần cô gái.

“Đẹp đi, cậu hỏi tôi, tôi hỏi ai? Có điều... hửn là thế!” Tôn Duy Ma nâng nâng kính mắt, có vẻ chán chừ, anh cũng chưa yêu bao giờ, tuy vậy dẫu chưa ăn thịt lợn nhưng cũng không hẳn chưa từng thấy qua. “Cái gọi là anh hùng không qua được ải mỹ nhân, nghe uy lực của tình yêu đủ để con người thần hồn bát đảo, lý trí biến mất hoàn toàn. Có điều bệnh tình của đại ca đã nghiêm trọng rồi, chẳng qua chỉ là hai ngày thiếu vắng chị hai mà thôi, vậy mà cả người đã không còn một chút sức lực, so với người ta thất tình còn nghiêm trọng hơn. Thật không dám tưởng tượng vạn nhất có một ngày chị hai đột nhiên quyết định dứt tình mà đi, đại ca có thể sống sao!”

“Không thể nào chứ?” Triệu Phi bị dọa đến nhảy dựng lên, nói: “Chị hai thoát nhìn tuy lạnh lùng, nhưng khi đối nhân xử thế lại rất ôn nhu thiện lương, cũng không phải là người đứng núi này trông núi nọ.” Từ việc cô thay Đoạn Chi làm chủ, thậm chí thiếu chút nữa bị ăn một dao, có thể thấy được cô là người trọng tình trọng nghĩa.

“Cho nên ta chỉ nói vạn nhất a!” Tôn Duy Ma trợn mắt nhìn anh, kéo lấy Triệu Phi đi ra ngoài, “Đi thôi, từ lúc uống rượu đến bây giờ, bụng đói muốn chết rồi.”

Vương Ninh Hình đang ngủ say, chỉ cảm thấy như có con gì đó cắn trên mặt, lại hất đi không được, buồn bực mở mắt ra: “Nghieu?! Sao vậy là anh? Anh... về trước thời gian sao?” Cô nhú mồm, tám phần là anh nhớ cô quá, cho nên ngay cả du lịch tốt nghiệp cũng không muốn đi.

“Đúng vậy, anh rất nhớ em, cả ngày chỉ nghĩ đến em, việc gì cũng không làm nổi, cuối cùng đành quay về.” Anh đặt cô dưới thân không ngừng hôn lên môi cô, cái gọi là “tiểu biệt thắng tân hôn”[1], đại khái chính là dạng này!

“Còn em, có nhớ anh không?”

“Có điều là hai ngày mà thôi, hơn nữa anh mỗi ngày đều gọi điện về mà!” Cô không biết nên khóc hay cười, bệnh còn chưa khỏi hẳn, đa số thời gian đều trong trạng thái mê man, căn bản cũng chẳng có bao nhiêu thời gian tỉnh táo để mà nhớ anh.

“Không phải hai ngày, là sáu mươi lăm giờ!” Diêm Tính Nghiêu nhếch miệng, hai tay để cạnh hai bên đầu của cô, nhìn chằm chằm cô, ánh mắt có chút hung ác, “Ý của em là không hề nhớ anh? Một chút cũng không có?”

“Chà...” Cô nhu thuận vươn hai tay lên, dùng biểu tình vô tội nói: “Người ta bị ốm. Giấc ngủ cũng hỗn loạn, anh chẳng những không quan tâm mà lại còn mắng em.” Lệ quang đã nhòe nhòe, cô muốn khóc.

“Anh đương nhiên quan tâm đến em, nếu không thì vội vã trở về để làm gì.” Anh vội vàng dỗ dành, đợi đến khi cô nín khóc, mỉm cười, mới nhỏ giọng lầu bầu nói: “Anh quan tâm em như thế, muốn em an tâm dưỡng bệnh, nhưng em cũng đâu để ý...”

“Này...” Mắt cô đảo quanh, đề nghị nói: “Hay là anh đi một lần nữa đi, lần này em nhất định sẽ nhớ anh.”

“Em...” Anh buồn bực không nói nên lời, thả lỏng thân hình, hung hăng đặt trên người cô.

Cô bị ép tới kêu ai ái, cầu xin tha thứ nhưng không có hiệu quả, liền thi triển “Nhất Dương Chỉ” tấn công, hại anh trốn đông trốn tây, cười ha ha. Có điều anJ cũng không chịu thua, lập tức vươn ma trảo phản kích.

Trong thoáng chốc, Diêm trang tJanh tĩnh vang lên tiếng thét chói tai của cả nam và nữ, tiếng cầu xin tha thứ cùng tiếng cười...

Hai tháng sau

Buổi sáng Chủ nhật, gió xuân mát mẻ thổi qua sân trước nhà, mang đến sức sống dào dạt, hoa viên trăm hoa đua nở. Nghiêng tai lắng nghe, trong không khí truyền đến thanh âm chấn động lòng người, tiếng chim hót gần gần xa xa....

Ngoài vườn, trên thảm cỏ, Vương Ninh Hình vui đùa cùng hai chú chó cao lớn Hàng Da và Nhị Mao, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười, Diêm Tính Nghiêu ngồi ngắm nhìn đủ loại vẻ mặt yêu kiều đùa vui của Vương Ninh Hình.

“Thiếu gia! Có khách tới thăm, lão phu nhân cho gọi thiếu gia.”

Diêm Tính Nghiêu đi đến bên cạnh Vương Ninh Hình, khẽ hôn lên trán cô nói: “Hình nhi, em ở lại đây chơi, anh sẽ về ngay.”

“Vậy được, anh mau đi đi.” Cô tặng anh một nụ cười ngọt ngào, rồi lập tức cúi đầu vỗ lên đầu Hàng Da đang không an phận. “Hừ, đừng nhúc nhích, hạ thấp xuống một chút nữa đi.” Cô đang định buột nơ hình bướm lên đầu nó.

Diêm Tính Nghiêu nhìn cô đầy yêu thương lắc lắc đầu, rồi cùng người hầu vội vàng rời đi, Vương Ninh Hình thì lại tiếp tục sự nghiệp lớn của cô.

Hàng Da, Nhị Mao là do cô và Diêm Tính Nghiêu nhặt được khi đi dã ngoại, Lúc ấy cả hai đều rất bẩn, theo chân Vương Ninh Hình không chịu rời, có điều tiền tài quyền thế Diêm gia mà nuôi chó thì đương nhiên

phải là loại chó quý có giấy chứng nhận đăng hoàng, làm sao có thể coi trọng loại chó lưu lạc này? Nhưng Vương Ninh Hình lại dùng ánh mắt đáng thương nhìn Diêm Tính Nghiêu, còn chưa mở miệng Diêm Tính Nghiêu đã tự động nhờ nhân viên đem chúng về Diêm trang. Nuôi không đến nửa năm, chúng lớn nJanh như thổi, so với Vương Ninh Hình còn to Jơn. Theo bác sĩ thú y nói, chúng là giống chó quý.

“Tốt lắm, đại công cáo thành rồi.” Vương Ninh Hình giữ Hàng Da, nJìn trái nhìn phải một hồi, mới vừa lòng vỗ tay đứng lên.

“Úc ô...” Chúng nó là đàn ông, buộc nơ con bướm sao có thể gặp người a! Hàng Da, Nhị Mao đứng lên đi theo, biểu tình ủ rũ, ủy khuất.

“Sao lại bày ra vẻ mặt thê thảm thế này? Ta muốn tốt cho các ngươi thôi, mọi người đều nói huynh đệ các ngươi bộ dạng rất cao lớn, thực dọa người, cho nên ta mới giúp huynh đệ các ngươi cải thiện dung mạo, xem ấn tượng của mọi người với các ngươi có khác không. Đừng có như vậy nữa, ta cam đoan với các ngươi, hiện tại nJìn rất đẹp.”

Hàng Da phun khí, Nhị Mao liền nằm úm xuống, cả người vô lực, ra vẻ kháng nghị.

“Các ngươi không tin? Tốt, ta đi tìm Nghiêu nhìn xem.” Vương Ninh Hình bị chúng nó khinh thường, tức khí, quyết định tìm Diêm Tính Nghiêu làm nhân chứng.

Lúc trước nếu có không cô, huynh đệ chúng nó bây giờ còn không biết lưu lạc ở đâu, bình thường người vui đùa với chúng cũng là cô, nhưng nếu cô và Diêm Tính Nghiêu cùng ra lệnh, thì chúng nó lại chỉ nghe anh, Diêm Tính Nghiêu kêu chúng nó làm cái gì, chúng nó liền không chút do dự mà làm cái đó, khiến cô luôn mắng chúng nó vong ân bội nghĩa, không có phong cách của chó, đúng là đám khinh thiện sợ ác mà!

[1] Tiểu biệt tanhg tân hôn: đêm “gặp gỡ” sau ít ngày xa cách còn... hơn đêm tân hôn.

“Kỳ 6thật xā 65hội bāy b4giờ cũng 8rất cỡ 84mở rồi, 6cho dù có 8bcon trước 1khi kết c6hôn thì bthiên Jạ 6cũng chẳng 91gièm pJa, a3nhưng Thu 8cThủy nhà 3chúng ta không d7phải là 05loại người 6lnhư vậy. f © DiendanLeQuyDon Con bé từ c0nhỏ đã ethông minh 03ôn hòa, 8luôn giữ e3mình trong esạch. Lão 9phu nhân nhìn 0mà xem...” 54Nam Cung phu 3nhân béo a3mập đưa 4bnữ nhi đến cetruớc mặt 13lão phu nhân, 5miệng thì d3nói liên 13miên: “Chẳng dnhững dung 4mạo đoan 4chính thanh 4nhã, đáng e2người cũng 0chuẩn, cá 7tính lại 63tốt, muốn 3bao nhiêu 7lnhu thuận cathì có bấy 2nhiều thuận e2nhu ...”

Gương 6mặt xinh 7đẹp của 3Nam Cung Thu 2Thủy tái 6nhợt, mắt 6nhìn xuống, 5mười ngón fcdan vào 5nhau, thần 9thái có chút 8nao núng. 20 © DiendanLeQuyDon Đối với 1hành động 5ddột ngọt 3của mẹ, c6nàng dường 4như không athể tiêu dchóa nổi, ednàng hận fkhông thể dtìm ra lý f1do để rời 5đi.

Trong 6đại sảnh 13Diêm trang 8ecó rất nhiều abngươi, lão 08phu nhân khí 5định thần abnhân(1) ngồi bở chỗ ngồi cố 8định, Diêm 4Tính Nghiêu fdựa vào 24ghế ngồi 6bên cạnJ, ethờ ơ lạnh 5dnhạt nhìn 0vợ cJồng a5Nam Cung ở 4bđối diện, fvẻ mặt a9không hiểu 7đang suy cfngĩ gì, 7cảnh này 53khiến Nam 1Cung Thu Thủy 4alo lắng không 1yên.

Vợ f7chồng Nam bCung cùng 3một trai, 75hai gái, cả 87nhà năm người f0đều đến 53đông đủ, fahiển nhiên 18là muốn 0gây thanh cthế để d6thủ thắng.

“Diêm ethiếu gia 2anh tuấn ectrác tuyệt 48như thế, 70khí thế efại ngang dtàng, người 13con gái nào 6nhìn thấy 3mà chẳng ddộng tâm b1chứ? Thu f2Thủy nhà 0fchúng ta còn 98trẻ, đối 29mặt với asự theo đuổi 3của nhân dtài như Diêm 3thiếu gia, 30nó có thể 5ckhông tâm 3động sao?”

“Đúng 80vậy, đều 9là tuổi 7trẻ nhiều fnhiệt huyết, aaThu Thủy c8lại là tiểu 84cô nương eanhư hoa như c2ngọc... người ftrẻ tuổi 1hành vi khó 8tránh khỏi b1nông nổi, 46chúng ta đều dlà người 8hiếu biết, ecũng kJồng 6phải trách acứ gì Diêm dthiếu gia. 2c © DiendanLeQuyDon Nhưng cho 1bdù xã hội 0này có cõi a9mở đến 5đâu, việc 8một người 3con gái chưa 3lấy chồng 14đã có thai, c3vô luận 0như thế 1nào cũng 8không thể dachấp nhận adược, 9lão phu nJân f0thấy ta nói fcó đúng 6không?”

“Nhà 31Nam Cung chúng 3ta ở xã dhội thượng 6lưu cũng 8coi như là 6có uy tín 13danh gia vọng ctộc, đã 5xảy ra chuyện 4như vậy, 7nếu Diêm bgia không 2echo chúng fta một câu 2trả lời 76hợp lý, 9thì mặt 5mũi nhà ta bbiết để dở chỗ 45nào?”

Lão 1phu nhân đang 8auống trà 7b nóng, nghe avợ chồng 93bọn họ aphu xướng c1phu tùy, f6thật vất 51và chờ 06bọn họ 2nói hết, dbà mới cất b4giọng nói, 7“Nghieu 97nhi?”

“Không eccó khả năng!” 8dDiêm Tính 12Nghieu ngữ afkhí kiên aquyet phủ dnghận, nhìn 99một màn etrước mắt 35cảm thấy athật nhàm fchán. Tưởng bcó thể ép 3buộc hấn dsao, không 0nhìn lại 8xem hấn là 1fai! Tuy vậy 88kỳ thực adối với f2việc này ehấn cũng 8fcó điểm dchoáng vãng.

Từ f2khi có Hình 4nhi, hấn 2edã sớm 93đoạn tuyệt b1sự phong alưu phóng 3túng của 39ngày xưa, e4toàn tâm 8toàn ý với 8hôn thê bảo 3cbối của chấn, cho b3dù hoa đẹp cdền đầu 4hấn cũng b1chỉ coi là fcúc đại, efcần bản 0ckhông lọt c1vào mắt 9hấn.

Hấn easuy nghĩ đến 03nửa ngày, achỉ nhớ f8mơ hồ nàng clên giường 0avới hấn 7có vài lần, b9bất quá a2đó cũng b0là chuyện bđã lâu 2rồi, nàng 0có bầu hai e2tháng sao 1có thể là dccủa hấn?

“Sao 1blại không d4có khả năng?” aNam Cung phu 8bnhân vợi 5bla lên: “Đã 8lên giường fthì sẽ có 1ckhả năng 2có đứa 1fnhỏ, dù 9có phương 46pháp tránh ethai nhưng bcũng không bđảm bảo fan toàn một 1trăm phần etrăm. Người 85đường có 2phủ nhận 9chưa từng e5chung giường 4với Thu Thủy c8nhà ta đi!”

“Diêm c8Tính Nghieu, cdngươi với 6fchị ta thân 24mật thể dnào, rất 2nhiều đồng 4học chính bmắt nhìn e1thấy, người 8phủ nhận ecũng không 4được.”

“Dám d2làm không 76dám nhận, 32ngươi rất 66cuộc có b8phải nam 89nhân hay không?” 9dTrưởng nam dNam Cung Thu 6Ngân oán 3ehận trừng 35mắt nhìn 2hấn, đối 0với bộ f8đáng như 21không liên baquan của bDiêm Tính 6dNghieu, cảm c3thấy tức 4giận bất 4bình, hận 77không thể 9xông lên 58đánh vào c5mặt hấn.

“Ta 7không phủ 4cnhận, ta 3đã lên 6giường với enàng vài 36lần, nhưng 2đó là chuyện 69của nửa 0năm trước, 9nếu đúng 3ecái thai kia ebthật sự clà của ta, 8thì không dphải chỉ e1có hai tháng.” 4eDiêm Tính dcNghieu biết 01bọn họ 4chỉ diễn cfkịch mà 5thôi, lười 8biếng lờm 7Nam Cung Thu 9aNgân một ecái. Tâm dbý muốn 81bảo vệ 6em gái là bkhông sai, 1nhưng cũng 94phải nắm 3rõ người cnào gieo hạt 42thì hãy ra 51tay chứ.

“Ngươi...” 01Nam Cung Thu 9cNgân tức dbgiận định e8xông lên cdánh hấn, 6Nam Cung Thu 0Thủy vợi 4avàng ôm lấy 19anh trai đang fphẫn nộ, 7vợ chồng 3Nam Cung cũng b6kích động 8ngăn cản bdcon mình.

Nam bCung Thu Thủy 0fbiết khả c4năng Diêm bbTính Nghieu, 4akhông phải bflúc nào cũng 1nhã nhận, c5anh trai nàng 2sao có thể dđổi chọi 7lại được. 6e © DiendanLeQuyDon Nàng từng c9chính mắt 1nhìn thấy eDiêm Tính 8Nghieu tùy bý đánh 1mấy quyền, 19đã khiến 7cho năm tên cemuồn đánh 6lén hấn c9phải học 7máu, lần 9ra trên mặt 83đắt không 3đứng dậy afnổi.

“Nghieu 73nhi đã nói dnghư thế, 65Nam Cung tiểu ethư không 1biết có 3muốn nói 1dthêm điều dgì không.” bKhông kiên 72nhẫn nổi, 5Lão phu nhân 3mở miệng 6duy trì trật đtự.

Trên 4cơ bản, 51lão phu nhân 6alà đương egia của Diêm 4gia, đối fvới việc 5này cũng akhông có a4ý kiến 49gì, chủ 7yếu cháu 77trai thích 3là tốt rồi. 2 © DiendanLeQuyDon Nếu Nghieu 28nhi đã quyết 0định, lão 8aphu nhân cảm 8thấy không bcần phải 4sửa đổi.

“Thu bcThủy?”

Diêm 1lão phu nhân 7lãnh đạm 3ngoài ý muốn 95của bọn 7fbọ, bọn 76họ nghĩ f2bà sẽ rất evui khi biết fdDiêm gia có 4ngươi nổi 1dôi mới 5đúng, vợ 3chồng Nam 6Cung vốn 2định nhờ 85Diêm lão 6phu nhân bức 68hôn, nhưng 6asao lại thế 7anày...

Ánh 2mắt lập 85tức dừng blại trên 43người Nam 89Cung Thu Thủy, 4vợ chồng 02Nam Cung thì 7về mặt 9lại vợi 1fvàng.

Nếu 5acó thể làm cthông gia 12với Diêm 24thị, một btrong tam đại 9tập đoàn e8đứng đầu 8của Đài 94Loan, thì 9sẽ là vinh 5hạnh rất 6lớn của 80Nam Cung gia 4ebọn họ.

“Em... 8cái thai này 0đúng là bcủa anh.” e8Nam Cung Thu 2Thủy khiếp c4sợ nhìn 6Diêm tính f3nghieu lạnh lùng kia, 1nàng thật fsợ hãi sợ, anhưng việc 92đã đến 5bnước này, 5nàng không 66còn đường d2lui. Thở

4sầu, nàng 15trần an chính 85mình. “Hai 0tháng trước, ekhi chúng ffta đến tuổi 56nước nóng cddu lịch tốt 9nghiep, anh d5còn nhớ 7không?”

“Nhớ 6thì sao?” 27Diêm Tính 1Nghieu vẫn 85đứng im enói.

“Ồ ecđó, hôm 8sau, anh uống 4say, cho nên...”

“Kể atiếp không 3phải cô 4định nói, data say nên fđầu óc dkhông tỉnh atáo, đến e1nhằm phòng, f5lại không 3cần thận 16lên giường bcvới cô? aLoại kịch c0bản này 0mà cũng có a8thể diễn 1sao?” Diêm 8Tính Nghieu e5xùy một e5tiếng, “Đêm fđó đúng 7là ta uống 09say, đáng btiếc là 27có người 9đưa ta về a phòng, không 72thể có chuyện 4nhằm phòng d9được, 7cho nên...”

“Anh 74không nhằm 8phòng, là eem... tự d6em đi tìm danh.” Nàng 9không nghĩ 39việc dưng 4ccảm theo eđuối tình 5yêu là sai, dnưng dưới 98ánh mắt 29kinh hoàng 2ecủa mọi 75người, nàng 54vẫn không 90tự chủ 7được gục bađầu xuống, 1fchợt nhin 2không được 40liền giải a6thích cho 9hành động ecủa mình: 2“Em không 22phải cố 8cý cùng anh... 56như vậy, 77em... em chỉ 8hi vọng có 8thể nói 0chuyện với 83anh, xem có dbthể thay 9ddối mọi 7chuyện hay cakhông... em 0thực sự 56rất yêu e7anh!” Nàng 18nói xong liền 51khóc nức 5nở, bộ cdáng cầu b7xin khiến 00người ta 7cthương xót, akhông đành a2lòng trách abmáng.

“Nói bchuyện? Lúc 15trước là 71người tự 5dnguyện làm 2bạn tình 2của ta, vốn a4đã hết d2rồi, hơn 3nữa đã achia tay nữa 8cnăm, bằng fcái gì ngưoi 8dám tới 4atìm ta nói 74chuyện?” eNam Cung Thu bThủy không 18phải Hinh 2nhì của hần, 0khóc đến 1chết hần 4cũng không ddễ ý, engược lại 4nàng lại 18không cảm 6cthấy then, 88lầm hần 50tức giận. 2f © DiendanLeQuyDon “Cô đúng ethật đê c1tiện, đừng ftưởng dùng cnuớc mắt 9là có thể ccgạt được 28ta.”

“Em fthật sự dđi tìm anh, fdêm đó 9đúng lúc 22em rời đi, 6thì gặp 8vài bạn 60học của d2anh trước 0cửa, bọn dcho đều dcó thể làm 9chúng. Hơn 0nữa anh say bcnhư vậy... f3đêm đó 44khi anh ôm eem, miệng avẫn gọi 83tên Vương 4Ninh Hinh, 0em nghĩ... 31em nghĩ anh 7fcoi em là 5cô ấy, cho 9nên mới... 5mới có thể...”

“Thu 4Thủy!” dThanh âm kinh 5ngạc vang flên.

“Ngươi 6elà tiện 54nhân, rốt 3cuộc có 3abiết đến 7hai chữ xấu chỗ hay không?” faDiêm Tính 07Nghieu tức 85muốn phát điên.

“Em... chỉ 84là... em yêu 97anh, em thật 0sự yêu anh...” dSau khi thừa 0nhận trước đánh mắt a4của mọi fngười, nàng 7khóc òa lên.

“Ừm, 5hành vi của 7Thu Thủy... 7không tốt 7lắm, bắt fqúa, nếu aedã xảy 7ra rồi, dthì...” c9Vợ chồng 6Nam Cung hiện 1tại chỉ 9among Diêm 1gia xem trọng 6đứa nhỏ 7mà hứa 79hẹn một 2câu.

“Không 42có khả 14năng! Vợ 8ta chỉ có emột, đó 1phải là acVương Ninh 18Hinh, cho d9dù Nam Cung 0eThu Thủy 6có mang thai 9với ta đi 2nữa, ta 1anói cho ngưoi 4biết, tuyệt fdối không a2có khả e2năng lấy 9loại con c0gái vô sĩ 9này.” Diêm 77Tính Nghieu 53tuyệt tình 6nói, lấy cánh mắt 4bức người 4lướt qua alàm họ 7sợ hãi.

Nam fCung Thu Thủy 2những gì fnên nói fdã nói, fgiờ không 0muốn nghĩ 1đến chuyện 3anày nữa, 2hạ thấp abngười xuống f8buồn bã, 4hần vẫn c6tuyệt tình 99như thế!

Quá fxấu hổ 7lại thêm cdthất vọng, 26nàng nắc 64lên một 4tiếng khóc elớn, che 8mặt chạy 2ra ngoài, 81người nhà 6cNam Cung cũng f8kích động avội vàng e3đuối theo. 8 © DiendanLeQuyDon Hiện tại bcthân thể 8của Thu 0bThủy không 36tốt, ngã 6nhẹ cũng 39không chịu 5nổi a!

“Nghieu...” 2Tiếng nói 81Vương Ninh 63Hinh êm ái 0mơ hồ truyền 46đến, “Anh 7xem này, bfHàng Da không cngoan, không d6nghe lời 88em nói...”

Trong 8chốc lát, 7aDiêm Tính 86Nghieu chán 9động, nhìn fchung quanh a2trong đại 19sảnh, ánh bmắt lạnh 5alùng lại 3bvô tình, f7nghe lệnh 43nói: “Chuyện 22này đừng 6aở đây, 7bđừng để f9lộ ra cho cngười thứ 0dhai biết!”

Mọi 4người rùng 53mình, cùng c8đáp: “Dạ!”

(1) 5Khí định fdthần nhàn: bckhi tức 6ổn định, 1thần sắc 03thư thái, 9sắc mặt 7fkhông thay 95đổi

6. Chương 06

CHƯƠNG 6

Thời gian tan học.

Mặt mày tiều tụy, Nam Cung Thu Thủy xông vào phòng học, trực tiếp đi đến chỗ ngồi của Vương Ninh Hinh, cắn răng nhẫn nhịn, Một tiếng trống vang lên, liền quỳ xuống trước mặt Vương Ninh Hinh.

Hành động đột ngột của cô làm cho ai nấy nhất thời đều kinh ngạc, các học sinh không tự giác vây quanh xem náo nhiệt.

“Chị!” Nam Cung Thu Nguyệt vội vàng chạy đến đỡ cô dậy.

Wương Ninh Hinh khó hiểu, không biết sao cô lại làm vậy?

Nam Cung Thu Thủy được ăn cả ngã về không, gạt tay em gái ra, thần thái thập phần hèn mọn, lại khóc lóc cầu xin sự thương xót của cô: “Thực xin lỗi, Vương Ninh Hinh, ta biết mình không đúng, nhưng ta không có biện pháp để thay đổi chính mình, ta thật sự rất yêu Nghiêu, hơn nữa...” Cô vỗ nhẹ vào bụng, nghẹn ngào cầu xin: “Hiện tại ta đã có cốt nhục của anh, nếu anh không cần ta, ta chỉ còn đường chết, van cầu người, Vương Ninh Hinh, ta biết ta đưa ra yêu cầu như vậy thực sự ích kỷ, nhưng hiện tại chỉ có người mới có khả năng cứu mạng của ta và con ta, cầu xin người giúp ta, tặng Nghiêu cho ta, cầu xin người!”

Wương Ninh Hinh vốn không biết Nam Cung Thu Thủy đang làm gì, đến bây giờ mới hiểu. Mà không chỉ cô hiểu, ngay cả bạn học xung quanh cũng đều ngộ ra, có người đồng tình với Vương Ninh Hinh, có người lại vui sướng khi người khác gặp họa. Tóm lại, mọi người đều bắt đầu bàn tán...

“Cái gì mà thôi, sao lại có người không biết xấu hổ như vậy!”

“Y, sao người có thể nói như vậy? Không đồng tình sao?”

“Đồng tình cái rắm!”

Wương Ninh Hinh lạnh lùng nhìn Nam Cung Thu Thủy đang quỳ dập đầu trên mặt đất, vừa khóc vừa kêu, cô phảng phất cảm thấy mình đột nhiên biến thành kẻ ác bá đi ngược đãi người khác, sao lại có tình cảnh này a!

“Cô biết Diêm Tính Nghiêu đã có vị hôn thê rồi đúng không?” Vương Ninh Hinh lạnh lùng hỏi cô.

“Ta...” Nam Cung Thu Thủy nhất thời nghẹn lời, không ngờ cô ta lại rất bình tĩnh, hơn dự đoán của cô rất nhiều.

“Xem kìa, nói không nên lời, vậy càng chứng minh là cô có ý...”

“Mặc kệ có cố ý hay không, chuyện mang thai là thật.”

Các học sinh lại ầm ĩ lên.

Biết rõ mà vẫn cố phạm phải, cứ như bị ép buộc không bằng. Vương Ninh Hinh tự nhận mình không rộng lượng đến nỗi đồng tình với cô, phá hư chuyện của người khác lại còn cầu xin giúp đỡ? Thật nực cười! Nhưng cô lại không cười nổi, chỉ cảm thấy cõi lòng giống như bị xé nát.

“Nhất định là nói bậy, Ninh Hinh, bạn đừng để ý đến cô ta!” Đoạn Chi vội vàng đứng lên bảo vệ cho Vương Ninh Hinh. “Thiếu gia chỉ yêu bạn, căn bản không có khả năng cùng với người con gái khác... huống chi, nhìn bộ dáng kia tuyệt đối không giống mang thai!”

“Không, ta thật sự mang thai. Cái thai có từ hai tháng trước khi đi du lịch tốt nghiệp, còn chưa lớn, cho nên nhìn qua không thể phát hiện.” Cô vội vàng cam đoan với Vương Ninh Hinh.

Sắc mặt Vương Ninh Hinh trắng bệch. Đó là lúc cô bị bệnh, cho nên không thể đi cùng Diêm Tính Nghiêu, nhưng... cũng chỉ là hai ngày ngắn ngủi a!

Không như dự đoán của cô, Nam Cung Thu Nguyệt nóng nảy nói, “Vương Ninh Hình, mong người có lương tâm một chút, trong bụng chị ta đã có đứa con của Diêm Tính Nghiêu, đây là thiên chân vạn xác[1], không thể phủ nhận sự thật, nhưng vì quan hệ của người, hại chị ta mang tội có con ngoài giá thú, đứa trẻ vô tội không cha cũng sẽ bị người khác khinh thường. Tất cả chuyện này đều do người, tại người!”

“Đủ rồi, các người đứng là không biết xấu hổ!” Có người thấy chị em Nam Cung quá tàn nhẫn, ích kỷ, không thể nhịn được mà lên tiếng.

“Liên quan đến người à, đồ lắm chuyện!”

“Còn hung dữ? Đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ...”

Nam Cung Thu Thủy khẽ cắn môi, lập tức lấy ra con dao Thụy Sĩ dao giấu từ trước đó, cắt vào cổ tay, máu đỏ tươi nhất thời chảy ra.

“A” Tiếng thét chói tai lập tức vang lên.

“Mau tìm thầy giáo...”

“Đồ ngu, tìm thầy làm gì? Đi gọi xe cứu thương trước mới đúng!”

[1] Thiên chân vạn xác: muôn vạn lần là thật

Bệnh viện tư nhân cao cấp Mỗ Tư.

Ở đây có một vài nữ sinh tầm mười bảy, mười tám tuổi, quần áo gọn gàng ngăn nắp, nhìn qua cũng biết đều là nhà khá giả. Cha mẹ bọn họ đều làm việc cho xí nghiệp của nhà Nam Cung, chính vì vậy tất cả đều tiếp cận Nam Cung Thu Thủy, trở thành bạn thân với cô.

“Oa! Thu Thủy, không ngờ bạn lại quyết tâm đến thế, dám lấy dao cắt vào cổ tay, mình thật sự khâm phục dũng khí của bạn, có muốn mình cũng không dám. Mình sợ đau lắm, bình thường không cần thận làm xước da, cũng đau đến muốn khóc rồi.”

Buổi sáng hôm trước, Nam Cung Thu Thủy đột nhiên xông vào lớp học của Vương Ninh Hình, không quan tâm đến danh dự của mình, nước mắt chảy như mưa, lại quỳ xuống, dập đầu trước Vương Ninh Hình, dùng hành động hèn mọn nhất, dùng đứa nhỏ trong bụng làm cớ, thậm chí trước mặt mọi người còn cắt cổ tay tự sát.

Không cần nói cũng biết, tự sát trong tình huống như vậy, đương nhiên không thể thực hiện trót lọt được. Nam Cung Thu Thủy lập tức bị đưa đến bệnh viện, nhưng hành động long trời lở đất cùng hành vi khúm núm của cô, nhất thời làm trường học đang yên bình như bị thả một quả bom nguyên tử, toàn bộ vườn trường trở nên náo nhiệt lạ thường, các tin tức lớn nhỏ lan truyền khắp nơi.

“Không dám cũng phải làm bừa, bạn thử tưởng tượng lấy dao cắt lên người mà xem, rất đau a! Nếu không phải là không còn biện pháp nào khác, mình cũng không muốn dùng chiêu này.” Nam Cung Thu Thủy tiếp nhận ý tốt của Thủy Lê.

“Cũng đúng, sợ đông sợ tây, sao làm chuyện lớn được? Nhưng chiêu này cũng thật công hiệu lắm, hiện tại trong trường học đâu đâu cũng thảo luận chuyện này, đầu đề báo, rồi tin tức tối qua, tất cả đều đưa tin về chuyện của bạn. Hôm nay trường học có người tổ chức cá cược, mọi người đều đoán cô dâu của Diêm Tính Nghiêu sẽ là Vương Ninh Hình hoặc là bạn.”

“Vậy Vương Ninh Hình đâu? Phản ứng của nó thế nào?” Từ sau khi Nam Cung Thu Thủy vào viện, đã không có tin tức của Vương Ninh Hình, cô nóng lòng muốn biết phản ứng của Vương Ninh Hình. Bởi vì phản ứng của cô ta chính là mục đích duy nhất trong việc bí quá hóa liều của cô.

“Vương Ninh Hình?” Mấy người nhìn nhau liếc mắt một cái, rồi đồng thời lắc đầu, “Bọn mình cũng không để ý, nhưng mà, màn biểu diễn hôm trước của bạn làm nó sợ đến mức mặt không còn giọt máu. Nghe nói lúc mọi người vội vã đưa bạn đến bệnh viện thì rất hỗn loạn, lúc đó cũng không thấy nó đâu, mà hai ngày nay cũng không đến trường, ngay cả Diêm Tính Nghiêu cũng vội vã đi tìm!”

“Ai da, đại tiểu thư à, việc quan trọng nhất bây giờ là bạn phải tỉnh dưỡng thật tốt, chờ mặc váy cưới thôi...”

“Nam Cung Thu Thủy, mày không biết cái gì gọi là có chừng mực sao?” Nam Cung Thu Ngân không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa vào phòng, đưa tay hướng đến người nằm trên giường bệnh, ba một tiếng, tát ngay vào giữa mặt Nam Cung Thu Thủy.

“Ngân nhi, con làm gì vậy? Em con vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, sao con có thể làm thế với em?” Nam Cung phu nhân kinh hô một tiếng, vội vã tới gần bảo vệ con gái.

Vừa đến đã thấy hành động bạo lực này, các thiếu nữ liếc mắt một cái lập tức thối lui mà im lặng.

“Mẹ đừng che chở cho Thu Thủy, cũng là do mẹ quá chiều nó nên mới thế này. Cái gì thoát khỏi nguy hiểm? Chẳng qua cũng chỉ là một vết cứa nhẹ lên cổ tay, có nguy hiểm sao?!” Nhìn sắc mặt hồng nhuận của đứa em gái, ánh mắt anh đầy khinh thường. “Bây giờ mới là nguy hiểm thực sự, hai bữa nay, những hợp đồng đã đàm phán thành công tất cả đều bị hủy.”

“Anh cả, anh đừng quá đáng như vậy. Anh kinh doanh không giỏi, không có khả năng ký hợp đồng là chuyện của anh, sao có thể trút giận lên em!” Nam Cung Thu Thủy thực tức giận đối với việc giận chó đánh mèo của anh trai.

“Tao không có khả năng? Mày lợi hại, mày có bản lĩnh, có bản lĩnh làm những việc hạ lưu, khiến Diêm thị hạ lệnh tiêu diệt nhà chúng ta!” Thiếu chút nữa là anh phát điên lên.

“Tiêu diệt?!” Nam Cung phu nhân kinh ngạc, lấy ánh mắt hỏi Nam Cung Thu Ngân, nhưng Nam Cung Thu Ngân tức đến không muốn nói nữa, bà ta đành phải nhìn sang chồng đang đứng chỗ cánh cửa hỏi: “Đây là thật sao?”

“Đúng vậy, Diêm lão phu nhân khi biết tin này, cho là chúng ta tiết lộ tin tức cho giới truyền thông, nghĩ chúng ta cố ý làm to chuyện, làm mất danh dự của Diêm gia, tôi cũng đã cam đoan với bà ta không phải nhà mình, nhưng bà ta vẫn không tin.” Nam Cung Điện thở dài gật đầu. Tổn thất mấy vạn tiền hợp đồng, anh có thể không đau lòng sao? Nhưng so với lợi ích khổng lồ mà Diêm thị có thể mang lại nếu thành công, thì tổn thất ngàn này không đáng là bao.

Lời nói của cha làm Nam Cung Thu Thủy kinh hoảng, khuôn mặt cũng chuyển thành trắng bệch.

Cô biết thế lực của Diêm gia rất lớn, cha mẹ cô căn bản cũng không thể có cách để bắt Diêm gia phải khuất phục, cho nên mới muốn lợi dụng giới truyền thông và dư luận quần chúng để ép buộc Diêm gia. Nhưng đến bây giờ, cô lại không có khả năng gánh vác hậu quả này.

Nam Cung Điện dẫn dò con gái đang nằm trên giường bệnh: “Thu Thủy, sau này con đừng mạo hiểm như vậy nữa. Mặc kệ Diêm gia có chèn ép nhà chúng ta như thế nào, chỉ cần giữ được đứa bé, chúng ta còn có thể đàm phán lại. Diêm gia chỉ có một nam, Diêm lão phu nhân nhất định sẽ không trơ mắt nhìn cốt nhục của Diêm gia lưu lạc bên ngoài, đến lúc đó chúng ta nhất định phải giữ lại đứa bé, Diêm Tính Nghiêu dù có kháng cự thế nào, cũng phải ngoan ngoãn cưới con về.”

“Đúng, đúng, đúng, ba con nói rất có đạo lý, bây giờ phải giữ gìn thân thể, thì đứa trẻ sinh ra mới có thể khỏe mạnh, đây mới là việc quan trọng nhất.” Nam Cung phu nhân thở nhẹ, hoan hỉ bưng bát thuốc bổ đến trước mặt con gái, đứa bé trong bụng con gái mình nắm giữ tương lai của Nam Cung gia, không chăm sóc tốt thì sao được!

“Nhân lúc bát thuốc còn nóng, con mau uống đi.”

Trước việc cha mẹ vui vẻ, Nam Cung Thu Thủy vẫn thấy lo lắng. Nhưng mà, cô vẫn ngoan ngoãn uống hết bát thuốc đắng ngắt kia.

Nam Cung Thu Ngân vốn không thích nhìn cha mẹ lợi dụng việc Thu Thủy mang thai để đạt mục đích nên chẳng thèm bận tâm tới em.

“Ta nói rồi! Diêm Tính Nghiêu ta chỉ có một vợ, đó phải là Vương Ninh Ninh. Trừ cô ấy ra, không ai có tư cách làm vợ ta, nhất là loại đàn bà vô sỉ như người thì càng không thể!” Những sợi tóc bị gió thổi rối bời, quần áo trên người cũng đã vài ngày chưa thay, hốc mắt Diêm Tính Nghiêu chứa lệ nhưng vẫn cuồng dã, giống như ma vương từ địa ngục xông thẳng vào phòng bệnh, lạnh lùng đi sau là Tôn Duy Ma, Triệu Phi và bốn tên khác.

Thân hình anh vốn đã cao lớn, đi sau lại là bốn tên con trai quần áo đều là màu đen, khí thế làm cả nhà Nam Cung đều khiếp sợ, thần sắc đều hết hoảng.

“Người... các người...”

Diêm Tính Nghiêu liếc mắt, hai tên con trai như bóng đèn lập tức vọt đến, giống như hổ đói, lao thẳng vào chỗ giường bệnh, kéo Nam Cung Thu Thủy xuống giường.

“A... các người muốn làm gì? Buông ra!” Nam Cung Thu Thủy kinh hoàng, không ngừng la hét giãy giụa, nóng lòng muốn thoát khỏi bàn tay như gọng kìm của tên con trai kia.

“Diêm Tính Nghiêu, người...” Nam Cung Thu Ngân lên tiếng thay em gái, nhưng một tên khác lại đánh thẳng một quyền vào bụng anh, khiến anh đau đến không thở nổi.

“A...” Tiếng hét chói tai vang lên từ bên trong.

“Diêm... Diêm thiếu gia, chuyện gì cũng từ từ, đừng...” Nam Cung Điện lắp bắp nói. Tuổi anh tuy đã qua năm mươi, nhưng vẫn chỉ sống trong thái bình, cho tới bây giờ chưa bao giờ chứng kiến tình huống như thế này.

“Đúng... đúng vậy, Thu Thủy mang thai với người, các người sao có thể thô... bạo như thế, chẳng may làm ảnh hưởng đến thai nhi...” Nam Cung phu nhân nấp phía sau chồng, lấy hết dũng khí để nói.

“Nam Cung Thu Thủy a, Nam Cung Thu Thủy, người cũng biết bây giờ ta chán ghét người đến thế nào rồi? Tốt nhất người nên thừa nhận đứa con trong bụng không phải của ta! Nếu không...” Diêm Tính Nghiêu nở nụ cười độc ác.

“Em... nếu không thì sao?” Sắc mặt Nam Cung Thu Thủy đại biến, Diêm Tính Nghiêu và Tôn Duy Ma hiểu ý nhìn nhau.

“Ta ghét việc người lừa gạt, người cũng biết rồi, nhưng ta càng ghét người không từ thủ đoạn, thậm chí còn dám bức bách người con gái ta yêu thật lòng. Tương lai kết quả kiểm tra ADN mà chứng minh đứa bé không phải của ta, ta sẽ khiến Nam Cung gia các người thân bại danh liệt, còn người thì đem bán vào ổ chứa thấp kém nhất tại Trung Đông. Người không phải thích yêu sao? Nơi đó có rất nhiều gã đàn ông thiếu tình yêu, bọn họ nhất định sẽ rất thích đứa con gái trắng nõn như người, tuyệt đối có rất nhiều cơ hội cho người, ta nghĩ ngay cả thời gian uống nước cũng không có, không được bao lâu, người sẽ nhiễm các loại bệnh nan y qua đường tình dục. Nhưng người yên tâm đi, ta sẽ dặn bác sĩ hết sức kéo dài tính mạng của người, bởi vì...” Anh nói nhỏ nhẹ, thong thả miêu tả, nhưng lời nói lạnh lùng trên miệng làm nhiệt độ xung quanh như hạ xuống âm độ, khiến lông tơ của mọi người đều dựng thẳng đứng lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Ta muốn người muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong, nhìn thân thể của mình chỗ nào cũng đều có mùi đàn ông, rồi mới... chậm rãi, chậm rãi mà chết.”

Muốn sinh đứa bé ra sao, không có khả năng đâu, nhưng cho dù đứa bé là của anh thật, kết cục của Nam Cung Thu Thủy cũng không thể tốt đẹp, hơn nữa bọn họ lại còn làm tổn thương bảo bối yêu quý của anh!

Trên thực tế, đối với cả nhà Nam Cung, anh đã muốn thẳng tay không khoan hồng rồi, nhưng nghĩ đến Nam Cung Điện, nên mới chỉ cảnh cáo nhỏ mà thôi. Nếu vậy mà nhà Nam Cung cũng không tỉnh ngộ, thì sắp tới sẽ là ‘hủy diệt’.

“A, không cần, không cần, ta không cần...” Nam Cung Thu Thủy xanh cả mặt, cả người run rẩy không thôi.

“Đừng... đừng bị nó đe dọa, đứa bé trong bụng con chính là người của Diêm... gia, nó không thể thay đổi... được, con không cần lo lắng. Dừng cảm sinh đứa bé ra, đừng sợ, nó không làm hại con được đâu.”

“Thật không?” Diêm Tính Nghiêu nở nụ cười, nụ cười lãnh khốc mà vô tình, vung tay lên hét, “Mang đi!”

“Dạ!” Hai tên bên cạnh lên tiếng trả lời rồi lập tức hành động

“Không!” Nam Cung Thu Thủy giãy giụa cuống loạn, muốn thoát khỏi sự khống chế kia. Cô biết Diêm Tính Nghiêu nói được làm được, cô có thể sẽ bị mang đi bán. “Anh đã muốn em sinh đứa bé, thì nên thả em ra. Em...”

“Cho người cơ hội khác, sanh non ngoài ý muốn?”

“Anh... nói bậy cái gì?” Mặt cô nhất thời trắng bệch, rõ ràng cô nói hợp tình hợp lý, nhưng cô lại chợt dạ không thôi. “Đứa bé này... không dễ dàng mới có, phải... bảo vệ nó, sao có thể phá đi...”

“Một khi đã như vậy, vậy người thích đến nơi kia rồi. Mang đi!”

“Không cần, em không cần sinh, em không sinh đứa bé này nữa, em không muốn bị đưa vào nơi dơ bẩn đó, không được!” Nam Cung Thu Thủy điên cuồng hét chói tai.

“Thu Thủy?!” Trước tình thế này, cả nhà Nam Cung nhất thời quá sợ hãi, kêu ‘aizz’ liên tục. Lúc này ngay cả kẻ ngốc cũng biết đứa bé trong bụng cô không phải của Diêm Tính Nghiêu, nhưng mà... sao lại có thể như vậy?

“Ba, mẹ, con đã lừa mọi người, đứa bé này không phải của Diêm Tính Nghiêu, con không thể sinh nó ra.” Thừa dịp tên kia không để ý, lập tức giãy ra, đến quỳ trước mặt Diêm Tính Nghiêu, không ngừng dập đầu.

Để tránh phải vào cái ổ chứa khủng bố, sống mà không bằng chết kia, cô nguyện ý từ bỏ mọi kế hoạch, nói sự thật ra. Chỉ mong Diêm Tính Nghiêu thấy cô thành khẩn mà cho cô một con đường sống, như vậy thì cô cũng đã biết ơn lắm rồi, cô không dám mơ tưởng đến anh nữa.

Thực ra cô đã từng có quan hệ với Diêm Tính Nghiêu, nên tất nhiên cũng biết anh lạnh lùng vô tình, cho nên khi lúc trước chia tay, tuy cô vạn phần không muốn, nhưng cũng không dám một câu nhiều lời. Nhưng mấy ngày gần đây, chính mắt cô thấy Diêm Tính Nghiêu luôn che chở, bảo vệ cho Vương Ninh Ninh, làm cô ghen ghét dữ dội, đồng thời cũng rất ngạc nhiên, thì ra Diêm Tính Nghiêu không hoàn toàn vô tình như thế, anh cũng có thể dịu dàng đến vậy. Thế là nội tâm lung lay, quyết định thực hiện kế hoạch, nhưng lại không ngờ mọi sự lại hỏng hết, chỉ có thể nhận được kết quả thế này!

Bây giờ cô mới biết, thì ra anh chỉ ôn nhu như thế trước mặt một người, đó là Vương Ninh Ninh, nếu là người con gái khác, cho dù là có con với anh, anh cũng không thương tiếc dù chỉ một chút! Đáng tiếc, bây giờ cô tình ngộ thì đã quá muộn.

“Tối hôm đó khi em tìm được anh, anh vẫn luôn miệng gọi Ninh nhi, Ninh nhi. Dù em cố gắng khiêu khích thế nào anh cũng không động dậy, thậm chí còn đẩy em xuống giường, em... em vừa tức lại không chịu được, tâm tình không vui, nên đã đến quán bar tìm bạn trai, bọn em..... Thật xin lỗi! Khi mẹ em phát hiện em mang thai, em rất sợ, liền nghĩ ngay đến hôm em đi ra khỏi phòng anh, có vài người đã nhìn thấy, cho nên... cho nên... Oa! Thật xin lỗi, anh đừng bán em vào nơi đó, em không muốn!” Cô càng nói càng sợ hãi, nhin không được khóc lớn lên.

“Lá gan lớn lắm! Dám vọng tưởng vàng thau lẫn lộn?” Triệu Phi xì một tiếng khinh miệt. Cô là một tiểu thư khuê các lại đoan trang, không ngờ nội tâm lại ti tiện như thế.

“Không phải, em chỉ tạm giữ cái thai này một thời gian thôi, mặc kệ anh có cưới em hay không, em nhất định sẽ tìm cơ hội mà bỏ nó đi, em tuyệt đối không dám vàng thau lẫn lộn, anh phải tin em.” Cô kinh hoàng kéo ống quần của Diêm Tính Nghiêu mà cầu xin.

Trời ạ! Nam Cung Điện anh có tội gì, mà sao lại sinh ra đứa con gái như thế này? Nó nói vậy không phải muốn phá nát nhà Nam Cung sao? Vợ chồng Nam Cung dường như cực kỳ thất vọng về đứa con gái, suy sụp ngồi xuống sàn.

“Không dám?” Diêm Tính Nghiêu lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, dùng chân hất cô sang một bên. “Người không phải không dám, mà là sợ chẳng may việc cơ mật bị bại lộ, cho nên mới không thể giữ lại đứa bé này.”

Lập tức, toán người vừa nãy tới lại rào bước rồi đi, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Sáu năm sau

Diêm Tính Nghiêu nhìn bức ảnh chụp trong tay đến ngẩn người, ngay cả thanh âm Diêm lão phu nhân đi vào phòng sách cũng không nghe thấy, thực ra anh chỉ cần nhìn vào bức ảnh này, thì tính kiên nhẫn nhờ việc luyện võ nghiêm khắc hai mươi mấy năm qua, tất cả đều biến mất không còn tung tích.

Ngón tay khẽ vuốt qua hai má đỏ hồng của cô, phảng phất như có thể cảm nhận được cô.

Cô cười vui vẻ thế kia, sáng lạn yêu kiều thế kia, ngay ánh mặt trời mùa xuân cũng không thể sánh bằng. Lúc đó cô đang làm gì? A, lúc đó cô đang...

“Nghieu nhi?!” Lão phu nhân muốn đánh thức đứa cháu trai đang đứng thất thần kia, bèn duỗi tay ra, rút bức ảnh đi, quả nhiên hữu hiệu, Diêm Tính Nghiêu liền thoát khỏi mê muội.

“Hồn...” Anh lập tức quay đầu lại, sát khí đằng đằng, nhưng vừa thấy bà thì chữ “láo” lập tức nuốt lại vào lòng. “Bà nội, bà vào đây lúc nào, sao cháu không biết?” Anh liền muốn lấy lại bức ảnh.

Sau khi Hình nhi mất tích, bức ảnh này đã thành bảo bối tùy thân của anh, ai dám động vào nó, anh đều cho “ăn no”, nhưng bà nội đương nhiên ngoại lệ.

“Người chỉ mãi nhìn mỹ nhân, sao còn rảnh để ý đến bà già này?” Lão phu nhân chẳng những không giao trả, ngược lại còn đưa lên trước mắt nhìn cẩn thận. Ai, Hình nhi cũng thật xinh xắn, khó trách Nghiêu nhi vẫn không quên được.

“Bà nội?”

“Được rồi, được rồi, cho ta mượn xem một lát mà cũng không được sao?” Bà nói xong liền đưa lại cho anh, nhìn bộ dạng cẩn thận cho vào ví da của anh, bà chỉ biết lắc đầu. “Nghieu nhi, người đừng trách bà nội nhiều lời, sáu năm rồi, người cũng đã tìm con bé trên trời dưới đất sáu năm, như vậy mà còn không tìm thấy con bé, đó không phải chứng minh người và nó không có duyên hay sao? Huống chi...”

Nhìn anh liếc mắt một cái, bà sửa lại chính sách hoãn binh, “Bà nội già rồi, đã hơn tám mươi tuổi, là cái tuổi gần đất xa trời rồi, cũng không sống được bao lâu nữa. Chỉ có nguyện vọng duy nhất là nhìn thấy Diêm gia đời tiếp theo. Quên Hình nhi đi thôi! Nếu nó có tâm, sớm đã quay lại rồi, nếu người ta vô tình với người, thì người kiên trì cũng có ý nghĩa gì? Diêm thị chúng ta gia tài bạc triệu, người lại tuần tú như thế, thiếu gì con gái theo đuổi?”

Bà nội nói cho người biết, vài ngày trước ta đã gặp con gái của Hồng gia, là thiên kim tiểu thư nhưng cũng rất thông minh, nếu người không thích những cô gái nhõng nhẽo khó chiều, chi bằng quan tâm một chút đến Lâm nhi đi! Tuy rằng con bé là cháu gái của ta, nhưng thực tế lại không có quan hệ huyết thống. Bốn năm trước khi Lâm nhi đến Diêm trang, ta đã thấy nó có ý với người. Lâm nhi rất khôn khéo, bộ dáng cũng không tồi, người cũng biết rất khó tìm được người có khả năng làm thư ký ĩnh, người ta lại chịu một nhọc lăm đến hai năm, nhưng chưa bao giờ thấy nó kêu la...”

Diêm Tính Nghiêu mặc kệ bà nội nói, cũng không đáp lời, bởi vì bà nói việc này không biết đã bao nhiêu lần, anh mà phản bác lại, chỉ khiến bà nội cao hứng hơn mà thôi.

Hôm nay chuẩn bị ký hợp đồng, nên anh phải liên tục thức đêm một tuần, thật sự không còn sức, cũng chẳng muốn biện hộ, dù sao mặc kệ bà nội nói sao, cũng không có khả năng anh từ bỏ Hình nhi.

Diêm Tính Nghiêu thất thần nở nụ cười, Hình nhi là người con gái duy nhất không sợ anh, mỗi lần thấy anh bá đạo, cô không thể làm gì, chỉ biết tức giận, lạnh lùng nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy giận dữ, vừa tức vừa giận, nhưng bộ dạng lại rất đáng yêu.

Hình nhi vô tình với anh sao?

Anh luôn luôn cho rằng Hình nhi quan tâm đến anh, tuy rằng lúc đầu vì sự bá đạo của anh mà cô sợ chết khiếp, nhưng sau nửa năm sớm chiều ở chung, Diêm Tính Nghiêu có thể khẳng định Hình nhi thương anh, thậm chí trước khi bọn họ đính hôn, lòng cô cũng đã có anh. Bằng không, cô không thể lạnh nhạt với tất cả mọi người như vậy, vì sao mỗi lúc gặp anh lại tâm hoảng ý loạn, vừa thấy mặt đã muốn trốn a?

Lão phu nhân nói đến khô miệng khô lưỡi, mới phát hiện hồn phách của cháu yêu không biết đã bơi đến nơi nào, hiển nhiên đêm nay mình lại phí lời, lời của bà đều không vào tai anh. Đứa bé này...

Lão phu nhân bắt đầu đi lắc đầu. Quên đi, Nghiêu nhi như vậy thì hi vọng trước mắt đã mất hết rồi, một khi nó đã hạ quyết tâm thì không gì có thể thay đổi được.

Lão phu nhân lại thở dài, Diêm Tính Nghiêu cuối cùng nhận ra, khó hiểu nói: “Bà nội, bà sao vậy? Có phải hay không...”

“Không cái gì!” Bà khẽ vỗ vai anh, “Đêm đã khuya, đi ngủ sớm một chút, sáng mai còn phải đi làm!”

Hiện tại bà cũng chỉ có thể cầu xin ông trời, để Nghiêu Nhi sớm có thể tìm ra bảo bối của anh, nếu không Diêm gia chỉ có nước tuyệt tự.

Trang Lâm đi về phòng ngủ, mặc dù đứng ngoài cửa chỉ nghe thấy một đoạn ngắn, nhưng cũng đủ để cô cao hứng không nói nên lời.

Cô vỗ vỗ vào ngực, tâm trạng cực kỳ vui vẻ. Tuy cô thầm có cảm tình với thiếu gia, thế nhưng ngay từ đầu đã bị lão phu nhân phát hiện, hơn nữa lại còn khích lệ cô!

Lão phu nhân không nhìn lầm, Trang Lâm quả thật có tâm ý với Diêm Tính Nghiêu. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Diêm Tính Nghiêu, cô đã lập tức yêu con người lạnh lùng uy nghiêm này. Kỳ thật cô với Diêm lão phu nhân có quan hệ họ hàng rất xa, cho nên khi có thể đến ở tại Diêm trang, cô tin rằng đó là ý của ông trời, muốn cô trở thành nữ chủ nhân ở nơi này.

Cô cũng biết thiếu gia có vị hôn thê, nhưng cô ta đã mất tích, nên không thể uy hiếp được cô. Hai năm qua cô phải cắn răng chịu đựng vất vả, cố gắng ngoan ngoãn cam chịu, cuối cùng cũng không uổng phí công sức, chẳng những lão phu nhân tán thành, ngay cả thiếu gia cũng không phản đối, ngại vàng Diêm thiếu phu nhân chỉ còn là vấn đề thời gian.

7. Chương 07

CHƯƠNG 7

Nước Pháp

Nơi tập trung các nhân vật nổi tiếng, các cô gái xinh đẹp tụ tập cho tiệc đêm, chỉ thấy người người đi lại không ngớt, ăn uống linh đình. Xa hoa đến nỗi, chỉ có thể dùng cụm từ tiêu tiền như nước để hình dung.

Loại nước hoa ‘Hương quý tộc’ của công ty mỹ phẩm Uy Nhĩ Sâm vừa mới tung ra đã tạo nên một làn sóng lớn, thế nên họ đã tổ chức bữa tiệc rượu hôm nay để chúc mừng.

“‘Hương quý tộc’ lần này không ngờ lại thành công lớn đến vậy, nhưng lớn nhất vẫn phải kể đến công của tiến sĩ Vương.” Uy Nhĩ Sâm tiên sinh phấn chấn giọng lộ nước hoa lên cao, hô lớn, những người có mặt lúc đó lập tức phụ họa theo.

“Uy Nhĩ sâm tiên sinh quá khách khí rồi.” Một giọng nữ ôn nhu, khiêm tốn nói: “Nếu không có...”

Khi tiếng nói mềm mại kia vang lên, bất giác làm người đàn ông tuấn dật tạo nhả đứng sau bồn hoa kia chú ý, tầm mắt anh nhìn qua lớp quần áo đẹp để trần quý kia....

Chỉ thấy một đám người áo quần sang trọng, đang vây quanh một gã đàn ông mặc bộ lễ và một trang tuyệt sắc mỹ nữ trong bộ váy dài màu tím để chúc mừng. Mà người được gọi là tuyệt sắc mỹ nữ – tiến sĩ Vương, toàn thân tỏa ra khí chất thanh nhã, cho dù ở nơi tập trung toàn mỹ nữ như thế này, vẫn toát ra phong thái độc đáo, hấp dẫn vô số ánh mắt hâm mộ.

Là cô?!

Ánh mắt người đàn ông nhất thời lóe sáng, giống như không dám tin vào mắt mình, sau khi xác định chắc chắn, anh vừa mừng vừa sợ, đi đến một góc khuất, cầm di động bấm số.

“Đại ca, em có tin tức tốt muốn nói cho anh...” Tôn Duy Ma mỉm cười, có thể tưởng tượng qua điện thoại, người kia sẽ phản ứng mãnh liệt đến thế nào.

Đài Loan

Cốc cốc!

“Mời vào!”

Tiếng mở cửa vang lên, Trang Lâm mặc quần áo văn phòng trang nhã, bưng bữa sáng tinh xảo vào cho tổng giám đốc. Sau khi đặt lên bàn, còn chưa kịp mở miệng, thì đã bị lời nói của Diêm Tính Nghiêu đe dọa.

Anh liếc mắt nhìn bữa sáng trên bàn, lạnh lùng nói: “Thư ký Trang, phó giám đốc của công ty Minh Xương nói đã nhiều lần gọi điện đến đây, nhưng lại không được nối máy đến chỗ tôi, có chuyện này sao?”

“À...” Cô khẩn trương đáp ứng nói: “Tôi nghĩ... tôi nghĩ công ty ta và công ty Minh Xương không có quan hệ làm ăn, cô ấy chắc không có chuyện quan trọng gì, cho nên... cho nên...” Đúng là yêu nữ họ Trần, dám nói chuyện đó với tổng giám đốc.

“Vậy còn quản lý Triệu của Khai Vinh?” Anh thoải mái tựa lưng vào ghế, ung dung hỏi. “Khai Vinh và Diêm thị đang hợp tác rất tốt, vì sao cô ấy cũng gặp phải vấn đề như vậy?”

“Á...” Cô nhất thời không thể tìm ra lý do, sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch, ánh mắt nhìn đến bữa sáng trên bàn, vội vàng nói lãnh sang chuyện khác, dùng tư thái dụ dăng nhất nói: “Tổng giám đốc, tôi biết hôm nay ngài chưa dùng bữa sáng, nên đã chuẩn bị riêng cho ngài...”

“Tôi nhớ vừa rồi đã dặn chỉ mang cà phê.”

“Bụng rỗng mà uống cà phê thì không tốt cho lắm, hơn nữa cuộc họp sắp tới sẽ kéo dài khá lâu, ngài nên ăn thêm một chút điểm tâm lót dạ. Tinh thần cũng sẽ tốt hơn. Bình thường ngài đã vất vả vì công việc rồi...”

Một tiếng ‘ba’ vang lên, chẳng những làm cô sợ tới mức mặt trắng bệch, đồng thời cũng làm gián đoạn lời khuyên ân cần của cô.

“Chú ý thân phận của cô, thư ký Trang, việc của cô là làm tốt vai trò thư ký, còn chuyện người nào quan trọng, người nào không quan trọng, là do tôi quyết định, chứ không phải để cô tự quyết. Đừng tưởng làm thư ký vài năm mà đã có thể bành trướng quyền lực, không coi ai ra gì, đừng để tôi nổi giận, tôi không mong phải đuổi việc cô đâu.” Đôi mắt sắc bén của Diêm Tính Nghiêu nhìn thẳng vào cô. “Mang bữa sáng kia đi, rút ra ngoài cho tôi!”

“Dạ, dạ... tôi lập tức đi ra ngoài, lập tức đi ra ngoài.” Trang Lâm vội vàng đến bê khay thức ăn, hốt hoảng xoay người chạy ra khỏi văn phòng, thiếu chút nữa đụng vào Triệu Phi không biết đã đứng ở cửa từ lúc nào, vừa ngược mắt nhìn anh thì nhận ra anh cũng không đồng tình với mình, cô xấu hổ đến mức sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, lập tức trừng mắt liếc anh một cái, rồi thẳng lưng bước qua cửa.

Toàn công ty ai mà chẳng biết ý đồ của Trang Lâm? Chỉ tiếc...

Nhìn cô lướt qua, Triệu Phi lắc đầu, lại thêm một án lệ hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình.

“Quản lý Triệu, chuyên môn của anh là ngăn người sao?” Thanh âm lãnh liệt lại vang lên.

“Này, các chị thấy đứa con của Hứa Mạn có phải của Lâu đại thiếu gia không?” Các thư ký thừa dịp thư ký trưởng không có mặt, vội bình luận những chuyện trên báo.

“Tôi thấy tám phần là giả.” Một nữ thư ký trẻ chỉ vào bức ảnh lớn trên tờ báo, xùy xùy nói: “Các chị xem, nhìn Hứa Mạn bộ dạng như thế, đáng người cũng đâu phải đẹp, người ta là Lâu đại thiếu gia tài bạc triệu, bên người mỹ nữ như mây, vừa trẻ vừa đẹp, sao phải coi trọng loại đàn bà này?”

“Nói như thế cũng không đúng, không có lửa làm sao có khói, người ta đã dám kiện lên tòa, tất nhiên phải có bằng chứng.”

“Cái gì mà không có lửa làm sao có khói? Xã hội này cũng xuất hiện nhiều người hoang tưởng như vậy mà.”

Trong khoảng thời gian ngắn, đám người liên chia thành hai phe, đầu đá túi bụi...

“Aizz, nhìn đi nhìn lại thì tổng giám đốc của chúng ta vẫn tốt nhất, em làm ở Diêm thị hơn hai năm, mà chưa từng nghe tai tiếng nào về tổng giám đốc cả.”

“Nhưng các em không thấy kỳ quái sao? Tổng giám đốc hàng ngày ngoài làm việc ra vẫn là làm việc, bên người ngay cả một người phụ nữ cũng không có, cứ như là hòa thượng đi tu vậy, lại quản lý cả một xí nghiệp to lớn, hành vi thì luôn cẩn thận, nghiêm túc trong công việc, không vì tình riêng, không gây chuyện xấu, nếu không phải có bệnh không tiện nói ra, thì chỉ có là...” Cô nhỏ giọng nói: “Đồng tính luyến ái.”

“Chị nghe ai nói vậy!” Lập tức có người lên tiếng phản đối, “Tổng giám đốc nam tính mười phần, nhìn thế nào cũng không giống đồng tính luyến ái. Em nghĩ chỉ là khi còn trong bụng mẹ đã bị mất tế bào lông mao, cho nên anh ấy chỉ biết làm việc, mỗi ngày đều là công việc, công việc, một chút cuộc sống tình cảm cũng không có, không muốn gần gũi ai.”

“Thật là thâm, tương lai ai mà lấy phải tổng giám đốc, chị nghĩ vị tổng giám đốc phu nhân này có khi chỉ biết khóc suốt ngày. ”

“Khóc suốt ngày? Đừng có hù người như vậy chứ, chị có dám thề nhìn thấy tổng giám đốc mà chưa từng chảy nước miếng không?” Lập tức có người khinh thường nói.

Diêm Tính Nghiêu tài mạo xuất chúng, lại có tiền có thế, là đàn ông trong đàn ông, ngồi lên ngai vàng “Diêm thiếu phu nhân”, cơ hồ có thể sở hữu Diêm thị, là ước mơ lớn nhất của bất kỳ người phụ nữ nào.

“Em tình nguyện làm con người khổ sở đó, ít nhất cũng có thể kiếm tiền, cũng chẳng thiệt thòi gì.”

“Đúng vậy, em cũng thế, nếu em có thể gả cho tổng giám đốc...”

Các cô tán gẫu ngày càng hăng, Trang Lâm tâm tình với tổng giám đốc sớm đã không muốn nói tới, lại thấy nữ thư ký kia nói tổng giám đốc là của mình, cô nhịn không được liền nổi giận.

“Các cô có phải quá nhàn hạ không? Hội nghị sắp bắt đầu rồi, các cô còn có thời gian mà mộng tưởng hão huyền? Lấy tổng giám đốc, các cô cũng xứng sao... Còn không mau đến phòng họp chuẩn bị?” Ánh mắt sắc bén của cô nhìn đến, nhóm thư ký kia liền lập tức giã tán, cúi đầu vào làm việc.

Thấy cô đã đi xa, mới ngẩng đầu lên nhìn cô làm ngáo ộp, nói nhỏ: “Phì! Ai chẳng biết cô ta thâm yêu tổng giám đốc? Chúng ta mơ mộng, cô ta không phải chắc? Có khi còn nghĩ tương lai mình là Diêm thiếu phu nhân thật ấy chứ? Hừ!”

“Nhìn mặt cô ta xám xịt như tro, tám phần là vừa bị tổng giám đốc mắng, thôi, chị bỏ qua cho cô ta đi!” Nữ thư ký ít tuổi nhất nở nụ cười.

“Các cô đang nói chuyện gì, sao lại náo nhiệt như thế?” Giám đốc hành chính, Trương Như Nguyệt, Trương chủ nhiệm đối thấy các cô sáng sớm đã cao hứng như thế, cảm thấy rất ngạc nhiên.

Trương chủ nhiệm là “lão nhân” trong công ty, lại là người thân thiện, bởi nhóm thư ký cũng không kiêng dè liền chia sẻ mọi chuyện với cô, bấy miệng tám lưỡi[1] tranh nhau kể lại chuyện bát nháo vừa rồi.

Trương chủ nhiệm lắng đầu, thần bí nói: “Kỳ thật các cô nói cũng không đúng, tổng giám đốc chẳng những không phải hòa thượng thanh tu, càng không phải bị đồng tính luyến ái. Tổng giám đốc trước đây cũng là lãng tử, phụ nữ bên người đối liên tục, đào hoa công tử so ra vẫn còn thua. Chẳng qua, sau đó tổng giám đốc đã phải lòng thiên kim của chủ tịch Vương thị, hai người thậm chí còn đính hôn! Nhưng lại xảy ra chuyện giống kiểu Hứa Mạn ấy, làm vị hôn thê nổi giận bỏ đi. Sau đó tuy tổng giám đốc đã chứng minh mình bị hãm hại, nhưng giám đốc phu nhân của chúng ta đã biến mất không thấy tung tích rồi. Tổng giám đốc đáng thương đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy vị hôn thê của mình, cũng bởi vì lần đó, mới khiến cho anh trở thành như bây giờ vậy.”

Cái tin chấn động một thời này chỉ có những người làm ở Diêm thị sáu năm trước mới biết, bởi vậy khi cô nói ra, dĩ nhiên mọi người đều xôn xao bàn tán.

“Tổng giám đốc vẫn còn đi tìm sao? Anh ấy thực sự yêu Vương tiểu thư kia?”

“Còn phải nói sao, các cô biết xí nghiệp Thế Vinh của nhà Nam Cung không?” Thấy biểu tình của nhóm thư ký trẻ, cô lại nói tiếp: “Thế Vinh cũng là một công ty có tiếng, Nam Cung đại tiểu thư học cùng trung học với tổng giám đốc, lúc trước chính cô ta âm mưu vu oan cho tổng giám đốc, tuy không thành công, nhưng sau đó tổng giám đốc không thể tìm thấy vị hôn thê, liền đem mọi tức giận đổ lên nhà Nam Cung, từ đó về sau, giới thương gia ở Đài Bắc không còn nghe thấy Thế Vinh xí nghiệp uy danh một thời nữa.”

“Thật là lãng mạn, không ngờ tổng giám đốc lại là người si tình! Chị Trương, chị nói đi, Vương tiểu thư kia nhìn như thế nào?” Mọi người ríu rít nói, các sếp đều đã đi họp rồi, toàn bộ thư ký liền ngồi ở đây họp chợ.

Từ phòng thay đồ trở về, Trang Lâm mới biết rằng Diêm Tính Nghiêu từng có vị hôn thê, nhưng không hề biết vị hôn thê này lại được yêu đến thế, càng không biết Diêm Tính Nghiêu vẫn còn chờ vị hôn thê đó... lòng cô rất rối loạn.

Mà ở một nơi khác, trong phòng họp, điện thoại khẩn cấp vang lên, Diêm Tính Nghiêu đang họp liền ra dấu tạm ngừng hội nghị.

“Sao!” Diêm Tính Nghiêu nghe đối phương nói xong, cả người liền chấn động, đứng thẳng dậy, con người đen lóe sáng.

[1] Nguyên văn Thất thủy bát thiết.

Đã bao lâu rồi? Bọn họ đã xa nhau bao lâu rồi?

Diêm Tính Nghiêu giống như Ám Dạ minh vương, xuất hiện trong phòng khách sạn của Vương Ninh Ninh, tùy tay vứt bỏ hành lý xuống sàn, quần áo bụi bặm, đầu tóc rối tung, vẻ mặt lạnh lùng, tuy đi một quãng đường xa nhưng không ảnh hưởng gì đến khí thế dọa người bất phàm của anh, ngược lại còn làm hơi thở thêm phần nguy hiểm.

Diêm Tính Nghiêu khi nhận được tin này, liền bỏ hết công việc, khẩn trương đến sân bay, trải qua quãng thời gian hành trình, vừa vào phòng liền trực tiếp xông đến trước giường Vương Ninh Ninh.

Si ngốc nhìn dung nhan kiều diễm làm anh ngày nhớ đêm mong, cảm giác bọn họ đã xa nhau vài thế kỷ rồi, buổi sáng quen thuộc hôm nào lại hiện ra trong tâm trí anh.

Sáu năm, suốt sáu năm đó!

Hàng mi vẫn tao nhã như trước, vừa dài vừa cong, chiếc mũi thẳng... ngũ quan tuyệt mỹ tựa hồ như không thay đổi, cái thay đổi chính là vẻ ngây ngô dường như đã không còn, sáu năm đó cô đã thay đổi, trở thành một người con gái vừa ngây thơ vừa quyến rũ, mặc dù không có vẻ thành thực, nhưng lại càng có mị lực làm người khác hồn xiêu phách tán hơn.

Nhẹ nhàng cởi áo ngủ trên thân thể mềm mại của cô, ánh mắt lưu luyến si mê dừng thật lâu ở giai nhân đang ngủ say, giống như quốc vương kiều ngạo đi tuần tra lãnh thổ của anh.

Người con gái trước mặt dường như thấy mộng đẹp, nên khóe môi ngọt ngào khẽ cong lên, làm người ta không nhịn được muốn âu yếm. Hạ thể của anh nhanh chóng nóng lên, cô luôn dùng tốc độ nhanh nhất để khơi mào dục vọng mãnh liệt của anh. Trước kia vì nghĩ cô tuổi còn nhỏ, nên anh luôn phải kiềm chế mình, nhưng đến hôm nay... anh không muốn làm thế nữa.

Cô từng nói sẽ mặc anh xử phạt, không nói câu thứ hai, đúng không? Tương tư đau khổ trong sáu năm của anh, cô phải bù đắp lại, trên thế giới này, anh chỉ cần cô, cũng chỉ có cô mới có thể an ủi được anh, bất luận là thể xác hay tinh thần.

Diêm Tính Nghiêu cúi xuống người dưới thân, đói khát đến mức muốn cắn nuốt cô, trong nháy mắt liền chạm vào môi cô, hóa thành vô tận ôn nhu, sợ cô sợ hãi, nên rất nhẹ nhàng với cô.

Cô đang ngủ say nhưng hình như lại đang trong mộng đẹp, khóe miệng lộ ra nụ cười ngọt ngào, cái miệng nhỏ nhắn như đang thâm thì gì đó.

Cả người Diêm Tính Nghiêu cứng đờ, tưởng mình nghe nhầm, lại cố gắng lắng nghe, chỉ nghe thấy cô tiếng nói nhẹ nhàng trầm ấm của cô: “...Nghiêu, đừng đùa nữa, Nghiêu...”

Cô vẫn không thay đổi, đã lâu vậy rồi, vậy mà trong giấc mơ vẫn gọi tên anh như cũ!

Trái tim sâu thẳm bị đóng băng sáu năm, đột nhiên lại xuất hiện một khe hở, dục vọng đã lâu dồn nén lại bùng nổ như núi lửa phun trào, che lấp lý trí của anh. Diêm Tính Nghiêu mãnh liệt hút đôi môi của cô, lưỡi linh hoạt xâm nhập vào khoang miệng cô, vồn vã hấp thụ mật ngọt, hai tay càng không kiêng nể gì, ôn nhu vỗ về đường con trên thân thể cô, bất chấp mọi việc, anh chỉ muốn giữ chặt cô, nhiệt tình trong sáu năm

qua tất cả đều bộc lộ ra hết vào lúc này. Rất nhanh anh đã gỡ bỏ mọi chướng ngại giữa hai người, trong nháy mắt, quần áo của hai người đều bị ném xuống sàn nhà cả.

Cảm xúc vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, từng trận sóng nhiệt kéo đến trên người cô, ý thức còn chưa khôi phục, thì thân thể đã tự phản ứng theo. Cánh tay tuyết trắng quen thuộc lại ôm lấy cổ anh, đôi mắt đẹp bao phủ đầy sương của Vương Ninh Ninh mở ra.

“Nghiêu?”

“Đúng thế, bảo bối Hình nhi của anh, là anh, là Nghiêu của em!” Anh lại tiếp tục hôn cô, giống như muốn cô nhập vào anh, theo khoe môi hôn đến mang tai, mà tiếng rên rỉ của cô, lại giống như khiêu khích anh, ma trảo tiến thẳng đến bộ ngực mơn mớn của cô, không ngừng xoa nắn vuốt ve. Quả nhiên cô đã trưởng thành rồi!

Sau khi tiếp xúc thân mật một hồi, dục vọng bị đốt nóng, cô đột nhiên cả kinh.

Lập tức hớp lấy một ngụm khí lạnh, người cũng tỉnh hoàn toàn, bàn tay nhỏ bé run run khẽ chạm vào mặt anh, vừa mừng vừa sợ ngước nhìn.

“Nghiêu?! Là anh thật sao, em không nằm mơ chứ?”

“Anh còn có thể giả sao? Trong mơ anh cũng... như vậy sao?” Anh rất hài lòng, khoe môi nhếch ý cười, một tay lại đi xuống thân thể mềm mại kia, tiến vào chỗ hai chân của cô, chạm vào da thịt non mềm, cảm ứng nhận được nhiệt độ và sự ướt át của cô, rất nhanh nó lại đứng lên.

“Nghiêu...” Cô hô một tiếng, lập tức khép hai chân lại, muốn ngăn chặn ma chướng của anh. Nhưng cảm xúc đó lại ảnh hưởng đến toàn thân, Vương Ninh Ninh vận vẹo thân mình, thở gấp không thôi, cảm thấy mình như bị đặt trong bể lửa, cả người bị thiêu đốt.

“Hừ, đừng khẩn trương, em biết anh sẽ không làm em bị thương mà.” Anh hé miệng ngậm lấy nụ hoa xinh đẹp kia, như là nhắm nháp hương vị, dùng lực vừa phải, khiến cô phát ra thanh âm đau đớn, rên rỉ.

Hô hấp của hai người bắt đầu hỗn loạn, nhịp tim cũng ngày càng dồn dập.

Hai tay cô giữ lấy bờ vai của anh, bộ ngực sữa không tự chủ vươn lên như muốn đón nhận nụ hôn của anh, nụ hoa cũng trở nên căng cứng, hơn nữa còn mẫn cảm hơn trước rất nhiều.

“Đừng... em... a... em sợ...” Cô khóc nức nở, nôn nóng bất an vận vẹo thân mình, muốn thoát khỏi khát vọng khó hiểu và sự đau đớn kia.

“Đừng sợ, hãy thả lỏng! Mọi chuyện để anh, em chỉ cần hưởng thụ là tốt rồi.”

.....

“Anh... a... a...” Vương Ninh Ninh khó khăn thở hổn hển, sao anh có thể... lòng cô run rẩy không thôi, cô không thể tự quyết định, rốt cục là cô muốn anh không làm vậy nữa, hay là muốn anh...

Biết cô đã chuẩn bị tốt, anh thở một hơi thật sâu, anh đem nhiệt năng đầy nam tính chậm rãi xâm nhập vào đóa hoa kia, cắn chặt răng nói: “Ngoan! Sẽ hơi đau một chút, em phải nhẫn nại.” Nói xong anh dùng lực cử động một cái, xuyên qua chướng ngại, đúng lúc cô thét chói tai thì cú người hôn lên môi cô.

Đau đớn từ hạ thể truyền đến, hai hàng lông mày nhíu lại, nước mắt cũng nhanh chóng tràn ra khỏi hốc mắt. “Nghiêu, đau quá!”

“Ngoan... chỉ một lúc sẽ... thôi đau.” Trời ơi, sao của cô lại bé như vậy.

Mồ hôi trên đầu chảy ra, đọng lại trên da thịt cô. Anh cố nén dục vọng, bàn tay di chuyển đến chỗ tiếp xúc giữa hai người mà vuốt ve, định dùng hành động này để làm cô dịu đi, anh biết đây là lần đầu của cô.

Đau đớn nhanh chóng qua đi, anh lại bắt đầu di động, khiến cô cảm thấy trong thân thể như có hàng ngàn con rắn cắn xé, cô khó nhịn bắt đầu vận vẹo thân mình. “Nghiêu...”

Anh thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhanh chóng đi vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, dục vọng của anh bùng nổ, lấy hai tay cô ôm lấy thất lưng của anh, để cô có thể nghênh đón sự tiếp xúc của anh, anh chậm rãi

đưa ra, lại dùng hết sức đưa vào, trì hoãn một lúc, rồi bằng tốc độ nhanh nhất, một lần cuối cùng, cảm thụ chính mình trong cô, cảm giác rung động mãnh liệt kia...

“A... Nghiêu...” Đây là lần đầu, cô không thể áp chế phản ứng của mình, khoái cảm mãnh liệt kia, lại làm cô không thể khống chế được mà phát ra thanh âm rên rỉ cầu xin, không biết từ lúc nào, đôi chân thon dài đã ôm lấy thắt lưng anh, thậm chí không tự chủ được mà hướng về phía anh, như muốn anh nhiều hơn.

“Hình nhi, Hình nhi của anh...” Mặt anh đỏ lên, vừa phát ra thanh âm khàn khàn, gắt gao ôm chặt lấy cô, anh vào ngày càng sâu, càng ngày càng cuồng dã.

“Đủ rồi... Nghiêu, em chịu không nổi... a...” Vương Ninh Hình khóc lóc cầu xin, không thể thừa nhận càng ngày càng có cảm giác thích thú, cả người bắt đầu run rẩy.

“Có thể, em có thể...” Anh lại dùng tốc độ nhanh hơn nữa, một lần lại một lần nữa, càng ngày càng sâu, càng lúc càng nhanh. Cuối cùng, anh điên cuồng hét lên một tiếng, đem tinh lực tuông vào trong cơ thể cô, hai người đồng thời tiến vào thiên đường cực lạc...

Diêm Tính Nghiêu căn bản không thể dừng lại, mà cũng không muốn dừng khát khao đối với cô. Khi cô vừa nhắm mắt lại, dục vọng của anh lại dâng lên một lần nữa, nhưng anh cũng hài lòng, bắt đầu lần xâm nhập thứ n.

Há mồm cắn nụ hoa ngọt ngào kia, vuốt ve bầu ngực đang dần trở nên căng cứng...

Vương Ninh Hình mê man, má ngày càng ửng đỏ, không nhận được phát ra những thanh âm rên rỉ đứt quãng, thân mình cũng tự động cong lên đón nhận anh.

Nhưng Diêm Tính Nghiêu cũng không muốn chờ, hạ thân mãnh lực, ngạo nghễ không chút do dự nhập vào trong cơ thể cô, hai tay ôm chặt cặp mông nở nang, như cuồng thú, càng không ngừng di chuyển thân dưới, tốc độ dần dần nhanh hơn...

Từ sâu trong yết hầu Diêm Tính Nghiêu phát ra tiếng gầm như của dã thú, hạ thân vẫn không ngừng đẩy vào đưa ra, nhưng nơi mềm mại kia như vẫn dụ dỗ anh xâm nhập sâu hơn nữa...

“Không... xin anh... đủ rồi...” Cô nửa tỉnh nửa mê, đôi mắt ướt lệ mở to cầu xin anh.

“Chịu không nổi cũng phải chịu, đây là trừng phạt em tội tự tiện rời xa anh.” Anh vô tình nói. Ma quỷ vẫn ôm lấy mông cô, dùng lực tiến vào, tận tình hưởng thụ khoái cảm đến mất hồn đó.

“Rõ ràng... là anh không đúng... em...” Không thể chịu nổi mỗi lần tiếp xúc, hai tay cô đan vào nhau, người lại không ngừng đong đưa, toàn thân như bị kích động, ở trên giường lớn lại nổi lên một cơn lốc xoáy...

“Đến bây giờ em vẫn hiểu lầm anh?! Thật đáng tức giận!” Anh càng phần nộ hơn, giống như phát cuồng, đột nhiên động thân nhanh hơn, một lần rồi lại một lần nữa, mỗi lần đều dùng hết lực tiến vào... Khoái cảm không ngừng len lỏi, xâm nhập vào thần kinh của cô, cô thét liên tục, bất lực thở gấp không ngớt.

“Đứa con gái kia không biết đã cho anh uống loại rượu gì, vọng tưởng muốn lấy đứa con của người khác vu oan cho anh. Vừa mới nói đến xét nghiệm ADN, cô ta sợ đến mức phát khóc.” Lời nói của anh rất phần nộ.

“Thực xin lỗi... em không biết...” Giờ này khắc này cô cũng không thể nghĩ nhiều, thần kinh đã căng thẳng đến cực điểm. Tâm trạng cũng rất bối rối, bàn tay nhỏ bé bất lực gắt gao ôm lấy thân thể rắn chắc của anh, mười ngón tay đâm sâu vào da thịt anh.

“Thực xin lỗi? Sáu năm, không phải sáu ngày hay sáu giờ! Em dám vì mấy câu nói tùy tiện của người khác, lại tránh né anh những sáu năm, cái loại tội ác tày trời này, một câu thực xin lỗi mà có thể giải quyết sao?”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Một câu không được thì vài câu. Biết rõ anh yêu cô, nhưng tình yêu của anh, cô thực lại không cảm thấy an toàn, càng không nghĩ tính trời sinh phong lưu nói bỏ là có thể bỏ được.

Vốn đã không cảm giác an toàn, hơn nữa sáu năm trước Nam Cung Thu Thủy lại than thở khóc lóc, lấy cái chết để chứng minh, thì sao cô lại có thể không tin? Những năm gần đây, trong cuộc sống xa quê hương, cô

cũng không làm gì vượt qua ranh giới cả! Hiện tại cô đã biết mình sai rồi, nếu thời gian có thể quay trở lại, cô sẽ dù có đau đớn đến thế nào cũng phải hiểu rõ mọi chuyện mới quyết định.

“Giờ nói để làm gì, anh không cần câu xin lỗi của em, với anh nó không có một ly tác dụng nào cả!” Nói ngắn gọn, đó là cô không tin nhiệm anh, cứ tự kết luận như vậy, thử hỏi sao anh không tức giận?

“Anh...” Cô cũng không biết nên nói gì nữa, “Em biết em sai rồi, em hứa...”

“Không cần, em nói gì cũng vô dụng.” Anh đã chẳng còn hứng thú nói chuyện, rút ra khỏi cơ thể cô, xoay cô nằm sấp lại quỳ gối trên giường, dùng hết sức, lại động thân một lần nữa tiến vào từ phía sau.

“Ừm...” Vương Ninh Hình lại phát ra tiếng rên rỉ, mà cái khoái cảm kia lại dâng lên, quấn quanh cô.

Thân nhiệt nữ tính bao quanh anh, anh rong ruổi tiến vào, song chướng xuyên qua nắm lấy bầu ngực sữa mà chơi đùa, môi cũng trượt dọc theo lưng trắng tuyết tạo ra vô số nụ hôn.....

Hơi thở hỗn hển, cố gắng phối hợp với anh, nhưng cuối cùng, cô chịu không nổi, hét lên một tiếng rồi ngất đi.

Đúng lúc đó anh ôm lấy thân mình cô, lại lần nữa tăng tốc tiến vào, rốt cục không nhịn nổi nữa, đem dục vọng nóng bỏng trút vào cơ thể cô, rồi mới vô lực đổ nhào xuống. Anh ôm cô thật chặt, trong lòng là cảm xúc yêu hận lẫn lộn, an tâm nhìn cô đi vào giấc ngủ.

“Linh.....”

Tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên. Không biết đã qua bao lâu, đôi uyên ương đang ngủ trên giường cuối cùng mới có động tĩnh.

“Điện... ủa ô...” Một hồi, Vương Ninh Hình chịu không nổi thanh âm thúc giục kia, nhẹ nhàng di chuyển đầu, vươn bàn tay nhỏ bé ra tìm kiếm điện thoại, phút chốc liền lạnh cả người, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức như bị xe tải đi qua, cả xương cốt lẫn cơ thể đau đến muốn khóc thét.

Tiếng chuông điện thoại chói tai không thể đánh thức Diêm Tính Nghiêu, nhưng anh lại thấy Vương Ninh Hình di chuyển liền nhanh chóng bừng tỉnh, ôn nhu ôm cô đến trước ngực, lấy tay ấn một cái vào điện thoại.

“Hình nhi bảo bối, là em sao? Anh Lôi Khắc đây.” Giọng nói đầy nam tính của Lôi Khắc lập tức xuyên qua ống nghe, khuếch đại thanh âm truyền đến bên cạnh.

Hình nhi bảo bối?! Mặt Diêm Tính Nghiêu nhất thời đen lại.

“Hơ, có... có chuyện gì sao?” Đối mặt với ánh mắt sắc bén của Diêm Tính Nghiêu, Vương Ninh Hình đang mơ mơ màng màng chẳng những tỉnh hẳn, lông tơ toàn thân cũng dựng thẳng lên.

Vì không muốn để Diêm Tính Nghiêu nghe được chuyện không nên nghe, cô cố quên đi đau đớn thân thể, cầm lấy microphone, Diêm Tính Nghiêu lại cố ý dùng đôi chân rắn chắc ngăn chặn nửa người dưới của cô, không cho cô toại nguyện. Anh muốn nghe xem cái tên Lôi Khắc có vẻ vô cùng thân thiết với cô này muốn nói cái gì! Nếu anh ta dám mơ ước đến vợ của anh...

“Hình nhi bảo bối, em có chuyện gì sao? Vì sao giờ này còn chưa có mặt trên máy bay?”

“Máy bay?!” Diêm Tính Nghiêu vươn ngón trỏ chạm vào da thịt cô, từ từ di chuyển trên cơ thể cô. Vương Ninh Hình lập tức nhớ ra việc này. “A... máy bay. Thực xin lỗi, Lôi Khắc, em ngủ dậy muộn, quên mất buổi sáng nay còn phải lên máy bay.”

“Ngủ dậy muộn?” Lôi Khắc thở ra nhẹ nhõm, “Tốt lắm, thì ra là em dậy muộn, anh còn tưởng... vừa rồi Kiều Trì gọi điện thoại báo không thấy em trên máy bay, em không biết anh lo lắng thế nào đâu!”

Lời nói của anh làm thân thể Diêm Tính Nghiêu cứng đờ, ngón trỏ lại dần di chuyển xuống... cơ thể lại nổi lên phản ứng, cô vội vàng cầm lấy đầu ngón tay tà ác của anh, mắt nhìn anh cầu xin tha thứ, một bên còn phải trả lời Lôi Khắc. “Thực xin lỗi, Lôi Khắc, chỉ là em muốn nghỉ ngơi vài ngày, không có việc gì đâu, anh đừng lo lắng.”

“Sao em có thể bảo anh không lo chứ!” Anh nhỏ giọng nói, “Em cũng biết anh có tâm ý với em...”

“Lôi.” Cô muốn lên tiếng ngăn anh lại, nhưng Diêm Tính Nghiêu lại nhanh hơn, tay anh chui vào giữa đùi của cô, càng không ngừng vuốt ve vùng đất bí mật, một dòng điện truyền qua toàn thân cô, chen ở cổ họng, làm cô không thể tiếp tục nói, mà ánh mắt âm trầm của anh cũng khiến cô không có đủ dũng khí để mở miệng.

“Em hãy lấy anh, tuy bây giờ nói còn quá sớm, nhưng mà... đừng khiến anh lo lắng được không? Thật tình anh...”

Cắn chặt răng, cố nén khoái cảm, cô đã vô tâm nhưng anh lại cố tình, đặc biệt là Diêm Tính Nghiêu lại đang đe dọa ở dưới.

“Thực xin lỗi...”

“Không, bây giờ anh không cần em trả lời, hãy suy nghĩ kỹ! Chờ em về sẽ nói sau.” Lôi Khắc vội vàng ngắt điện thoại. Anh đoán được đáp án của cô, bởi vậy mới cố ý kéo dài thời gian, có lẽ thời gian có thể tạo nên kỳ tích, đây là ước nguyện lớn nhất của anh.

“Cái tên kia là Lôi Khắc...” Diêm Tính Nghiêu bắt đầu tính toán. Thật là gã đàn ông to gan, dám mơ mộng đến người phụ nữ của Diêm Tính Nghiêu!

Cái này gọi là tiên hạ thủ vi cường, ra tay từ phía sau. Vương Ninh Hình không đợi anh nói xong, lập tức che miệng anh lại, xoay người ngăn chặn hành vi của anh, bàn tay nhỏ bé cũng học theo anh, đi theo bộ ngực rắn chắc của anh, dần dần đi xuống... cầm lấy nguồn nhiệt kia, Diêm Tính Nghiêu nhất thời ngây ngẩn cả người, bất lực dựng đứng lên.

“Hình nhi, em làm gì...?” Cổ họng anh khô lại. Biết rõ là cô muốn chuyển sự chú ý, nhưng lại không có khả năng chống cự, kỳ thật anh căn bản cũng không muốn chống cự.

“Học anh mà, anh không thương em sao?” Anh rõ ràng không khống chế được bản thân, thì ra cô cũng có khả năng làm anh hoảng hốt! Cô đột nhiên hiểu vì sao anh lại luôn muốn khiêu khích cô, thì ra lại có cảm giác tốt đến thế này.

“Em chơi với lửa rồi!” Anh cắn răng nói. Cổ họng khàn khàn, cả người nóng lên, làm cô càng hưng phấn và kích thích.

Cô vô tội ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, hai má hồng hồng đáng yêu, mắt tỏa ra ánh sáng mờ mờ, ánh mắt lạ thường, thần thái kỳ dị, bộ dáng cực kỳ xinh đẹp.

“Anh không muốn biết em thương anh thế nào sao?” Đôi môi ngọt ngào khê hôn lên lồng ngực rắn chắc của anh, cơ ngực anh lập tức rần rần lại.

“Hình nhi...” Anh gầm nhẹ, tay muốn ngăn chặn cô, vừa muốn cô tiếp tục, lại vừa sợ mình không kìm chế nổi.

“Không vui sao?” Cô mặc kệ anh quỷ rống quỷ kêu như thế nào, cái lưỡi thơm tho vươn ra, tinh tế liếm xuống bụng anh, chậm rãi xuống dưới...

Diêm Tính Nghiêu đột nhiên xoay người đè lên cô, khiến cô trở tay không kịp hét lên một tiếng, hạ thân lập tức xâm nhập vào cô.

“Anh sẽ dùng hành động nói cho em biết, anh rất thích!” Anh cười tà mị, hơi thở như lửa nóng.

“Em... không, chờ một chút...” Cánh tay nhỏ bé lại dán vào ngực anh, cầu xin sự tha thứ, nhưng cuối cùng cũng phát hiện mình cũng bị dục hỏa thiêu đốt rồi.

“Chờ? Nói chơi hay sao, một giây cũng không chờ được.” Anh không hề áp chế dục vọng của mình, yết hầu phát ra tiếng gầm nguyên thủy, tận tình rong ruổi đi vào, va chạm càng ngày càng cuồng dã, càng ngày càng mãnh liệt.

Cô không ngừng rên rỉ, hai chân không tự chủ ôm lấy thắt lưng anh, cong người đón nhận anh.

“A... đừng... em... A.” Cô không chịu nổi, yêu kiều cầu xin tha thứ, nhưng khoái cảm lại không ngừng lan tràn trong cơ thể, càng ngày càng dâng cao... cuối cùng, anh dùng hết sức đi vào trong cơ thể cô, đem mầm

móng gieo vào nơi non mềm đó, đồng thời dục vọng cũng lên cao trào.....

8. Chương 08

CHƯƠNG 8

“Em muốn hưởng tuần trăng mật ở đâu?”

Diêm Tính Nghiêu xoay người lại, một tay ôm đầu Vương Ninh Hình đang mệt mỏi đến không mở nổi mắt kia, tay kia thì vuốt ve da thịt nhẵn mịn của cô. Sau khi ở cùng cô ba ngày tại khách sạn, Diêm Tính Nghiêu quyết định đổi không khí, để cho cô có thể hít thở không khí trong lành.

“Hưởng tuần trăng mật? Có thể... nhưng mà...” Vương Ninh Hình nghe vậy lập tức tỉnh táo lại, mắt ngọc lưu ly đảo tới đảo lui, cảm thấy chột dạ, thần kinh cũng như căng trên dây đàn.

Diêm Tính Nghiêu lúc nào cũng ngang ngược bá đạo, lời nói với người khác luôn trở thành thánh chỉ, tuy rằng anh rất yêu thương cô, thường là cô ngoan ngoãn phục tùng, nhưng cũng có một số việc ngoại lệ, chuyện này chính là một trong số đó. Cô có thể tưởng tượng nếu cô nói cô không thể về Đài Loan với anh, anh sẽ kịch liệt phản ứng đến thế nào. Nhưng mà, sợ thì sợ, cô vẫn muốn mình có thể tự do.

“Nghiêu, người ta còn nửa năm nữa mới lấy được học vị tiến sĩ!”

“Không quan hệ, anh sợ em vất vả, đã xin giáo sư tạm thời nghỉ học hộ em rồi. Anh chăm sóc em như vậy, em nên cảm ơn anh như thế nào đây?” Đại chương lại nắm lấy cánh tay trắng như tuyết của cô.

Trên đường đến khách sạn, Tôn Duy Ma đã đem mọi chuyện điều tra được báo cáo cẩn thận lại với anh, nhiều việc tất nhiên cũng được an bài luôn, đây là một trong số đó.

Cô bỏ rơi anh, anh đương nhiên có quyền biết tất cả mọi chuyện của cô, cho nên anh tuyệt không cảm thấy việc mình phái người đi điều tra chuyện sáu năm qua, và tự động an bài những chuyện này là có gì không đúng.

Vương Ninh Hình cũng không thể ngờ, “Cái gì? Anh sao lại...” Cô cực kỳ tức giận, nhìn anh lạnh lùng, cơn tức thì ghen ở cổ.

Diêm Tính Nghiêu xoay người ngồi trên người cô, lửa nóng nhanh chóng xâm nhập vào nơi non mềm của cô, dường như muốn trừng phạt sự kháng nghị của cô.

Khoái cảm mãnh liệt kéo đến, truyền đến tứ chi, cô kịch liệt run rẩy, thở gấp không thôi...

“Em không cảm ơn anh sao?” Phút chốc, anh dừng động tác sở hữu lại, khóe môi tà tà ý cười, giọng nói mềm nhẹ. Nhưng ý tứ uy hiếp không cần nói cũng biết, người ta chẳng phải nói “Kẻ thức thời mới là trang tuần kiết” đó sao?

Tay anh lại tiếp tục, vuốt ve bộ ngực của cô, thăm dò những đường cong quen thuộc.

Mà bộ dáng yêu kiều của cô lại làm anh muốn yêu cô, nhưng anh cố đè nén dục vọng của chính mình, muốn biết đáp án của cô trước tiên.

“Cám... Cám...!” Vương Ninh Hình ngậm nga, thân mình khó chịu, chỉ mong anh đi vào, giờ không còn tâm trạng cũng như sức lực để cò kè mặc cả.

“Không cần khách khí!” Ánh mắt anh đầy dục vọng, cô thì thở gấp liên tục, tự hướng thân mình về phía anh, khó có thể chịu được cảm giác nóng nực kia. Hơi thở của anh toát ra vẻ nam tính dụ hoặc. “Anh cũng đã báo cáo với cha mẹ em rồi, chúng ta sẽ đi hưởng tuần trăng mật ngay, còn không mau cảm ơn anh!”

Anh đã đi điều tra, những năm gần đây cô vẫn ở Pháp với cha và mẹ. Ban đầu anh cảm thấy kỳ quái, Hình nhi là con gái một, mà vợ chồng Vương gia lại yêu cô như vậy, sao vậy có thể để cô xa nhà sáu năm, hoàn toàn không liên lạc với họ! Thì ra...

Diêm Tính Nghiêu cười lạnh, hiển nhiên anh biết cha mẹ vợ không an lòng về đứa con rể, khó trách bọn họ vội vã đến Diêm gia trả nợ, còn tưởng hôn ước đã bị hủy bỏ rồi. Nếu vài năm trước anh nhận tiền, đáp ứng hủy bỏ hôn ước, vậy thì vợ chồng họ đã sớm đưa Hình nhi về Đài Loan, sẽ không để cô lưu lạc ở nước ngoài lâu như vậy!

“Anh... Em cảm ơn!” Anh đã điều tra hết rồi, cô không còn lời nào để nói.

“Không cần khách khí!” Nghe được câu nói của cô anh rất hài lòng, anh cũng không muốn tạo áp lực ỉnh nữa, gừ lên một tiếng, bắt đầu tận tình cảm nhận cô.

Cô cảm nhận anh sát nhập vào mình, co rút một hồi làm thân thể cô căng cứng lại, từng cơn sóng nhiệt xô về phía cô, thanh âm tình yêu nhanh chóng phát ra.

Anh lại tiến vào một lần nữa, càng sâu hơn, cô chậm rãi phối hợp với anh. Bất lực, cô chỉ có thể lấy ngón tay bám vào cơ thể anh, cảm thụ hỏa nhiệt trong cơ thể dần dần gia tăng.

Ngâm nga trong cô, động tác của Diêm Tính Nghiêu ngày càng mạnh mẽ, dùng lực tiến vào nơi sâu nhất của cô; Cô nóng chảy như thế, thân mình vận vẹo đón nhận anh, làm anh hoàn toàn bị lạc trong cơ thể cô.

Hoảng hốt, anh đột nhiên nghe thấy cô gọi tên anh, cảm giác mừng như điên tràn ngập đáy lòng, anh không ngừng vào sâu hơn, nỗ lực đáp lại cô.

Toàn thân rung động một trận, hai người đạt đến đỉnh cao, thân thể cô không ngừng đong đưa theo anh lên cao, cao nữa....

“Hình nhi... đừng bao giờ rời xa anh...” Anh ra lệnh, không ngừng rong ruổi làm cho hai người cùng thở gấp, dung hợp thành một thể.

“Em sẽ không bỏ đi... sẽ không nữa.” Cô nói to thành tiếng, trong nháy mắt, cô đã hoàn toàn bị lạc trong bể tình.

Diêm Tính Nghiêu cười, cuối cùng người anh yêu cũng ở bên anh, anh giữ chặt hai tay của cô cùng mười ngón tay của anh, thanh âm rên rỉ không ngừng.

Cơ thể cô âu yếm anh, dập nát sự tự chủ của anh. Anh rống một tiếng, đầu hàng dục vọng của mình, vội vàng tiến vào, mãnh liệt, chiếm cứ cô, cũng chứng minh sự sở hữu của anh.

Hai thân thể cuồng dã dây dưa.....

“A...” Cô không ngừng phát ra thanh âm yêu kiều, kích thích anh.

Anh đáp lại, nâng mông của cô lên, để anh tiến vào, dùng sức tràn ngập trong cô, chuyển động gia tăng ma sát giữa hai người, thẳng đến không thể thừa nhận.

Cô đạt tới đỉnh cao, thân thể mềm mại co rút lại, co rút, đưa lửa nóng của anh đến trung tâm. Diêm Tính Nghiêu toàn thân đã cương cứng, rống to thành tiếng, vội vàng xâm nhập cô, đem toàn bộ mầm móng nóng rực gieo rắc trong cơ thể cô.

Cao trào dường như liên tục đến vĩnh hằng, như sóng triều không ngừng dâng lên. Thủy triều lui xuống, dư vị hoan ái nồng đậm trong không khí.

Hai người nằm bên nhau, thân hình vẫn quấn lấy nhau như cũ, hơi thở nhẹ đi một chút.

Anh ôn nhu nằm sang bên, kéo chăn bông đắp cho cô, hôn thật sâu lên môi cô, ngàn vạn nhu tình nhìn khuôn mặt mệt mỏi của cô. Cô là của anh! Anh sẽ không để cô trốn đi một lần nữa.

Từ đó về sau một tháng, Vương Ninh Hình ai oán đi cùng Diêm Tính Nghiêu đi thăm mấy nước Châu Âu, trước tiên coi đó là tuần trăng mật.

Ban ngày, Diêm Tính Nghiêu đưa cô đi du sơn ngoạn thủy, xem các danh lam thắng cảnh. Anh cũng thích đi dạo phố, mỗi khi kéo cô đi trên đường, liền đưa cô vào các cửa hàng trang sức cao cấp hay phụ kiện, mỗi khi cô kháng cự, anh lại trừng mắt nói: “Đừng vậy, anh không muốn bị từ chối đâu!”

Ban ngày bề bộn nhiều việc, ban đêm cũng không nhẹ nhàng gì.

Diêm Tính Nghiêu như đòi lại những món nợ cô thiếu anh sáu năm này, hàng đêm đều nhiệt tình dây dưa với cô, như là vĩnh viễn cũng không đủ. Lấy anh dùng phương thức “đòi nợ” như thế, Vương Ninh Hình tin rằng chẳng may có một ngày Diêm thị đóng cửa, anh có thể đến một vạn công ty đòi nợ, tuyệt đối nhiều không đếm xuể.

Như vậy ngày đêm “làm lụng vất vả”, một tháng sau, Vương Ninh Hình chỉ cảm thấy thời gian ngủ vĩnh viễn cũng không đủ, cả người gầy đi, ánh mắt càng ngày càng giống gấu mèo đại lục, vĩnh viễn mang theo vòng đen quanh đôi mắt.

Những năm gần đây, tuy rằng Vương Ninh Hình ở Pháp, nhưng cô qua báo chí cô vẫn có tin tức về anh, biết hai năm trước anh đã kế thừa Diêm thị, trở thành “Quyết tâm hùng sư”, “Lãnh huyết sát thủ” lừng danh trong thương giới. Cô nghĩ khi anh phải phụ trách tập đoàn khổng lồ này, công việc sẽ bề bộn, không thể có thời gian đi du ngoạn, nhưng anh một chút lo lắng cũng không có, căn bản không tính về nhà. Đi chơi đến hai tuần, cô đã mệt đến mức xin anh về Đài Loan, anh chẳng những không đồng ý, lại còn làm cô mệt thêm, về sau cô không dám nhắc đến nữa.

Buổi sáng hôm nay, anh lại đồng ý cho cô chuẩn bị hành lý để về Đài Loan, Vương Ninh Hình vui mừng không thôi nhưng cũng không dám hỏi nhiều, lại sợ anh đổi ý nên dùng tốc độ nhanh nhất đóng gói hành lý, cực kỳ cao hứng phấn chấn vì cô xa quê hương đã lâu.

Vương Ninh Hình nào ngờ, trong lúc bọn họ hưởng tuần trăng mật, ở Đài Loan đã chuẩn bị một hôn lễ cực kỳ long trọng, cũng chỉ chờ ngày bọn họ xuống máy bay!

Lúc này đây, Diêm Tính Nghiêu đã quyết tâm, không bao giờ để cô có cơ hội chạy trốn nữa.

Một tháng sau

“Diêm Tính Nghiêu!” Vương Ninh Hình đẩy cửa ra, thở phì phì xông vào thư phòng.

Diêm Tính Nghiêu cùng Trang Lâm đồng thời ngẩng đầu, anh đang có hợp đồng quan trọng nên phải nhờ Trang Lâm tốc kí lại.

Diêm Tính Nghiêu vừa thấy Vương Ninh Hình, liền không do dự dặn dò Trang Lâm: “Trọng điểm đại khái là như vậy, còn đầu sau này sẽ nói. Cô có thể về công ty, đến giờ tan làm thì đem hợp đồng lại cho tôi xem.”

“Dạ!” Trang Lâm cung kính ôm lấy văn kiện Diêm Tính Nghiêu vừa ký, nhìn Vương Ninh Hình liếc mắt một cái, xoay người rời khỏi thư phòng.

Vương Ninh Hình đột nhiên cảm thấy run rẩy, ánh mắt Trang Lâm thực sắc bén, như là chứa hận ý... hận?! Cô nghĩ mình nhìn nhầm rồi, cho dù cô không nên xông vào thư phòng quấy rầy bọn họ làm công chuyện, nhưng Trang Lâm cũng không phải kẻ tiểu nhân, chỉ vì một việc nhỏ như vậy mà hận cô à!

“Sao vậy, em tìm anh mà, sao bây giờ lại không nói gì?” Diêm Tính Nghiêu đứng dậy, kéo cô thoải mái ngồi xuống ghế sofa.

Anh nhắc tới, cô lập tức nhớ ra mục đích của cô.

“Vì sao không để em về nhà cha mẹ thăm hai người?” Vương Ninh Hình tránh khỏi sự ôm ấp của anh, đứng trước mặt anh, thực bất mãn trừng mắt nhìn anh. “Cha mẹ chỉ có một mình đứa con gái là em, hiểu thuận với bọn họ là đương nhiên, sao anh có thể ép em không được về nhà cha mẹ!”

“Anh chưa hề nói là em không được đi.” Anh không quen duy trì khoảng cách với cô, liền kéo cô ngồi xuống đùi mình, “Về nhà cha mẹ đương nhiên là được, nhưng phải chờ đến khi anh rảnh, để người con rể này đưa em về không phải tốt hơn sao?”

Cô hòa hoãn nói: “Không cần phiền toái như vậy chứ? Muốn tới thì lúc nào chẳng được? Hơn nữa nhà em cách nơi này chỉ ba, bốn mươi phút đi xe, cũng không phải rất xa, tự em về cũng được.”

“Không được, anh không cho em về một mình!” Anh lạnh giọng cự tuyệt.

“Hừ, em biết rồi! Cái gì mà cùng về, chỉ nói cho dễ nghe thôi, anh căn bản không muốn đi. Nói vậy là anh không muốn em về nhà cha mẹ!” Cái gì con rể, chỉ là danh mà thôi. Khi cô về thăm cha mẹ, cũng chẳng thấy bọn họ thân thiện với nhau. “Bình thường khi em đi dạo phố, anh cũng phải nhân viên đi theo nói là bảo vệ em, việc này em đã cố nhịn rồi. Nhưng mà... vì sao ngay cả về thăm nhà mà cũng bị hạn chế chứ?”

“Bởi vì anh không muốn em lại biến mất một lần nữa! Mấy năm qua, bọn họ biết anh nóng lòng tìm em, nhưng bọn họ lại nhẫn tâm giấu em đi nhiều năm thế, chẳng những không nói rõ hiểu lầm của em với anh, còn định hủy bỏ hôn ước! Anh cực kỳ thất vọng với bọn họ. Ai biết họ lại có thể giấu em một lần nữa hay không? Em có thể về nhà cha mẹ để, vì dù sao em cũng là con một, nhưng mỗi lần em về, đều phải có anh đi cùng mới được!” Lòng anh như có quỷ, ôm lấy cô, phảng phất như sợ cô sẽ tan biến trong không khí. “Nghe rõ rồi chứ không? Anh không đồng ý cho em về, không đồng ý!”

“Không...”

Anh không tha thứ cho sự phản kháng của cô, đặt cô về phía tấm lông mềm mại kia, cuồng bạo xé rách quần áo của cô, há miệng ra cắn nuốt tiếng kinh hô của cô, bỏ đi mọi chất liệu vải trên người cô, một thân thể hoàn mỹ trắng như tuyết không tỳ vết lập tức hiện ra trước mắt anh.

“Không, đừng! Nghiêu, anh không thể lại dùng cách này...” Cô yểu ớt kháng nghị, hai tay không tự giác che bộ ngực trần trụi lại, người ngọc xinh đẹp ôn nhu toàn thân nóng lên vì xấu hổ.

“Em là vợ anh, vì sao anh lại không thể thân thiết với em?” Anh cười giảo hoạt, nhanh chóng cởi sạch quần áo của mình, cố định hai tay của cô lên đỉnh đầu, dùng đầu gối mở hai đùi của cô ra, đặt mình giữa hai chân cô, ánh mắt tham lam lại đi tuần tra thân thể tuyệt mỹ kia.

Nắng thu xuyên qua cửa sổ rọi đến thân thể mềm mại của cô, ánh vàng mảnh mai mang lại khiến cơ thể tuyết ngọc của cô càng thêm lung linh, tạo nên vẻ đẹp rung động lòng người, làm anh không thể tự chủ được, bàn tay như lửa đốt mãi mê tìm hiểu theo những đường cong quyến rũ kia, chạm đến đâu là thiêu cháy da thịt ở chỗ đó.

Cô cắn môi, nhắm chặt hai mắt, thở dồn dập, cả người tựa như chìm trong biển lửa. Đang bị liệt hỏa hừng hực thiêu nướng.

Lửa nóng đi theo làn da trắng mịn, lướt qua đùi, anh hôn khắp cơ thể cô, khiến toàn thân cô không ngừng run rẩy.

Dục vọng lại thiêu đốt hạ thể...

“... Nghiêu, không được...” Cô hét hoảng lên tiếng, đầu kịch liệt đong đưa, không thể chống cự lại anh. Trong cơ thể từng ngọn lửa kỳ dị bị đốt lên, anh đụng vào chỗ nào là nơi đó bị thiêu đốt, thân thể của cô bất an vặn vẹo, cả người bắt đầu bốc cháy.

Anh mỉm cười, ngẩng đầu lên, nhanh chóng hôn lên môi cô.

“Hình nhi, nói cho anh biết, em là của anh, em vĩnh viễn cũng không rời khỏi anh, hãy nói anh đi!” Anh cố ý đem hạ thể áp chế cô, để cô cảm thụ dục vọng của anh. Nhiệt huyết nam tính dâng trào, càng không ngừng ma sát, tiếp xúc với đóa hoa nữ tính kia.

“Nghiêu... Nghiêu...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, ý loạn tình mê, cả người bắt lực run rẩy.

“Nói! Em là của anh, nói em vĩnh viễn là anh, vợ của Diêm Tính Nghiêu.” Anh nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cố nén dục vọng mà đỏ đầy mồ hôi.

“Anh... anh... là, em là của anh, vĩnh viễn là vợ anh.” Cô yếu ớt nói, tức giận vì anh dùng dục vọng để bức hiếp cô, đồng thời lại sợ anh. Nhưng giờ này khắc này, dù khó chịu đến đâu, cái gì cũng không thể nghĩ, thật sự chỉ có thể an ủi anh.

Vương Ninh Ninh nắm lấy lông thẩm, không ngừng đong đưa đầu, hô hấp cấp tốc, bộ ngực phập phồng tựa như cuộn sóng, hơi thở hỗn loạn khiến cô cơ hồ không thở nổi.

Anh lại rống lên, nắm chặt thắt lưng của cô, dùng lực tiến vào...

Đam mê lại nhanh chóng che lấp lý trí của hai người, cuốn hai người vào vòng xoáy của dục vọng, xoay tròn, xoay tròn, lại xoay tròn.....

Thư phòng có tiếng thở dốc, Vương Ninh Hình ghé vào trong ngực Diêm Tính Nghiêu, hai người đều một thân mồ hôi đầm đìa, chung quanh tràn ngập dư vị hoan ái...

Cho tới bây giờ, Vương Ninh Hình mới biết được mình đã tàn nhẫn bao nhiêu! Dáng điệu bất an của anh làm lòng cô đau đớn, thật sự không nghĩ sự xúc động nhất thời của cô, lại khiến anh bị tra tấn như vậy, thậm chí trong lòng anh còn lưu lại một bóng ma rất lớn. Anh có lẽ cũng không thấy an tâm, khó trách kết hôn đã hơn một tháng, nhưng anh luôn ở lại Diêm trang với cô.

“Nghiêu...” Tiếng nói ôn nhu, nhưng thái độ lại có vẻ vui thích, mang theo hơi thở dốc, cô hôn lên khuôn mặt của anh, hôn rồi lại hôn. “Đừng như vậy, anh lại dễ tâm vào chuyện vụn vặt. Chúng ta đã kết hôn rồi, em là vợ anh, trừ phi anh không cần em, bằng không em sẽ không rời khỏi anh. Cha mẹ hị vọng hôn nhân của chúng ta hạnh phúc còn không kịp, sao lại muốn giấu em đi chứ?”

Tuy nói thế, nhưng nỗi đau khắc sâu trong tâm anh khó có thể tiêu tan hết.

“Em không biết cha mẹ từng muốn hủy bỏ hôn ước, cũng không biết nguyên nhân bọn họ muốn làm vậy. Nhưng em có thể đoán ra, bọn họ sợ vì tiền bạc mà ảnh hưởng đến chuyện kết hôn của con cái, sẽ làm em chịu ủy khuất, sợ anh ức hiếp con gái yêu quý của họ. Cha mẹ lo lắng như thế cũng là bình thường, nhưng đó là chuyện trước kia, không thể giống tình hình bây giờ, chỉ cần cuộc sống hôn nhân của chúng ta thoải mái hạnh phúc, tự nhiên bọn họ sẽ hiểu. Anh không cần phải lo lắng những chuyện này. Huống chi...” Vương Ninh Hình ôm chặt cổ anh, “Em yêu anh như thế, sao có thể bỏ anh đi được! Em cũng không muốn sống một cuộc sống trong nhung nhớ nữa đâu!”

Ba chữ ‘Em yêu anh’ của cô, thật hữu hiệu trấn an lòng anh, tâm tình cũng theo đó mà tốt hơn.

“Chẳng may em lại hiểu lầm anh?” Xoay người đặt cô dưới thân, mặt chạm vào chóp mũi của cô.

“Đó là thời niên thiếu còn ngây ngô nên em mới bỏ trốn, em đã bị giáo huấn rồi, hiện tại suy nghĩ cũng trưởng thành hơn, gặp phải vấn đề gì thì sẽ suy nghĩ kỹ mới quyết định. Hơn nữa, hiện tại chúng ta không phải rất tốt sao, sau này mặc kệ trong lòng ai có nghi vấn, đều phải nói rõ ra, không được giấu ở trong lòng.”

“Tổng giám đốc đang họp, phải một thời gian nữa mới kết thúc cuộc họp. Nếu không có việc quan trọng, tôi đề nghị cô nên trở về Diêm trang trước.” Trang Lâm bình tĩnh nói, miệng nói là đề nghị, nhưng ánh mắt nghiêm khắc này, căn bản là mệnh lệnh. Hơn nữa biểu tình giống như Vương Ninh Hình làm người ta cực kỳ chán ghét, nhưng cô lại không muốn phá hỏng cuộc họp.

Trang Lâm nâng cằm lên, lạnh lùng nhìn cô. Diêm Tính Nghiêu thành linh tổ chức hôn lễ, cô không thể ngăn cản, hi vọng trở thành nữ chủ nhân Diêm trang cũng tan biến, Diêm trang đã có nữ chủ nhân, nhưng không phải là cô. Theo tâm lý mà nói, Trang Lâm đã coi văn phòng là không gian riêng của cô và Diêm Tính Nghiêu. Không ngờ Vương Ninh Hình đáng giận chẳng những chiếm lĩnh Diêm trang, hôm nay lại còn đến xâm nhập địa bàn của cô?! Muốn nhịn, cũng không thể nhịn được, hôm nay cô tuyệt đối phải cho cô ta biết.

Buổi sáng, Vương Ninh Hình cảm thấy rất nhàm chán, đột nhiên muốn đến công ty tìm Diêm Tính Nghiêu ăn cơm, không ngờ anh lại đang họp, khiến cô gặp phải bà quả phụ Trang Lâm.

Vương Ninh Hình trầm tĩnh nhìn lại cô, từ khi trở lại Diêm trang, những người khác vẫn tôn kính và thân thiện với cô như trước, duy độc có Trang Lâm xa lạ là bài xích cô. Rõ ràng hai người cũng không quen nhau, nhưng cô lại có thể mơ hồ cảm thấy địch ý của cô ta với mình.

Vương Ninh Hình vẫn nói khuyên mình không nên nghĩ nhiều, nhưng... hôm nay thật sự rất rõ ràng .

Cô không hiểu hỏi: “Vì sao lại đối địch với tôi? Tôi thấy mình chưa từng đắc tội gì với cô cả!”

Trang Lâm cũng không giả bộ hồ đồ, Vương Ninh Hình phá hủy mộng đẹp trong hai năm của cô, làm phí hoài biết bao cố gắng của cô, cô tự nhận có quyền hận Vương Ninh Hình.

“Vì sao cô lại trở về? Không phải là cô bỏ Diêm Tính Nghiêu trước sao, bằng cái gì mà cô lại lần nữa có được anh ấy?” Trang Lâm giận dữ nắm chặt tay, hướng đến cô nói. “Những năm gần đây, cô cũng biết tổng giám đốc đã thương tâm đến thế nào? Quá đau thương, nên tự mình vùi đầu vào công việc? Đây đều là do sự tùy hứng vô tình của cô tạo thành, là cô! Nếu cô đã đi, vì sao không đi thật xa, vì sao còn muốn trở về?”

“Tôi và Nghiêu thế nào, là chuyện vợ chồng chúng tôi, không liên quan đến cô. Cô là người ngoài, không tư cách để nói, xin hãy tự trọng.”

“Không liên quan? Người ngoài?” Cô điên cuồng cười to, lập tức tiếng cười chợt tắt, tầm mắt ghen ghét lại bắn về phía Vương Ninh Hình, hận không thể băm cô thành mảnh nhỏ. Cô ta dám nói cô là người ngoài!

“Mỗi ngày tổng giám đốc đều làm việc hơn mười sáu tiếng, ở người hỗ trợ bên cạnh anh ấy là ai? Nói cho cô biết, là tôi! Khi anh ấy buồn phiền vì công việc, là tôi an ủi anh ấy; Khi anh ấy bị viêm dạ dày phải nằm viện, là tôi chăm sóc anh ấy. Khi đó, cô ở đâu? Cô căn bản không có tư cách ngồi mát ăn bát vàng, hưởng thụ sự thương yêu của anh ấy.”

“Tôi rất cảm kích những năm gần đây có cô giúp đỡ chồng tôi, nhưng tôi tin thù lao của cô cũng cân xứng. Anh ấy không có thói quen bạc đãi người khác.” Vương Ninh Hình lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, bộ dáng kích động, lấy hiểu biết của mình với Diêm Tính Nghiêu mà nói, lời của cô cũng lắm chỉ có hai phần là sự thật. “Nếu cô thấy bất mãn với thù lao này, tốt nhất nên trực tiếp khiếu nại với tổng giám đốc, tôi tin anh ấy sẽ cho cô một đáp án vừa lòng.”

Tính cách của Diêm Tính Nghiêu như thế nào, Vương Ninh Hình rất hiểu. Nếu anh dựa vào tình cảm cá nhân của Trang Lâm mà trả công, thì Diêm thiếu phu nhân hôm nay sẽ không phải là cô.

Trang Lâm chấn động, khí thế cao ngạo nhất thời suy yếu đi không ít. “Tôi... cái tôi muốn không phải là tiền...”

“Tôi mặc kệ cô muốn gì, cũng không liên quan đến tôi. Có điều...” Vương Ninh Hình nhìn cô liếc mắt một cái, lại nói: “Tốt nhất cô nên biết điều một chút, Diêm Tính Nghiêu là chồng của Vương Ninh Hình tôi, tôi hì vọng không có người bày ra bộ mặt như bị đoạt mất chồng trước mặt tôi, cô nghĩ sao?” Vương Ninh Hình nói xong, cũng không quay đầu lại, liền bước khỏi văn phòng của tổng giám đốc.

Cốc cốc!

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên làm ngực Trang Lâm nhảy dựng lên, cô quay đầu lại. Chỉ thấy Tôn Duy Ma đứng dựa vào cánh cửa, vô tình nhìn cô.

Vốn anh muốn đến phòng tổng giám đốc lấy văn kiện, không nghĩ khi tới lại nghe thấy hết mọi chuyện.

Trang Lâm chợt dạ lui từng bước một, không dám nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của anh, ánh mắt tràn ngập trách cứ..

Tình hình vẫn không thay đổi, Diêm Tính Nghiêu vẫn có mị lực như cũ. Từ khi anh mạnh mẽ xâm nhập vào thế giới đơn thuần của cô, cô liền bị những người phụ nữ khác cho là người được “ưu ái” nhất.

Vương Ninh Hình rời khỏi văn phòng, nghĩ muốn đi tản bộ một chút, đi qua chỗ thư ký, thấy vài người đang vây quanh chiếc máy tình, có vẻ rất lo lắng.

“Sao vậy, nhiều tư liệu quan trọng bên trong đã mất rồi, tôi lại quên không làm bản dự bị, chẳng may không làm kịp thì chỉ có nước chết. Đây, Tiểu Trương, chỉ còn một giờ nữa, ông xem có được không?” Một gã ngồi trước máy tính liền quay đầu lại hỏi người đàn ông phía trước.

“Ây dà, đừng nóng vội. Loại bệnh này rất phiền toái, ông phải để tôi nghiên cứu một chút chứ!” Tiểu Trương vô đầu bứt tóc, có chút chột dạ, mười ngón tay gõ lên bàn phím, nhìn thì phi thường bận rộn, nhưng lại chẳng hề hiệu quả.

“Cái gì? Còn muốn nghiên cứu một chút? Ông không phải tự xưng thợ máy tính sao?” Thư ký kia gấp đến độ muốn giơ chân lên, “Xong rồi, xong rồi, chuyện này tiêu đời rồi!”

Nhìn bộ dáng lo lắng thấp thỏm của Tiểu Trương, Vương Ninh Hình chỉ biết anh đã cố hết sức rồi. Đi đến phía sau anh nhìn nhìn, cô vỗ vỗ vai Tiểu Trương nói, “Để tôi thử!”

“Cô...” Tiểu Trương vừa quay đầu lại lập tức ngây người, nước miếng thiếu chút nữa chảy ra.

Sao phòng thư ký lại xuất hiện một tuyệt đại mỹ nhân thanh lệ thoát tục thế này, mà anh lại không biết nhỉ?

“Á...” Thư ký kia cũng có chút kinh diễm, có điều giờ không phải là lúc ngắm mỹ nhân. “Cô có thể chứ?”

“Không thử thì sao biết?” Vương Ninh Hình nhún nhún vai, nhẹ ngồi vào vị trí Tiểu Trương vừa ngồi.

Nhiều người liếc mắt một cái, cái gọi là khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử, đại khái chính là như vậy.

Chỉ thấy mười ngón tay thon dài của Vương Ninh Hình lướt trên bàn phím, khiến mọi người hoa hết cả mắt, ai nấy đều nín thở.

Diêm Tính Nghiêu đi ra khỏi phòng họp, đi qua phòng thư ký, thấy cảnh tượng đông đúc trên, mới nhũu mày, đột nhiên...

“Oa, giải tán, giải tán!” Mọi người lớn tiếng hoan hô, nhưng người bên trong chưa phát hiện ra thì anh đã đi đến.

“Các anh chị đang làm gì?” Đi sau Diêm Tính Nghiêu, trưởng phòng nhân sự quát nhẹ, mọi người nghe tiếng đều quay đầu lại.

“Tổng... tổng giám đốc?!” Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều ngây ra như phỗng, hơn nữa khi bọn họ thấy Diêm Tính Nghiêu có vẻ tức giận, trong lòng lại run lên.

Vương Ninh Hình vừa thấy đến Diêm Tính Nghiêu, vui vẻ ra khỏi đám người, “Nghiêu!”

“Hình nhi?” Diêm Tính Nghiêu vừa mừng vừa sợ, khuôn mặt đông lạnh giống như băng tuyết gặp gió xuân, nhất thời hóa thành mùa xuân ấm áp.

Mọi người trừng mắt thật lớn, cứ như nhìn thấy người sao Hỏa.

Diêm Tính Nghiêu thấy cấp dưới kinh ngạc nhưng không hề có cảm giác gì, tiến lên hai bước, dang rộng cánh tay ôm lấy vợ yêu.

“Sao em lại đến đây?”

“Anh không muốn em đến sao?” Cái gì mà sao! Vương Ninh Hình cong miệng nói, lập tức làm bộ như muốn đi. “Vậy thì em đi.”

“Đừng nóng giận, anh... không phải...” Nơi này khó mà nói rõ, anh liền ôm cô, vạ phần yêu thương hôn lên môi, chân không ngừng đi thẳng đến văn phòng. “Hình nhi là của anh, vợ yêu của anh, em đến đây, là vinh hạnh của chồng em, anh mong còn không được, sao có thể không thích. Nói sau đi...” Anh ôn nhu như thế, làm những cái cầm kia muốn rơi xuống đất đến nơi.

“Gạt người à? Kia... kia thật là tổng giám đốc sao? Mắt tôi không nhìn nhầm chứ!”

“Tiểu Ngọc, cô mau véo tôi một cái.”

“Trời ạ, cô ấy... là phu nhân của... tổng giám đốc...”

Sau khi đi qua hoa viên xinh đẹp, các học sinh sợ hãi, than nói: “Đoạn Đoản, cô... cô ấy là ai?”

Họ Đoạn quay đầu lại, thấy người khiến bọn họ kinh diễm đang chơi đùa cùng với Hàng Da, Nhị Mao và đám chó nhỏ mới sinh, không khỏi cảm thấy vui mừng.

“Đó là Diêm thiếu phu nhân của chúng ta.”

“Aizzz, có tiền thật tốt, chẳng những có thể ở nơi đẹp thế này, lại còn lấy được một người vợ đẹp như tiên nữa.”

“Cậu nói vậy à? Thiếu phu nhân của chúng ta giống mỹ nữ bình thường sao.” Thiếu phu nhân là đối tượng sùng bái của anh, “Thiếu phu nhân của chúng ta xinh đẹp lại thiện lương, cô ấy chẳng những xuất thân danh môn, trí tuệ lại thông minh tuyệt đỉnh. Cô ấy du học ở châu Âu, nếu không phải do thiếu gia

vội vã đón thiếu phu nhân vào cửa, cô ấy cũng đã lấy học vị tiến sĩ luôn rồi. Thầy giáo không phải khen ta viết rất khá sao? Nói cho các cậu biết, đó là do thiếu phu nhân sửa cho đấy.”

“Thì ra là thế, vậy cậu có thể dẫn nhóm mình đến đó không?”

“Kêu trời đi, hôm nay không được!”

“Vì sao? Hôm nay mọi người đều đến đây, hơn nữa cô ấy cùng không bận! Chẳng lẽ muốn gặp cô ấy rất khó hay cô ấy tự cao tự đại, phải hẹn trước thời gian sao?”

“Không phải, thiếu phu nhân tuy rằng không phải người nhiệt tình chủ động, nhưng tính cô ấy rất hòa thuận, sẽ không tự cao tự đại. Hôm nay không được là vì... nè, các cậu nhìn đi.”

Mọi người nín thở nhìn lại, chỉ thấy trên mặt cô, thiếu phu nhân xinh đẹp vẫn chơi đùa vui vẻ với những chú chó con, bộ dáng thật thản nhiên, tạo nên một bức họa tuyệt đẹp, nhưng đột nhiên lại có một người đàn ông cao lớn khí thế ngang tàng bước vào bức họa.

Cô ngẩng đầu nói chuyện cùng anh, gã đàn ông quỳ xuống dưới, hôn lên trán cô, rồi đến cái mũi, cuối cùng hôn lên môi của cô.

Mọi người cơ hồ nín thở, ngây ngốc nhìn một màn tuyệt mỹ trước mắt, chờ gã đàn ông ôm cô rời đi, một lúc lâu sau Đoạn Đoan mới lại mở miệng.

“Thiếu phu nhân sống ở Âu châu đã lâu, có thói quen uống trà trưa. Cho nên chỉ cần có thời gian, thiếu gia đều đến dùng trà với thiếu phu nhân. Mỗi khi đến lúc này, toàn bộ Diêm trang đều biết không thể quấy rầy bọn họ, cho nên mình mới nói hôm nay không được.”

Mà Diêm Tính Nghiêu ôm Vương Ninh Hình đi thẳng đến phòng lớn, dọc theo đường đi, cô hơi hơi giãy giụa.

“Nghiêu, thả em xuống, em không phải trẻ con không biết đi.” Kháng nghị của cô chẳng những không khiến Diêm Tính Nghiêu buông cô, ngược lại anh còn tăng lực kiềm chế. Môi anh đào hồng nhuận của cô oán giận nhỏ giọng nói: “Ác bá, toàn hại em bị giễu cợt.”

“Ai dám giễu cợt em, nói cho anh biết, anh đi tìm nó tính sổ.” Anh dùng cái mũi chạm vào cái mũi nhỏ của cô, lại hôn trộm một cái, chân vẫn không ngừng bước đến phòng lớn.

“Không cần, em không nói cho anh đâu. Cái bộ dáng hung thần ác sát này của anh, đã khiến người trong nhà phát khiếp rồi, còn muốn đi dọa người à?” Cô bĩu môi, cự tuyệt tiết lộ.

“Mọi người đều sợ anh? Vậy còn em? Em có sợ không?” Anh ôm cô đi thẳng vào phòng, ngồi xuống ghế. Biết cô sợ nhột, anh cố ý nói những chuyện này bên tai cô.

“Hi hi... nhột lắm! Đừng... không cần...” Cô trốn tránh kêu lên, không chỗ có thể trốn, cô hận không thể đánh vào ngực anh, cười đến mặt đỏ bừng, cả người một mồi.

Anh không dám làm cô tức giận, đành phải tạm dừng tấn công.

Cô thở hổn hển một hồi lâu, bàn tay trắng mịn nhỏ bé ôm lấy khuôn mặt của anh, hàm răng trắng tinh mở ra, khẽ cắn một cái, “Anh thật xấu, làm em nhột, trêu cợt em! Em không sợ anh, thì sao?” Cô cắn một cái lại một cái nữa, “Mau mau cầu xin tha thứ, gọi một tiếng chị hai rồi em bỏ qua, nếu không em sẽ cắn mặt anh thành mặt trăng luôn à.”

Anh hé miệng ra, nhất thời hôn lên cánh hoa mê người của cô, ôn tồn mút lấy. Cảm giác tốt đẹp lập tức lấy đi lý trí của hai người...

“Không được, không thể hôn nữa.” Sợ không thể kiềm chế được mình, anh bắt buộc mình buông cô ra, con ngươi đen lóe sáng dục vọng, “Chúng ta uống trà trước, rồi... lại tiếp tục.” Anh ái muội nháy mắt mấy cái với cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Ninh Hình nhất thời hồng lên, giống như phát hỏa. “Bại hoại, ai muốn tiếp tục với anh?” Cô thuận tay cầm lấy thạch quế trên bàn, nhét vào miệng anh. “Ăn điểm tâm của anh đi, thiếu gia!”

9. Chương 09

CHƯƠNG 9

Tôn Duy Ma và Triệu Phi đi thẳng vào văn phòng, định báo cáo với Diêm Tính Nghiêu, thì thấy anh ảo não cầm điện thoại.

“Xảy ra chuyện gì, đại ca?”

Diêm Tính Nghiêu ‘tâm không cam, lòng không muốn’ thở dài, “Hình nhi vừa rồi gọi điện báo cho anh, cô ấy muốn dùng cơm với cha vợ. Anh bảo cô ấy ăn uống xong thì đến công ty uống trà trưa, nhưng nói gì cô ấy cũng không nghe.” Anh là chồng yêu của cô a! Rốt cuộc chồng quan trọng hơn hay cha quan trọng hơn?

Thì ra đại ca ghen tị! Tôn Duy Ma nghĩ thật buồn cười. “Anh cũng không thể trách chị dâu, có người phụ nữ nào nhìn thấy chồng bị cô gái ái mộ mà không ghen? Cô ấy ăn phải dấm chua, chỉ cho anh kinh hãi một lần đã là tốt rồi. Anh còn oán giận cái gì?”

Diêm Tính Nghiêu nhú mày rậm, “A Duy, cậu nói hươu nói vượn cái gì? Sao anh nghe không hiểu?”

Tôn Duy Ma nhướng mày, thật không ngờ đại ca của anh lại có lúc dần dần đến thế, nhưng mà... cũng không phải không có khả năng này. Từ khi có chị dâu, những người khác phái khác đều không lọt vào mắt anh.

“Em nói này đại ca, anh liệu nên biết xem công ty có bao nhiêu cô gái viên ái mộ anh không? Trước khi kết hôn anh là người độc thân hoàng kim, đứng đầu tập đoàn lớn nhất. Khi tin tức anh kết hôn truyền đi, đập nát biết bao mộng đẹp của phụ nữ, tổng công ty như vậy là còn đỡ bát nháo rồi đây! Anh thử ngẫm lại, những phụ nữ thềm nhỏ dãi kia nhìn thấy anh bị chị dâu độc chiếm thì sẽ thế nào, không hận thấu xương mới là lạ, sao lại phải khách khí với chị dâu chứ, chị dâu có thể một mình đối mặt bọn họ sao?”

“Cậu nói đùa sao? Hình nhi là phu nhân tổng giám đốc, ai dám không nể mặt cô?” Triệu Phi có chút không tin.

Diêm Tính Nghiêu trầm lại, sắc mặt thay đổi, “Vì sao Hình nhi chưa từng nói đến?”

Tôn Duy Ma cười như không cười nói: “Tính của chị dâu anh còn không rõ sao? Cho dù bị người khác khinh thường, cô ấy cũng không muốn đâm chọc người khác, bị người khác coi thường lại càng không muốn nói cho anh, sao anh biết được?”

“Là ai?” A Duy sẽ không lấy chuyện này ra để vui đùa, Diêm Tính Nghiêu lửa giận ngàn ngọn, Hình nhi là bảo bối của anh, anh trân trọng còn không kịp, thế nhưng lại có người dám lên mặt với cô, khó trách từ lần đó nói sao cô cũng không chịu đến, nghĩ đến đây anh liền cảm thấy đau lòng.

“Trong lòng anh không nghĩ đến ai sao? Tỷ như...”

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, Tôn Duy Ma ngậm miệng lại không nói nữa, khoe miệng lại làm nhếch lên thành ý cười khinh thường.

Trang Lâm không đợi đáp lại, đã tự động đẩy cửa tiến vào, vừa ôn nhu vừa sắc sảo nói: “Tôi thấy các anh họp đã lâu như vậy, nhất định rất khát, uống nhiều cà phê không tốt, cho nên tôi đã pha một ít trà, các anh thử xem có uống được không?”

Cô bê lên trước mặt ba người ly trà thơm phức. “Sáng tôi còn nhờ thím Đoạn làm cho Nghiêu thức ăn anh thích ăn nhất, giờ đã đặt ở nhà dưới, tôi thấy cũng đã đến thời gian dùng bữa trưa, bây giờ anh muốn xuống dưới ăn hay gọi người bưng lên?”

Cái gì, tổng giám đốc lại biến thành Nghiêu? Cuộc sống hôn nhân của Diêm Tính Nghiêu gần đây hạnh phúc mỹ mãn nên cũng không nghiêm khắc như trước, căn bản không chú ý tới Trang Lâm từ lúc nào đã làm càn như vậy.

Nhìn bộ dáng đương nhiên của cô, lại cố ý lấy lòng anh, Diêm Tính Nghiêu lập tức hiểu người Tôn Duy Ma ám chỉ là ai, tâm nhất thời phát hỏa.

“Thư ký Trang, nơi này là văn phòng tổng giám đốc, cô không biết sao? Tôi cho phép cô không cần sự đồng ý cũng có thể tùy tiện ra vào sao? Còn nữa, nơi này là công ty, không phải Diêm trang, sao cả cách xưng hô cô cũng không phân biệt được sao?”

“Tôi... tôi...” Cô trắng bệch, xấu hổ cúi mặt, biểu tình có vẻ thực đáng thương. “Dạ, tôi sẽ chú ý.”

“Đi ra!” Diêm Tính Nghiêu vẫn lạnh lùng như cũ, hoàn toàn không cử động.

Trang Lâm rút cuộc không tìm được nước mắt, bộ dáng thất sắc vội vàng chạy ra khỏi cửa.

“Cô ta thật sự lớn mật như thế?” Triệu Phi hỏi. Anh biết Trang Lâm là hình mẫu của sự tử cái, dám biến văn phòng thành địa bàn của cô, bài xích những người phụ nữ có ý đồ xâm nhập, nhưng... đại ca đã kết hôn, huống chi Hình nhi vẫn là vợ của Đại ca! Sao cô ta có thể làm vậy chứ?

“Tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy.”

Diêm Tính Nghiêu nhớ đến lần Hình nhi đến trước đây, đã là chuyện rất lâu rồi, cho nên không những không cảm kích Tôn Duy Ma mà còn thấy bất mãn, “Vì sao cậu không nói sớm?”

Tôn Duy Ma tỏ vẻ vô tội, “Em nghĩ cô ta yêu anh say đắm nên hơi quá trớn, có thể miễn việc tính tình không tốt, tình có thể giữ, nhưng cảnh cáo rồi mà vẫn còn không chịu tỉnh ngộ. Về sau ngẫm lại cũng không đúng, trong văn phòng của anh, mà Trang Lâm lại dám không khách khí với Hình nhi như thế, huống chi Trang Lâm lại cũng ở Diêm trang. Nếu cô ta cứ kiêu ngạo vậy, thì mọi việc sớm muộn sẽ rối tung lên. Hôm nay Hình nhi không thích đến công ty, nói không chừng là do buổi tối ở Diêm trang nhìn thấy sắc mặt của Trang Lâm, lại không muốn ban ngày đến công ty cũng thấy cô ta.”

“Cái gì mà yêu say đắm? Trang Lâm dám làm loạn như vậy! Đáng giận, dám lên mặt với Hình nhi, không giáo huấn cô ta thì nỗi hận trong lòng ta không vơi được!” Diêm Tính Nghiêu oán hận đập lên bàn. Lòng anh chỉ có Hình nhi, bởi vậy chưa từng lưu ý những phụ nữ quanh mình, không ngờ lại có người dám tỏ vẻ khó chịu với Hình nhi, thật đáng diên tiết!

Tôn Duy Ma và Triệu Phi nhìn nhau nhún nhún vai, trừng phạt Trang Lâm là đúng người đúng tội, bọn họ cũng chẳng muốn biện hộ thay cô ta, đỡ phải chịu mắng oan.

Nhìn căn phòng đầy quà tặng, Vương Ninh Hình cũng chẳng vui vẻ gì!

Đêm Trung thu, trong giới kinh doanh Diêm thị có quan hệ rất tốt với đối tác, Diêm lão phu nhân lại là người đức cao vọng trọng đầy uy quyền, Diêm trang tự nhiên nhận được quà tặng từ khắp nơi gửi đến.

Vương Ninh Hình cầm lấy những quà tặng vừa được mang đến, phát hiện tất cả chỗ đó đều là thuốc bổ, hơn nữa toàn là loại tốt. “Thím Vương, tôi thấy nhiều quà thế này, giữ lại cũng vô dụng. Ngoài những thứ tôi đã chọn ở đây rồi, còn lại thím cứ dựa theo ý thích của mọi người, phân phát lại cho người làm trong Diêm trang đi!”

“Thiếu phu nhân, cô... nói thật sao?” Quản gia Vương vừa mừng vừa sợ, nhóm người hầu vây quanh đó cũng không dám tin vào mắt.

Mệnh lệnh của thiếu phu nhân mà nói quả thực là như chúa cứu thế. Năm ngoái nhiều thuốc quý đều cất vào kho, nhưng chủ nhân lại không dùng đến, đều bị để quá hạn đến mốc meo, cuối năm tổng vệ sinh đành vứt bỏ, tuy rất tiếc, nhưng bọn họ cũng không có biện pháp gì.

“Đương nhiên, dù sao thì cất đi cũng không ăn hết, cứ đem chia sẻ với mọi người, những thứ này đều tốt lắm đấy.” Cô lấy một món quà tặng, “Thím Vương, mấy năm nay Diêm trang làm thím vất vả, thím hãy chọn vài thứ thuốc bổ ỉnh. Thím Đoạn, thím Trần, bác Vương cũng đã lớn tuổi, thím cũng lấy cho bọn họ một ít.”

“Dạ, tôi biết rồi, thiếu phu nhân xin yên tâm.” Lời nói của thiếu phu nhân lập tức làm ấm lòng người.

“Vương Ninh Hình, cô có phải quản gia hay không? Sao lại có thứ người xa xỉ thế này, Diêm gia dù có núi vàng núi bạc, sớm muộn gì cũng sẽ bị cô phá hết.” Trang Lâm vốn đứng ở cửa đã lâu, nghe thấy Vương Ninh Hình định lấy quà tặng phân phát cho bọn hạ nhân trong Diêm trang, nhất thời nổi trận lôi đình. “Này

những thứ đưa đến Diêm trang đều là hàng nhất phẩm, phải giữ lại cho chủ nhân dùng, sao lại có đạo lý đưa cho người hầu chứ, cô không thấy quá lãng phí sao?”

Tư thái khinh miệt của cô khiến người làm bên cạnh cực kỳ bất mãn, nhưng Trang Lâm là người thân của lão phu nhân, nên mọi người cũng không dám nói gì, nhưng về mặt bất mãn lại không dấu được.

Vương Ninh Hình liếc nhìn cô một cái, không biết cô tức cái gì. “Chính vì toàn là đồ tốt nên tôi mới đưa cho họ! Nếu giữ lại thì có thể ăn hết sao? Mà thuốc bổ này đều có thời hạn, quá thời hạn thì không thể dùng được nữa, đương nhiên phải thừa dịp này phát ọi người rồi. Tốt thôi, nếu cô muốn thì có thể lấy trước, rồi phân phát ọi người sau.”

Vương Ninh Hình cố ý để cô ta quyết định, Trang Lâm cũng không cảm kích, ngược lại cho rằng Vương Ninh Hình nói thể trước mặt người hầu, chẳng những làm họ bất mãn với cô, cũng là cố ý nhắc nhở cô, địa vị của cô so với người hầu cũng không khác biệt mấy, cho nên lửa giận trong lòng đột nhiên bốc lên, “Cô muốn tôi lấy trước? Tốt, tôi lấy toàn bộ.” Cô khiêu khích nhìn Vương Ninh Hình.

Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức khiến mọi người mở to mắt nhìn.

Việc này là ngoài ý muốn của Vương Ninh Hình, thực không ngờ Trang Lâm lại làm thế, còn ngang nhiên khiêu khích cô. Trang Lâm không khách khí với cô, nhưng nể mặt Diêm lão phu nhân, cô phải nhịn xuống. Nhưng cô ta lại như thế, sao còn có thể nhịn được nữa, cô ta làm vậy thì có khác gì mình là chủ nhà?

“Trang tiểu thư, thiếu phu nhân là nữ chủ nhân của Diêm trang, cô ấy mới có tư cách quyết định mọi việc trong Diêm trang, cùng lắm cô chỉ là khách, cái gọi là khách qua mặt chủ, không biết Trang tiểu thư đã nghe qua chưa?” Đoạn Chi thấy Trang Lâm làm vậy, không thể nhịn được nữa.

Bình thường Trang Lâm nói chuyện với thiếu phu nhân đã rất lạnh nhạt, khiến cô tức giận muốn dạy dỗ cô ta một trận, nhưng mà không ngờ cô ta lại không biết điều, ở trước mặt bao người dám công khai phản đối quyết định của thiếu phu nhân. Bằng cái gì chứ! Đoạn Chi nghiêm mặt lại, giận dữ trừng mắt nhìn cô.

“Làm càn, cô dám dùng loại khẩu khí này...”

“Tự trọng người trọng, cô không biết tôn trọng người khác, tự nhiên không thể yêu cầu người khác tôn trọng cô.” Vương Ninh Hình chăm chú nhìn cô một lúc, rồi quay đầu dặn dò: “Thím Vương, mấy thứ này theo phương thức xử lý vừa rồi của tôi.”

“Dạ!” Quấn gia Vương lập tức ra lệnh cho đám người bên cạnh bê chồng quà chất như núi ra ngoài.

Quấn gia và nhóm người hầu động tác gọn gàng, tỏ vẻ muốn chứng minh ai mới là chủ nhân của bọn họ.

“Cô...” Trang Lâm vừa thẹn vừa giận, mặt xanh lên, đập đập chân, nổi giận đùng đùng chạy đi.

Trang Lâm vừa ra khỏi phòng, liền gặp lão phu nhân và dì Quyên trên hành lang.

Kỳ thật phương thức xử lý của Vương Ninh Hình, trước đó đã hỏi qua ý kiến lão phu nhân, lão phu nhân còn rất hài lòng! Dù sao Diêm trang từ trên xuống dưới chỉ có ba chủ nhân, mà cuộc sống của họ muốn như ý, phải dựa vào nhóm người hầu ân cần hầu hạ, mặc dù tiền lương và tiền thưởng đầy đủ, nhưng có lúc thì hành những loại việc như thế này cũng rất quan trọng.

Chủ tớ hai người vốn muốn đến nhìn cô phân phối công việc thế nào, không ngờ lại được chứng kiến một màn này.

Biểu tình của lão phu nhân không thể nhìn ra, nhưng vẻ trách cứ của dì Quyên lại hiện rõ trên mặt.

“Dì, bà...” Trang Lâm thót tim, hoảng hốt nói.

Mà sau khi Trang Lâm vừa rời đi, Đoạn Chi lập tức không kiêng dè, nhảy dựng lên hoan hô: “Ha, loại người này không thể nhìn nổi, thiếu phu nhân nên sớm giáo huấn cô ta... thiếu phu nhân, cô sao vậy... Á...” Cô hét lên một tiếng, đúng lúc đó lấy Vương Ninh Hình sắc mặt đang tái nhợt.

“Đoạn Chi, không có việc gì, đừng khản trương, tôi chỉ đột nhiên cảm thấy đau đầu...” Nói được một nửa, chỉ cảm thấy trước mắt là một màn đen, lập tức ngã vào lòng Đoạn Chi, đồng thời ngất đi.

Đoạn Chi ôm lấy cô, hốt hoảng hô to: “Thím Vương, mau đến đây, thiếu phu nhân ngất xỉu rồi!”

Phòng ngủ ấm áp tao nhã, bác sĩ đang kiểm tra cho Vương Ninh Ninh, Diêm Tính Nghiêu và lão phu nhân thì sốt ruột đứng bên cạnh.

Trong lúc bác sĩ khám, Diêm Tính Nghiêu tuy sợ đến chết khiếp, nhưng cũng không dám mở miệng, sợ làm bác sĩ phân tâm, sau khi kiểm tra xong, anh liền không kiêng dè nữa.

“Trương...”

“Chúc mừng lão phu nhân, chúc mừng lão phu nhân!” Diêm Tính Nghiêu mới mở miệng, bác sĩ Trương đã liên tiếp chúc mừng chận mồm anh.

Bà và cháu nhất thời đều choáng váng, dì Quyên ở bên cạnh lại phản ứng nhanh hơn bọn họ, bà kinh hãi nói: “Thiếu phu nhân mang thai?”

“Thật sự?! Ta có chắc rồi sao?” Lão phu nhân phản ứng chậm hơn, vỗ tay nói.

“Đương nhiên là thật, mang thai là chuyện lớn, sao tôi có thể nói bừa chứ? Hơn nữa thai nhi đã hơn hai tháng rồi.”

“Thật tốt quá, thật tốt quá, cuối cùng ta cũng được làm bà cố.” Lão phu nhân vỗ ngực.

Dì Quyên thấy thế vội vàng chạy đến đỡ bà, “Lão phu nhân, người phải trấn tĩnh, đừng quên người có bệnh tim a!”

“Lão phu nhân...” Dì Quyên nhắc tới điều này, bác sĩ Trương cũng tưởng lão phu nhân phát bệnh.

“Không có việc gì, không có việc gì, ta rất tốt, các người đừng lo lắng, ta còn muốn sống để bế cháu của ta! Sao có thể ngã xuống chứ? Ta..., Nghiêu nhi, người còn ngây ngốc ở đó sao? Lời bác sĩ Trương người còn chưa nghe sao? Người sắp làm cha rồi!”

Diêm Tính Nghiêu quá xúc động nên phản ứng giống như người máy, cứng ngắc đi đến đầu giường, biểu tình ngây dại, trong miệng thì thào: “Ta sắp làm cha, ta sắp làm cha...”

Lão phu nhân nhắm mắt nhú mày, lập tức nở nụ cười thoải mái. Người sắp làm cha phản ứng thường rất kỳ quái, hành động của anh cũng chưa phải là kỳ lạ nhất. Nhớ hồi trước khi ba Nghiêu nhi vừa biết mình được làm cha, lập tức hét lên một tiếng rồi ngất xỉu, làm bao người tái mặt.

Bước đi về phía giường đột nhiên thay đổi, Diêm Tính Nghiêu đột nhiên nhìn bác sĩ Trương, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Bác sĩ Trương, ông còn chưa nói vì sao Ninh nhi lại ngất xỉu? Tuy Ninh nhi sức khỏe không tốt, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ ngất xỉu, vậy tại sao hôm nay lại vậy?”

“Thiếu phu nhân là do mới mang thai, cơ thể chưa kịp thích ứng. Mà theo như lời Diêm thiếu gia đã nói, thể lực thiếu phu nhân kém so với người bình thường, hiện tại bụng lại mang thai, gánh nặng đương nhiên tăng thêm. Sau này phải nghỉ ngơi nhiều, chú ý bổ sung dinh dưỡng, còn phải để thiếu phu nhân luôn vui vẻ, điểm này quan trọng nhất. Phụ nữ có thai kiêng kỵ nhất là ngất, té ngã ngoài ý muốn, tâm tình không tốt không những thương thân còn hại tâm. Nếu thiếu phu nhân chưa từng ngất xỉu, tôi đề nghị trong mấy tháng mang thai này, tốt nhất nên cử người đi theo bảo vệ cho cô ấy.”

Bởi vì tình trạng thân thể của Vương Ninh Ninh khá đặc thù, bác sĩ Trương liền liệt kê ra một loạt các việc cần chú ý, Diêm Tính Nghiêu nghe rất cẩn thận, còn đồng ý ngày mai đưa cô đến bệnh viện để kiểm tra một lần nữa.

Vì không muốn quấy rầy Ninh nhi nghỉ ngơi, lão phu nhân và Quyên đi liền tiễn bác sĩ Trương ra ngoài, rồi lập tức đến phòng bếp bàn về những thực phẩm bổ dưỡng cho phụ nữ mang thai với thím Đoạn. Đoạn Chi thì được Diêm Tính Nghiêu dặn dò ở lại.

Anh ngồi trên đầu giường, vỗ về má ngọc tái nhợt của Vương Ninh Ninh, “Đoạn Chi, lời bác sĩ Trương cô cũng nghe thấy. Sau này khi không có tôi bên cạnh, cô hãy chăm sóc thiếu phu nhân. Lúc nào cũng phải đi theo thiếu phu nhân, chú ý an toàn của cô ấy, nghe rõ chưa? Nếu thật sự có việc, phải nhờ người khác thay thế mới được đi.”

“Dạ, Đoạn Chi hiểu rồi, tôi sẽ chú ý sự an toàn của thiếu phu nhân, xin thiếu gia yên tâm.”

Giữa Đoạn Chi và Vương Ninh Hình không chỉ là quan hệ chủ tớ, còn là bạn bè cũng như chị em, tự nhiên cô sẽ bảo vệ an toàn cho cô ấy.

“Được rồi, còn chuyện nữa, thiếu phu nhân hẳn là bị gì đó kích động, nếu không vì sao lại ngất?” Thấy bộ dạng khó xử của cô, Diêm Tính Nghiêu lạnh lùng quát: “Không được giấu giếm, tôi muốn cô phải nói ra toàn bộ.” Mới vừa rồi khi bác sĩ Trương nói phụ nữ mang thai không được lo lắng bất an, anh liền phát hiện biểu tình của Đoạn Chi rất kỳ quái, cho nên mới để cô ở lại hỏi cho rõ ràng.

Đoạn Chi sợ sệt nhìn Diêm Tính Nghiêu, nghe anh quát như thế, cho dù cô có gan lớn bằng trời cũng không dám giấu giếm, lập tức nói về chuyện của Trang Lâm, càng nói càng tức giận, tội liên đới là cô sợ nhất, nhưng hình như thiếu gia cũng không để ý.

“Tôi không phải cố ý không lễ phép với khách, nhưng Trang tiểu thư kia thực sự rất quá phận.”

“Được rồi, tôi biết rồi. Hình nhi cũng không muốn so đo với người khác, sau này có việc gì chỉ cần báo trước cho tôi, tôi sẽ giải quyết, đừng để Hình nhi phải lo lắng.”

“Tôi hiểu.” Tuy rằng hành vi đâm thọc là không tốt, nhưng thiếu gia nói rất có đạo lý, Trang Lâm—loại phụ nữ kiểu ngạo đó nên sớm chịu giáo huấn, mới không thể hại thiếu phu nhân lo lắng và tức giận.

Đoạn Chi nhẹ nhàng bước khỏi cửa, phòng ngủ nhất thời im ắng, tựa hồ ngay cả tiếng tim đập cũng có thể nghe thấy.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời xuyên qua rèm ngủ trải dài trên giường, ánh lên đôi má trong suốt của Vương Ninh Hình. Lông mi cong dài chậm rãi mở ra, tỉnh như chưa tỉnh, hé mắt ra liền thấy khuôn mặt tuần tú gần ngay trước mắt. Tính tình trẻ con ngáp một cái, mắt díp lại như vẫn muốn ngủ nữa. “Nghiêu, anh đã về rồi, em... ưm...”

Lòng dâng lên ngàn vạn nhu tình, anh không nhịn được liền cúi đầu hôn cô,

Cô yêu kiều kêu lên một tiếng, hai tay tự động ôm ngang vai anh, ngẩng đầu lên, đem thân thể diễm lệ dâng lên cho anh.

Sự phục tùng của cô giống như phụ trợ anh vậy, làm cho ngọn lửa trong cơ thể Diêm Tính Nghiêu nhanh chóng bị đốt lên, khuếch tán ra, dục vọng mãnh liệt tuôn trào trong anh.

Đại chưởng di chuyển theo những đường cong lung linh, càng không ngừng vuốt ve, tự trêu đùa dục vọng của anh, khi bàn tay chạm vào bụng cô, anh giống như bị nước đá làm đông cứng hành động lại, hai mắt nhắm chặt, giống như cố nén thống khổ, mồ hôi tuôn đầy trên trán, thân hình phía trên cô không nhịn được mà run run.

Vương Ninh Hình khó hiểu, mở đôi mắt dày đặc sương mù ra, “Nghiêu...”

“Không thể được, bảo bối...” Anh cắn chặt răng nói. Lấy tay ôm cô, đem mặt vùi vào hõm vai của cô, hấp thụ hương thơm lấy của cô, tự an ủi chính mình.

“Không thể?” Mắt mở to lập tức hoài nghi, cô hoài nghi có phải mình nghe nhầm hay không? Từ khi bọn họ bắt đầu, chỉ cần anh muốn thì nhất định phải làm, cho dù cô mệt mỏi hay đang ngủ, anh vẫn nhẫn tâm đánh thức cô, chưa từng bao giờ có việc dừng lại giữa chừng.

Anh thở dài, hôn lên má hồng của cô một cái, rồi nằm xuống bên cạnh cô, “Vừa rồi em ngất, có nhớ không? Hơn nữa...” Anh lại ngồi dậy, bàn tay nhẹ nhàng vuốt bụng của cô, trong mắt tràn đầy yêu thương. “Anh chỉ sợ làm thương cục cưng của chúng ta.”

“Cục cưng của chúng ta?” Nghi ngờ dần dần biến mất, “Anh nói... em mang thai? Trong bụng em có bé cưng à?” Cô lập tức ngồi dậy, trong mắt kinh hãi.

Anh ngồi xuống, khấn trương đỡ lấy cô, “Nhẹ thôi, nhẹ thôi, trong bụng em có tiểu bảo bảo, sau này động tác không thể quá mạnh, tránh làm nó bị thương.”

“Em sắp làm mẹ, em sắp làm mẹ, oa! Em sắp làm mẹ.” Cô mặc kệ, vòng tay ôm anh, cao hứng hét to.

“Từ từ nào, anh biết, anh cũng sắp làm cha.” Lòng tràn đầy vui mừng và kinh hỉ, đôi tay rắn chắc kéo cô vào lòng, lại chú ý không dùng lực quá lớn, để tránh làm tổn thương tiểu bảo bảo. Qua một hồi lâu anh mới nói: “Sắp làm mẹ rồi thì không thể kén ăn, cũng không thể một mình đến công ty tìm cha, nghe nói bức xạ máy tính sẽ có hại thai nhi. Còn nữa, thuốc bổ cũng phải ngoan ngoãn uống, phải biết rằng bây giờ em ăn cho hai người...”

Anh thao thao vừa lải nhải vừa cần nhần, cái này không được, cái kia không thể, càng nghe cô càng cảm thấy chói tai, nhúu nhúu mày, liền che cái miệng nhiều lời của anh lại.

Hi, cô sắp được làm mẹ!

Thân thể yếu kiều trong ngực nhưng anh lại không thể làm gì, đây là sự tra tấn tàn khốc nhất a! Anh thống khổ rên rỉ, hai tay càng ôm chặt hơn.

Trong khách sạn, hai thân thể trần trụi lẫn lộn trên giường.

Tên đàn ông cường tráng cười lên thân thể tuyết trắng xinh đẹp, hết sức rong ruổi...

Đùi Trang Lâm kẹp lấy thắt lưng chàng trai, cái miệng đỏ tươi phát ra thanh âm ngân nga, thở gấp không ngừng thúc giục: “A... nhanh! Nhanh nữa đi... a...”

“Em đúng là quái vật...” Người đàn ông cười gian ác, song chướng dùng sức vỗ về bầu ngực nở nang của Trang Lâm, hạ thân đột nhiên cử động, không ngừng tăng tốc độ...

“A... thật là tuyệt, ... dùng sức... nữa đi.” Trang Lâm dâm dăng kêu lên, thân hình vận vẹo như điên đón nhận anh, mười ngón cắm sâu vào da thịt gãi dần ông.

Người đàn ông không ngừng tiến vào, đột nhiên hét lớn một tiếng, cả người run run, rồi lập tức ngã sụp xuống.

“An đại ca, tiếng tăm của anh thật lừng lẫy, có vẻ giờ còn nổi hơn cả trước thì phải?” Khi ở pub cô đã nhận ra anh, một thân hàng hiệu, bên cạnh cũng có vài tên đàn em.

“Không hổ danh Hoa Cung tiểu thư, em quả nhiên thật tinh mắt.” Cả người anh ngã vào thân cô mà thở dốc.

Anh từng chơi đùa qua rất nhiều đàn bà, nhưng kỹ thuật trên giường của dâm phụ An Ny này lại thuộc loại xuất sắc, theo ý muốn của anh, anh quyết định bao cô. Năm đó không có khả năng độc chiếm cô, nhưng xưa không bằng nay, bây giờ muốn bao cô thật dễ như bỡn.

Đã có chủ ý, anh càng nhiệt tình khoe thành tựu của mình, “Bây giờ anh phụ trách khu vực phía nam của băng, tiền bạc khỏi phải nói, đàn em cũng có đến mười mấy tên.”

Trang Lâm khi còn đi học, từng nổi tiếng là Hoa Cung tiểu thư, người đẹp An Ny một thời. Sau khi đến Diêm trang, cô liền che dấu quang thời gian dơ bẩn này. Có điều, hiện tại đang là ở ngoài, cô chẳng cần để ý đến chuyện gì nữa.

“Chà...” Cô xoay người ghé vào trên người anh, bộ ngực đầy đà không ngừng cọ xát trên ngực anh, ánh mắt kiều mị ôm lấy anh, dịu dàng nói: “An đại ca, người ta có thể nhờ bằng của anh giúp đỡ không?”

“Có thể, đương nhiên có thể.” Anh đáp ứng một tiếng, lập tức cười “Hắc hắc” dâm dăng, “Nhưng mà... tiểu mỹ nhân, em sẽ dùng gì để báo đáp anh?”

“Cái này được không? An đại ca.” Cô chậm rãi di chuyển thân mình, đốt cháy dục hỏa của anh, lập tức cô lại dừng lại, khanh khách cười quyến rũ nói: “Có thể chứ?”

“Có thể, việc gì cũng có thể! Ai, em đúng là tiểu hồ ly...” Anh dâm cuồng hét lên, xoay người đè lên cô.

“Đoạn Chi, cô... không vui sao?” Vương Ninh Hình có chút do dự nhìn Đoạn Chi.

“Tôi...” Tuy cô không hỏi rõ, nhưng bằng sự ăn ý giữa hai người, Đoạn Chi đương nhiên hiểu ý của cô. Cầm sợi len dừng tay một chút, ảm đạm xẹt qua đáy mắt, cô ngẩng đầu cười trừ, “Phi thiếu gia diện mạo hiên ngang, thành tựu phi phàm, chẳng những là bạn hữu tốt của thiếu gia, lại là bạch mã vương tử trong mơ

của bao cô gái. Có thể có người bạn trai như vậy, sao tôi lại không vui chứ?” Vừa nói đến Triệu Phi, mắt Đoạn Chi liền xuất hiện một lớp sương mù dày đặc.

“Nhưng mà...” Vương Ninh Hình thở dài. Cô mặc kệ cái gì mà bạch mã vương tử, Đoạn Chi có bạn trai vĩ đại như vậy, cô lẽ ra phải cao hứng, nhưng mà... A Phi và Đoạn Chi tuyệt không giống người yêu, mỗi khi gặp mặt là giống như chủ nhân và hầu gái, một người lãnh đạm, một người lại nóng vội lấy lòng.

Vương Ninh Hình ngược lại cảm thấy A Phi và người phụ nữ cường ngạnh kia hợp nhau hơn, hai người đó vừa thấy mặt liền như chó với mèo. Còn Đoạn Chi lại có vẻ yếu thế, chỉ có thể bị người khác ức hiếp.

“Ninh Hình, cô từ nhỏ đã được chiều chuộng, ở nhà là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ, hiện tại thiếu gia lại quý trọng, yêu thương hơn cả tính mạng của mình. Nhưng tôi chỉ là con gái của đầu bếp, diện mạo bình thường, đầu óc cũng không thông minh, ta biết mình không có khả năng làm người khác yêu dựa vào bề ngoài, nhưng tôi tin có thể làm vợ đảm mẹ hiền. Từ nhỏ tôi đã thích làm chuyện gia đình, chỉ cần cho tôi một gia đình, tôi sẽ biến nó thành một nơi thật ấm áp, thật thoải mái, ở chung với Phi thiếu gia, tôi nhất định sẽ hầu hạ anh ấy thỏa đáng, sẽ không làm anh ấy tức giận.”

“Ai để ý A Phi quê mùa kia có tức giận hay không? Tôi chỉ hỏi cô có thấy vui hay không!” Vương Ninh Hình cong miệng nói.

Cô chưa bao giờ từng có ý khinh thị Đoạn Chi, chẳng qua cô không nhìn ra Triệu Phi thích Đoạn Chi một chút nào, nhưng nếu anh không có ý với Đoạn Chi, thì vì sao anh lại muốn kết giao với cô ấy?

“Tôi có nói tôi không vui về đâu? Tôi biết cô quan tâm, nhưng tôi cam đoan, tôi biết mình đang làm gì.” Đoạn Chi nhìn đồng hồ, lập tức thu dọn len cùng que đan, đứng dậy đắp lại chăn cho cô, “Thôi được rồi, cô đọc sách cả buổi, cũng nên nhắm mắt nghỉ ngơi một chút đi. Tôi đến phòng bếp lấy canh cho cô, rồi sẽ quay lại!”

“Ai, lại uống thuốc!” Vương Ninh Hình buông tiếng thở dài, buồn bã ỉu xiu khép sách lại. Từ sau khi mang thai, lúc nào cũng phải uống thuốc, hại cô bây giờ mà nghe thấy từ thuốc là mặt lại biến sắc. “Đoạn Chi à...”

“Không được!” Đoạn Chi không đợi cô nói xong, đã biết cô muốn nói cái gì, lập tức cự tuyệt, mộng như bị lửa thiêu bước nhanh ra khỏi thư phòng.

Nói đùa! Nếu để thiếu gia hoặc lão phu nhân biết cô giúp thiếu phu nhân khỏi phải uống thuốc bổ, thì Đoạn Chi cô có chín cái mạng cũng không đủ chết!

Tới cửa, Đoạn Chi liền nhìn một người đàn ông cao lớn khí thế bất phàm đang đứng đó, Diêm Tính Nghiêu khẽ gật đầu, cô lập tức thức thời xoay người đi xuống lầu. Đã đến giờ đổi người!

Một tay bê thuốc, một tay nhẹ nhàng đẩy cửa ra, liền thấy bảo bối của anh tựa đầu vào cái gối lông chim, thoải mái nằm trên ghế.

Vương Ninh Hình thấy mùi hương quen thuộc, đôi mắt đẹp liền mở ra, “Nghiêu, anh xong việc rồi sao?”

“Ừ! Chỉ cần một buổi tối nữa để giải quyết công việc với công ty Mỹ kia nữa thôi.” Diêm Tính Nghiêu ôn nhu đưa cô ngồi xuống, “Sao vậy? Vì sao lại cau mày?”

“Em...” Đôi mắt sáng ngời nhìn thấy bát thuốc trong tay anh, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nhăn lại, không tự giác vuốt ve bụng, cuối cùng giãy nảy nói. “Nghiêu, bữa tối người ta ăn nhiều, bụng to đến thế này, chén thuốc kia hay là anh uống đi...”

Lại nữa! Bụng cô to là vì có tiểu oa nhi trong đó, không phải là ăn rất ăn no, cô luôn không rõ ràng như vậy. Anh mỉm cười, “Em nói gì?”

“Nghiêu...” Cô kéo tay anh, bộ dáng đáng thương như sắp khóc đến nơi.

“Em thật là...” Anh không thể không lắc đầu, lập tức há mồm uống hết chén thuốc.

Trong lòng cô vui vẻ, phui! Tránh được một kiếp.

Nào biết anh đột nhiên lại cúi đầu hôn cô, đem thuốc trong miệng chuyển sang miệng cô. Cô y ê a ô giãy giụa, nhưng cô mảnh mai như thế sao có thể là đối thủ của anh, một lúc sau, đã uống xong cả chén thuốc.

“Nghieu, đồ giảo hoạt!” Cô thở phì phì trừng mắt nhìn người chồng gian trá của mình.

“Không dám, em quá khen!” Anh không hề thấy xấu hổ, nhún nhún vai, hai tay kiên định bế lấy vợ yêu ra khỏi thư phòng, chuẩn bị đi ngủ.

Vương Ninh Hình trừng mắt thật lớn, nhưng cũng chẳng có biện pháp gì.

10. Chương 10 (end)

CHƯƠNG 10

Diêm Tính Nghiêu đá cửa phòng, nhanh chóng thả Vương Ninh Hình xuống giường lớn, người cũng nằm xuống bên cạnh cô.

“Nghieu, A Phi là bạn lâu năm của anh, chắc anh cũng hiểu anh ấy. Anh cảm thấy lần này anh ấy cầu hôn với Đoạn Chi có phải là thật lòng không?” Hai tay cô vòng ra sau lưng anh, lỗ tai dán vào ngực anh.

“Vì sao lại hỏi như thế?”

“Bởi vì người ta không có nhận thấy tí tẹo tình cảm nào giữa hai người bọn họ cả, cảm giác thế.” Cô cắn cắn môi, nhớ lại nói: “Em nhớ trước đây dù anh bận thế nào, cũng tìm thời gian để dành cho em, cho dù không có việc gì làm, chỉ trừng mắt nhìn em anh cũng vui vẻ rồi. Nhưng A Phi lại rất kỳ lạ, thường bận đến không thấy bóng người, hai ngày cuối tuần cũng làm việc, cho dù nhìn thấy Đoạn Chi, anh ấy vẫn chẳng hề có vẻ gì hưng phấn. Đoạn Chi cũng kỳ quái không kém, cô ấy quả thực đã coi A Phi là đối tượng để sùng bái, đến tận giờ mà còn gọi A Phi thiếu gia cho được.”

Nhắc chuyện đến chuyện ngày xưa của hai người, Diêm Tính Nghiêu còn tâm trí đâu mà để ý đến chuyện của A Phi.

“Còn dám nói, khi đó em lãnh đạm với anh, muốn thân thiết với em cũng không được, lại còn suốt ngày trốn tránh, hại anh theo đuổi thật sự vất vả. Em đúng là tiểu yêu tinh biết tra tấn người!” Miệng thì thảo oán giận, nhưng bàn tay lại vuốt bụng cô cực kỳ ôn nhu. Tiểu bảo bối bên trong chính là kết tinh tình yêu của anh và Hình nhi!

“Anh xứng đáng sao, ai bảo anh lại kiêu căng ngạo mạn như vậy, lại còn hạn chế em rất nhiều. Chỉ cần có một nam sinh liếc em một cái, anh liền đi tìm người ta gây rối, làm người ta sợ tới mức mỗi lần gặp em thì như nhìn thấy quỷ, liền chạy mất dép. Nhưng đáng giận nhất là, không biết ức hiếp em từ lúc nào, cố ý để lại dấu vết trên cổ em, em còn tưởng mình bị muỗi đốt thật, khi đến trường nhận được ánh mắt ái muội của bạn học mới biết...” Cô quả trách ‘tội lỗi chồng chất’ của anh, cứ mỗi một tội thì cần anh một cái, cần cần làm cả người anh ngứa ngứa, nhìn không được che đậy mỗi đồ mọng ôn nhuận của cô.

Cảm giác non mềm này nhất thời châm lên dục vọng của anh, cảm lòng chẳng dặng mà cần mứt, hận không thể nuốt hết cô, bất giác làm anh mất đi lý trí, triển miên nồng nhiệt hôn cô, cơ hồ như hai người đã hòa tan vào nhau.

“Nghieu...” Cô khẽ gọi, mang theo hơi thở gấp gáp, giống như đường mật ngấm sâu vào da thịt anh, dục vọng nhất thời tràn ra như cơn hồng thủy bao phủ lý trí của anh, anh thở ô ô, bàn tay vội vàng theo nơi bầu hoa mà vỗ về chơi đùa.

Nhưng khi bàn tay kéo xuống cái bụng tròn vo của cô, anh như bị dội một gáo nước lạnh, động tác sờ hữu tạm dừng lại.

“Ây...” Xoay người ghé xuống bên cạnh người cô, nắm đấm đánh vào đệm, thân hình run nhè nhẹ, giống như cổ nén thông khổ.

“Nghieu...” Cô vỗ về bộ ngực rắn chắc không có một vết sẹo nào của anh.

“Đừng làm vậy!” Anh giống như bị điện giật, kinh hoàng nhảy dựng lên, nhìn biểu tình như bị thương của cô bất chấp vẻ mặt đầy mồ hôi, vội vàng ôm cô lại an ủi, giải thích: “Thực xin lỗi, anh không cố ý lớn tiếng với em. Nhưng mà... em có biết em mê hoặc anh đến thế nào không, anh chỉ sợ nhất thời không nhận được...”

“Nhận không được thì không cần nhận nữa!”

Không quen nhìn anh như vậy, cô còn đổ thêm dầu vào lửa, cọ sát trên người anh.

Từ lúc cô mang thai tới nay, sợ không cẩn thận làm cô bị thương, mấy tháng nay anh đã không đụng đến cô. Cô vốn không quan tâm, nhưng buổi chiều hôm nay khi cô đọc trên tạp chí, thấy rất nhiều ông chồng khi vợ mang thai đã lén lút ngoại tình ở bên ngoài.

Tuy rằng cô tin Nghiêu sẽ không phản bội cô, nhưng... nhu cầu của Nghiêu rất mãnh liệt, cho nên đã lén lút gọi điện cho bác sĩ...

“Hình nhi...” Anh bắt lực hô, thân hình không tự chủ được mà run rẩy.

Cô liếc anh một cái, tự cởi quần áo của mình, lộ ra da thịt trắng nõn, nắm tay anh đặt lên người mình. “Người ta không cần anh phải đi tắm nước lạnh, nghe nói tắm nước lạnh sẽ hại cho thân thể...” Nói xong, bàn tay nhỏ bé của cô bắt đầu cởi áo ngủ của anh.

“Không đâu, thời tiết đã ấm lên, hơn nữa sức khỏe của anh rất tốt.” Ánh mắt si mê dán chặt vào thân thể xinh đẹp mê người của cô, hai tay cẩn thận chạm vào da thịt cô. “Anh sợ sẽ làm em bị thương...”

“Anh chưa bao giờ khiến em tổn thương.” Đây là sự thật, bất chấp khí lực cường hãn bạo liệt của mình, anh vẫn luôn bảo bọc cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, cô ghé miệng đến sát lỗ tai anh, nói nhỏ: “Em đã gọi điện hỏi bác sĩ Trương, ông ấy nói thân thể em điều dưỡng rất tốt rồi, chỉ cần cẩn thận một chút là có thể được.”

“Hình nhi...” Anh kinh hỉ nói không ra lời, cô hay xấu hổ như vậy nhưng lại vì anh mà chủ động đi hỏi về chuyện này?

Quá vui sướng, anh đương nhiên sẽ không phụ ý tốt của vợ yêu: có điều, anh chỉ cần nhớ phải ôn nhu, bảo vệ cho kết tinh tình yêu của bọn họ là được.

Anh nhẹ nhàng đặt cô trên giường mềm mại, cả người vòng ra phía sau cô, dĩ nhiên phần tượng trưng nam tính để ở nơi hoa tâm non mềm của cô. Dục vọng nhanh chóng đốt cháy cả hai người, anh đặt từng nụ hôn lên tấm lưng trắng nõn của cô.

Hai tay dao động trên những đường cong lung linh xinh đẹp, luồn về phía trước tìm kiếm, nắm lấy khối tròn kia, nhẹ nhàng xoa nắn sờ miết, mà lửa nóng dưới thân khiến cô không ngừng run rẩy, vận vẹo thân mình, thần kinh căng thẳng.

“Hình nhi...” Anh khê dao động thử đi vào nơi tư mật của cô, đại chương như mang theo ma lực, làm cô thổ hồng.

“A... Nghiêu...” Thì ào rên lên, bắt lực kháng nghị, cô đem thân mình áp sát vào anh, khát vọng tràn ngập.

Cảm nhận được di chuyển của cô, anh lập tức nhẹ nhàng xâm nhập, nhưng tay vẫn bảo vệ bụng cô, sợ mình quá cuồng nhiệt sẽ làm cô đau.

Vương Ninh Hình nhắm hai mắt lại, hô hấp càng lúc càng khó khăn, cảm thụ dục vọng cháy không ngừng trong cơ thể, đốt cháy sạch lý trí của cô.

“Cảm nhận anh... Hình nhi...” Động tác nhanh hơn khiến thân hình cô cũng vận vẹo theo, tay anh trực tiếp nắm lấy nụ hoa của cô, nhẹ nhàng miết, tạo ra một khoái cảm khác, khiến cô cơ hồ kêu to thành tiếng.

Mồ hôi trên trán chảy xuống, vừa phát tiết dục vọng, nhưng cũng dùng lực khắc chế mình không được thô bạo. Một lần lại một lần nữa, anh gieo mầm móng vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, khoái cảm được phóng thích làm cả hai đều run lên...

Thỏa mãn cười, anh ôm lấy lão bà thân ái tiến vào mộng đẹp, hưởng thụ thời khắc yên bình nhất.

Cửa phòng không hề báo trước một tiếng liền bị đẩy ra, trong thư phòng viên quản lý Vương thị cũng tự động biết hôm nay tạm dừng bàn bạc.

“Tan làm!” Diêm Tính Nghiêu tuyên bố.

“Nghiêu, chúng em còn phải...” Vương Ninh Hình không nhịn được lên tiếng kháng nghị.

Vương Ninh Hình là đứa con duy nhất của vợ chồng Vương thị, từ nhỏ đã được huấn luyện để trở thành người thừa kế. Tuy cô là phụ nữ, nhưng sự thông minh tài trí lại không hề thua kém đàn ông. Khi ở Pháp, cô đã quản lý một chi nhánh của Vương thị ở đó, công việc hoàn thành tốt làm cho quản lý trưởng của Vương thị cũng phải tâm phục khẩu phục.

Quay về Đài Loan, vì Diêm Tính Nghiêu không để cô đi làm, cô đành điều khiển sự vụ của công ty qua điện thoại, dẫu vậy cuối tuần cô vẫn phải đến công ty để nghe quản lý báo cáo tình hình.

Nhưng từ sau khi mang thai, Diêm Tính Nghiêu liền cấm cô sử dụng máy tính, cũng quy định ở không có anh đi cùng thì không được rời khỏi Diêm trang. Cô biết tất cả hành vi của anh cũng chỉ là vì lo lắng cho sức khỏe của cục cưng, nhưng cô cũng không muốn cha phải mệt mỏi, cho nên mỗi tuần đều thu xếp họp tại Diêm trang.

Nhưng anh vẫn có chuyện để nói, quy định mỗi lần họp không được quá một tiếng, thậm chí đến gần ngày sinh còn rút lại chỉ còn nửa tiếng, Nhưng bây giờ cô đã sinh xong rồi, anh lại vẫn còn bá đạo ép buộc cô như thế.

“Em còn đang ở cữ, nghỉ ngơi là quan trọng.” Anh không tha, phản bác nói. Con người đen lanh lợi quét về mọi người trong thư phòng.

“Đúng đúng đúng, tổng giám đốc Diêm nói rất có lý, phó giám đốc nên nghỉ ngơi. Dù sao không bàn chuyện này cũng không sao, việc nhỏ này chúng tôi có thể tự giải quyết, có vấn đề sẽ xin ý kiến của chủ tịch sau. Chúng tôi không quấy rầy nữa.”

Quản lý trưởng của Vương thị cùng những người khác như nhận được thánh chỉ, vội vàng thu thập giấy tờ, nối đuôi nhau ra khỏi thư phòng, quay về công ty.

Không đến một phút sau, thư phòng lớn như vậy cũng chỉ còn lại hai vợ chồng bọn họ.

“Bọn họ thật thức thời!” Diêm Tính Nghiêu hừ một tiếng, khom người ôm lấy Vương Ninh Hình.

Vương Ninh Hình sau khi sinh con, dáng người liền lập tức khôi phục lại vẻ thon thả ban đầu, nhưng Diêm Tính Nghiêu lại không thể thích ứng, còn ra lệnh cho phòng bếp nấu các loại thuốc bổ, xem có thể thừa cơ bồi bổ hay không, mà Vương Ninh Hình thì lại mang số khổ, không có lấy một tác dụng nào.

“Ác độc!” Cô nheo cái mũi cao thẳng của anh, trừng phạt anh tội không phân biệt phải trái. “Người ta ở cữ hơn 45 ngày rồi, cũng sinh con được hơn hai tháng. Anh có biết ở Đài Loan có bao nhiêu phụ nữ phải làm việc không? Nếu trong lúc ở cữ, đều không thể làm việc quá một giờ, thì liệu có ông chủ nào tuyển nhân viên nữ không?”

“Sợ cái gì? Chẳng lẽ anh không nuôi nổi vợ mình sao?” Anh bế cô thông dong đi về phòng ngủ, Tiểu Dương Dương đói khát đang chờ mẹ nó cho ăn a!

Đến phòng ngủ, cô nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi vòng tay ôm ấp của chồng, ôm lấy con, lập tức cởi bỏ phần áo trước ngực.

Tiểu Dương Dương luôn thêm ăn, ngậm cả đầu vú của mẹ ra sức mà mút. Vương Ninh Hình tràn đầy yêu thương chỉnh lại tư thế thoải mái nhất cho con, rồi mới nói sang chuyện khác: “Đoạn Chi đính hôn với A Phi anh có định tặng quà gì cho họ không?” Cô nghiêng đầu cúi xuống, “Đính hôn lại đến kết hôn, sau này sẽ không thể nhìn thấy Đoạn Chi nữa, ngẫm lại thật sự đáng tiếc a!”

“Em không cần phải lo đến quà tặng, cũng không cần luyến tiếc Đoạn Chi.” Nhìn cảnh ấm áp này, đáy lòng Diêm Tính Nghiêu kích động một trận, đẹp quá! Đó là kiểu thê yêu tử của anh. Có điều... nhìn bầu ngực trắng nõn đầy đặn kia, anh lại rung động, nhưng mỹ vị này, giờ phút này lại chỉ có con anh độc hưởng, ngay cả quyền kháng nghị anh cũng không có.

“Vì sao?”

“Bởi vì A Phi không yêu Đoạn Chi, bởi vì hai người họ không hợp nhau. Em chẳng phải cũng đã thấy giữa họ một chút tình cảm cũng không có rồi đấy sao?” Anh và A Duy đều nhìn ra điểm này, người A Phi yêu là người anh luôn miệng mắng ác nữ, không phải là Đoạn Chi dịu dàng hiền thực kia.

“Nhưng mà... Đoạn Chi vì ngày đính hôn mà mất rất nhiều tâm huyết, còn hẹn em ngày mai đi bách hóa...”

“Người đàn ông không yêu mình, chẳng lẽ cô ấy không nhận ra, không có cảm giác sao?” Hơn nữa A Phi là người thẳng thắn, căn bản không bao giờ giả bộ cả. “Nếu Đoạn Chi không nhìn ra điều này, như vậy cô ấy cũng không xứng với A Phi, việc kết hôn là không thể!”

“Nhưng...” Cô còn muốn nói thêm gì đó.

“Không nhưng gì hết, bọn họ đều đã hai mươi mấy tuổi, là người trưởng thành rồi, có quyền quyết định mình phải làm gì, bọn họ đã quyết, ai cũng không thể thay đổi, chúng ta lo lắng cũng vô dụng.”

Hình nhi là của anh, anh không muốn để chuyện của người khác chiếm hết tâm tư cô, sau khi con ăn no, anh liền ôm thằng bé ra ngoài, đưa cho bảo mẫu chờ ở cửa phòng, rồi khóa cửa lại đi đến bên cạnh vợ yêu. Đã nhịn hai tháng rồi, anh nhớ Hình nhi của anh.

“Vợ yêu, anh thấy bây giờ lòng em chỉ có Tiểu Dương Dương, chẳng để ý đến chồng yêu của em nữa...”

Lại thế nữa! Vương Ninh Hình thầm kêu.

Nhìn bộ dáng tràn đầy hạnh phúc kia của Đoạn Chi, Vương Ninh Hình không thể nói nên lời, vẫn cùng cô đi đến hiệu bách hóa. Hiện tại chỉ cầu mong Nghiêu đã nhầm lẫn, nhưng cô cũng biết khả năng này là rất nhỏ, dù sao Nghiêu với A Phi cũng là bạn bè từ trung học.

“Ninh Hình, đi lâu như thế rồi, chúng ta đến quán café kia nghỉ được không? Nghe nói bánh ngọt ở đó rất nổi tiếng.”

“Tốt! Lâu lắm không đi dạo phố, mới đi vài bước đã thấy mệt rồi...”

“Cẩn thận!”

Đoạn Chi đẩy Vương Ninh Hình ra, không cẩn thận bị một người phụ nữ từ trong quán café lao ra đụng vào.

“Đứng lại, không được trốn!” Người phụ nữ kia muốn ngăn chiếc xe lại, thì một người đàn ông đuổi theo phía sau. Người đàn ông bắt lấy tay người phụ nữ, sau đó là một nụ hôn cuồng nhiệt.

Còn tưởng rằng là cảnh bắt cóc, thì ra là ghen tuông! Người xem bên đường thầm nghĩ. Cũng là người xem, nhưng sắc mặt Đoạn Chi lại trắng bệch.

Người phụ nữ trả lại cho người đàn ông một cái tát, nhưng anh ta cũng không cam lòng, giữ chặt cô kia lại hôn mãnh liệt thêm một lần nữa, rồi hai người mới lên xe rời đi.

“Đoạn Chi...” Vương Ninh Hình không biết nên an ủi cô như thế nào.

“Tôi không sao, không có việc gì...” Miệng nói không có việc gì, nhưng hơi nước lại nhanh chóng đọng lại trên mắt cô. Cả người như mất hồn, không tự chủ bước đi. Thân thể cô quá mệt mỏi đến nỗi quên cả sự xấu hổ trong lòng, thì ra không phải trời sinh anh vô tình, mà bởi vì người anh cần không phải là cô.

“Đoạn Chi!” Không thể nhìn được Đoạn Chi hồn bay phách tán như vậy, cô liền kéo Đoạn Chi đến ghế đá bên lề đường. “Nơi này vắng vẻ, không có người ngoài, đừng để khổ sở trong lòng, hãy khóc hết ra đi.”

“Tôi...” Vừa mở miệng, nước mắt liền rơi xuống như mưa, “Vốn đã nhát gan, lại hay bị bạn bè ức hiếp. Bởi vậy nguyện vọng lớn nhất của tôi là có thể tìm được một người đàn ông mạnh mẽ để có thể dựa vào, có thể cho an toàn trong cánh tay của anh ấy, chỉ cần hạnh phúc đơn giản như vậy thôi. Tôi vẫn nghĩ người đó sẽ là Phi thiếu gia...”

Kỳ thật... tôi biết Phi thiếu gia không yêu tôi, nhưng là anh ấy chọn tôi, như vậy không phải là anh ấy cũng có hảo cảm với tôi sao? Dù sao không phải cặp vợ chồng nào cũng có thể giống cô, được thiếu gia yêu

thương hết mực, tôi vẫn tưởng rằng chỉ cần đối tốt với anh ấy, một thời gian, Phi thiếu gia sẽ cảm động. Ít nhất... mỗi khi anh ấy làm tôi thất vọng, tôi đều nói vậy với mình, tự tạo động lực ỉn.”

Vương Ninh Hình nhắm mắt lại, “Vậy cô vẫn muốn tiếp tục sao?”

“Không thể...” Cô ảm đạm nói: “Nhìn về mặt Phi thiếu gia khi đuổi theo vị tiểu thư kia, rất giống dáng vẻ khi thiếu gia ở cùng cô, tôi biết có tiếp tục kiên trì cũng vô dụng, cho nên... A.....” Tiếng thét chói tai vang lên, Vương Ninh Hình cả kinh, vội quay đầu lại.

Không biết từ lúc nào đã có bốn tên đàn ông che mặt vây quanh, lập tức xông về phía các cô, Vương Ninh Hình và Đoạn Chi không kịp phản ứng, bị bọn họ bắt được.

“A!” Đoạn Chi vẫn thét chói tai không ngừng, tiếng thét chói tai làm mấy tên kia lo sợ, một gã giữa mắt có vết sẹo liền ra tay, đánh ngã Đoạn Chi.

“Dừng tay, không được đánh cô ấy!” Hai tay bị khống chế, Vương Ninh Hình càng không ngừng giãy giụa, sắc mặt trắng bệch. “Các người là ai? Rốt cuộc muốn làm gì?”

“Làm gì à? Đương nhiên là bắt cóc, còn có thể là gì khác nữa!” Gã đàn ông che mặt viết lại một tờ giấy để lại trên mặt Đoạn Chi, lập tức đưa Vương Ninh Hình lên một chiếc xe hơi màu đen, nghênh ngang rời đi.

“Đoạn Chi...”

“Ninh Hình!” Hai gò má bị đánh đến sưng đỏ, miệng phun tơ máu, Đoạn Chi chỉ kịp nhìn theo chiếc xe kêu to....

Cửa phòng tổng giám đốc không hề được báo trước một tiếng đã bị mở ra, nhân viên đang họp trong phòng liền im lặng, ánh mắt kinh ngạc tập trung đến chỗ cửa, khi bọn họ nhìn thấy người vừa đến, con người trông ra thiếu chút nữa rớt xuống đất. Chỉ thấy hai gò má Đoạn Chi sưng phù, bộ dạng lại kinh hoàng.

“Thiếu gia...”

“Đoạn Chi?” Sắc mặt Diêm Tính Nghiêu đại biến. Hình nhi đâu? Anh vung tay lên, lập tức ra lệnh cho toàn bộ nhân viên rời đi, chỉ để lại ‘Tả hữu hộ pháp’ của anh, Tôn Duy Ma và Triệu Phi. “Đã xảy ra chuyện gì? Hình nhi đâu? Cô ấy ở đâu?”

Hai chân Đoạn Chi mềm nhũn, vô lực ngồi xồm xuống mặt đất.

“Thiếu phu nhân bị người xấu bắt đi rồi!”

“Cô nói cái gì?!” Diêm Tính Nghiêu hoảng hốt đứng lên, khiếp sợ không thôi, trừng mắt nhìn bộ dạng của Đoạn Chi, tựa hồ hận không thể xông lên xé cô thành mảnh nhỏ.

Tôn Duy Ma và Triệu Phi liền xông lên giữ chặt anh, Tôn Duy Ma nỗ lực nói: “Đoạn Chi, cô mau nói lại sự tình cho rõ ràng!”

Hình nhi của anh sao có thể... Trái tim Diêm Tính Nghiêu như bị xé nát, đau đến cực điểm, lửa giận kéo đến, anh phải cho cái tên hồ trưởng chết tiệt kia thiên đao vạn quả!

Diêm Tính Nghiêu biết Đoạn Chi vốn nhất gan, vì muốn biết rõ tình hình, anh phải cố kìm chế, nhưng cả người vẫn phát ra khí thế bức người, Đoạn Chi sợ đến mức cả người run lên. Nhưng cô biết tình huống khẩn cấp, chỉ có thể hết sức miêu tả lại tình huống lúc đó một lần.

Triệu Phi đoạt lấy bức thư đe dọa trong tay cô, nhìn qua rồi lập tức đưa cho Diêm Tính Nghiêu. “Còn chuẩn bị cả thư tổng tiền, đây hiển nhiên là hành động có âm mưu từ trước.”

“Hành động này chỉ có thể là bọn xã hội đen?” Tôn Duy Ma lập tức hỏi Diêm Tính Nghiêu: “Đại ca, có liên lạc với Hùng Thiên không? Anh ta là đại ca của Kinh Thiên, có lẽ quen với giới xã hội đen.”

“Tốt, lập tức gọi điện thoại. A Phi, cậu lập tức đi báo động an toàn cho nhân viên. Nhớ kỹ! Mọi hàng động phải thật cẩn mật.”

“Dạ!”

Ba người đàn ông lập tức rời khỏi văn phòng.

Ninh Hình... tất cả là lỗi của cô! Ngực Đoạn Chi nhói đau lại sợ hãi, Ninh Hình là người duy nhất bảo vệ cô không cần điều kiện, đối xử với cô rất tốt, cô tình nguyện chia tay với Phi thiếu gia mười lần, cũng không muốn Ninh Hình bị bắt cóc.

Cô nhất định phải an toàn trở về, Ninh Hình!

Phịch một tiếng, cửa bị đá văng ra, Vương Ninh Hình ở góc tường ngẩng đầu lên.

“Trang Lâm!” Đôi mắt đẹp mở to, không dám tin, nhìn về mặt đắc ý của Trang Lâm, “Cô... cô sao lại ở đây?”

“Hừ, đây không phải là Diêm thiếu phu nhân tôn quý của chúng ta sao?” Trang Lâm nhàn nhã tiến lại gần Vương Ninh Hình. Nhìn gian phòng giam cầm đơn sơ chật hẹp này, đôi môi đỏ tươi phát ra thanh âm chắc chắn, “Thật thảm a, sao lại lưu lạc đến đây, chẳng lẽ ông trời ghen ghét với phận hồng nhan sao?”

Wương Ninh Hình trầm mặc, nhìn bộ dáng làm bộ làm tịch của cô ta, lần này mình bị bắt cóc, tám phần có liên quan đến cô ta. Nếu không, sao kẻ bắt cóc có thể để một người không liên quan vào đây được? Cô biết Trang Lâm có địch ý với cô, nhưng, bắt cóc...

“Vì sao?” Trang Lâm vì sao lại hận cô như thế?

“Không hổ là Diêm thiếu phu nhân, gan dạ sáng suốt, quả nhiên bất phàm. Cho dù bị bắt cóc vẫn có thể bình tĩnh như thế.” Đột nhiên, ba một tiếng, Trang Lâm hung sát Vương Ninh Hình một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Ninh Hình nhất thời đỏ lên một nửa mặt.

Trang Lâm dùng sức nắm tóc Vương Ninh Hình, nhìn chằm chằm vào gương mặt cổ nhẹn đau của cô, đáy mắt âm ngoan bị lửa hận thiêu đốt. “Vì sao? Mày còn dám hỏi tao vì sao? Tốt, nói ày biết!” Cô dùng sức hất Vương Ninh Hình vào vách tường, Vương Ninh Hình tuy đã lấy tay bảo vệ đầu, nhưng va chạm quá mạnh khiến cho cánh tay của cô chỉ một chút nữa là gãy.

Wương Ninh Hình cắn răng nhẹn đau, thiếu chút nữa thốt ra tiếng rên rỉ.

Trang Lâm ôm hận, trừng mắt nhìn Vương Ninh Hình, cô chẳng những bị lão phu nhân đuổi khỏi Diêm trang, ngay cả Diêm Tính Nghiêu cũng đuổi việc cô. Cô rất hận, tất cả đều tại Vương Ninh Hình, làm cô từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục.

“Vì mày, ta bị lão phu nhân đuổi khỏi Diêm trang; Vì mày, Diêm Tính Nghiêu sa thải tao. Tất cả đều là vì mày! Mày hại tao bị đuổi ra khỏi hoàng cung huy hoàng kia, trong tay không còn một đồng. Cho nên tao thù...” Lạnh lùng, biểu tình phi thường vô tình, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tao cũng muốn ày, một cô gái danh môn được chiếu chuộng ném thử cảm giác đặt mình trong địa ngục là thế nào?”

“Nghiêu... khụ, đã đền bù cho cô rồi, cô... không phải hoàn toàn không có...” Vương Ninh Hình vừa mở miệng, dòng máu liền theo khóe miệng chảy ra, miệng cũng đau đớn không dứt.

“Đền bù? Từng đó cũng tính sao? Căn bản cho dù cả tài sản của Diêm gia cũng không đủ!” Vừa nói đến đây, cô ta lại càng hận Vương Ninh Hình hơn, ánh mắt ghen ghét như phun lửa, hận không thể giờ này khắc này đốt cô thành tro. Mỗi một câu nói, liền đá Vương Ninh Hình một cước, khiến cô phải cuộn người lại. “Là mày, đều là lỗi của mày! Lão phu nhân rất thích tao, nếu mày không quay về, tao đã trở thành Diêm thiếu phu nhân rồi. Mày chẳng những lấy đi sự sủng ái của lão phu nhân với tao, còn đoạt hết những vinh hoa phú quý sắp đến tay tao nữa.”

Ngoài cửa truyền đến những tiếng gọi âm ỉ, đúng lúc cô ngừng lại động tác tàn bạo.

“Mày chờ đó, chỉ cần lão nương tâm tình khó chịu, sẽ đến chơi cùng mày, phải để mày chịu khổ một chút, mới có thể để Diêm Tính Nghiêu nhanh chóng mang mười triệu tiền chuộc đến!” Cô cười điên cuồng rồi đi.

Nghiêu, Nghiêu của cô... vết thương nhức nhối, Vương Ninh Hình hấp hối nằm co ro ở trong góc, hô hấp khó khăn, toàn thân cô đều nóng lên, đau đớn, đáy lòng cũng không ngừng khẩn cầu, nhanh đến đây đi! Nếu để cô ta tra tấn một lần nữa, cô... không thể chống đỡ nổi nữa đâu.

Vương Ninh Hình không ngờ Trang Lâm lại đứng phía sau kẻ bắt cóc tổng tiền, lấy được tiền chuộc, họ sẽ thả cô sao. Nếu bọn họ thực cho cô một con đường sống, thì Trang Lâm đã không xuất hiện trước mắt cô rồi.

Ý thức Vương Ninh Hình dần dần mơ hồ... hoảng hốt nhìn qua gian phòng, cô tựa hồ nghe thấy thanh âm cửa kính vỡ vụn, sau đó là một tiếng rống giận dữ.

A, là Nghiêu, anh ấy đã đến, cuối cùng đã đến. Khóe môi gợi lên nụ cười thản nhiên, cô chậm rãi men theo sàn nhà dơ bẩn.

“Hình nhi... Hình nhi...”

Ngay khi Vương Ninh Hình định cúi nhủ xuống sàn, vừa lúc Diêm Tính Nghiêu kịp đỡ lấy. Người sợ hãi đến phát run, bàn tay nhẹ nhàng đẩy vợ yêu ra, khuôn mặt hoàn mỵ lẽ ra không chút tỳ vết... thanh âm chói tai vang lên.

“Lũ khốn đó sẽ phải xuống mười tám tầng địa ngục...” Hùng Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, vẻ mặt tối tăm.

“Vậy để lũ đó xuống địa ngục đi!” Diêm Tính Nghiêu âm ngoan vô tình, hạ mệnh lệnh, nhưng thanh âm lại hết sức mềm nhẹ, sợ làm Vương Ninh Hình đang mê man lo lắng. “Một người cũng không tha!”

“Ta sẽ cho người một công đạo vừa lòng!” Hùng Thiên điên tiết, bọn thủ hạ dám cả gan làm loạn.

“Đại ca, xe cứu thương đã sẵn sàng.” Tôn Duy Ma vội nói.

“Hình nhi, Hình nhi của anh...” Diêm Tính Nghiêu cúi xuống tai cô khẽ gọi, anh thật cẩn thận ôm lấy Vương Ninh Hình, phẳng phất như ôm bảo bối trân quý. “Vì anh, vì Tiểu Dương Dương của chúng ta, em phải gắng lên, nhất định phải cố chống đỡ!”

“Thiếu gia đã trở lại!”

Diêm Tính Nghiêu xuống xe, bọn người hầu lập tức đến đón

“Thiếu phu nhân đâu?” Đi công tác Hồng Kông hai ngày Diêm Tính Nghiêu chỉ nhớ đến vợ yêu, ban ngày về Đài Loan cũng không đến công ty, lập tức cho xe chạy thẳng về Diêm trang

“Lão phu nhân, thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia đều đang phơi nắng ở hoa viên!” Quản gia Vương trả lời

Trên thảm cỏ ở hoa viên, một đám nữ quyền vây quanh, cùng chơi đùa với Tiểu Dương

Tiểu Dương chưa đến một tuổi, nhưng lại khí phách mười phần. Theo lão phu nhân nói, điểm ấy với Diêm Tính Nghiêu trước đây giống nhau như đúc. Cậu bé rất độc lập, bình thường cũng không cố tình gây sự, không theo người khác, chỉ cần thỏa mãn nhu cầu cơ bản, thì cậu bé có thể chơi đùa vui vẻ, bất quá, đó là chưa đến thời điểm cậu bé đòi bú sữa mẹ

Giống như hiện tại, cậu bé cự tuyệt sự cưng chiều của lão phu nhân và dì Quyên, cũng không đi theo bảo mẫu, chỉ quần quýt lấy mẹ nó

Nhưng sức khỏe vừa mới khôi phục, cánh tay vẫn còn quần vải trắng, Vương Ninh Hình thật sự không thể bế nó, mà Tiểu Dương lại là một hài tử khỏe mạnh

Có điều Tiểu Dương vẫn mặc kệ, thấy mẹ không dang tay ôm mình, khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ đỏ lên, bộ dáng đáng thương làm cho nữ quyền xung quanh nảy sinh tình mẫu tử, Đoạn Chi và bảo mẫu tranh nhau vươn tay đón nó

“Tiểu thiếu gia ngoan, tay mẹ hiện rất đau, để dì Đoạn Chi ôm một cái được không?”

“Đúng vậy, đúng vậy! Không thì để dì Hồng, nhé?”

Nào biết Tiểu Dương không thèm để ý, chỉ nhìn về phía người mẹ yêu nhất của nó

“Ma ma...” Cánh tay nhỏ bé của nó ôm lấy mẹ, con người đen lầy mở to, nước mắt trong suốt chảy ra, nũng nịu nhìn mẹ nó

Người trong Diêm trang ai cũng biết, tiểu thiếu gia chưa đầy một tuổi Diêm Dương đã thay thế thành công vị trí của papa nó, trở thành bảo bối số một của lão phu nhân. Thấy chất nội mắt đỏ lên, lão phu nhân lập tức xót ruột

“Dương Dương ngoan, đừng khóc a. Để bà cố ôm được không?”

Đáng tiếc nó vẫn cố chấp, không thèm nghe, lại lần đem cánh tay nhỏ bé về phía mẹ nó

“Ma ma... ô ô...” Đôi môi hồng nhuận cong lên, nước mắt lăn dài trên má

Mọi người nhìn nhau, không khỏi thấy hoài nghi, chẳng lẽ người yêu thích cũng di truyền? Tiểu Dương khi vừa sinh ra, thì được bảo mẫu và các cô hầu chăm sóc, thời gian gần mẹ cũng không nhiều, nhưng kì quái là nó lại chỉ thích bám dính mẹ

Lại nữa, lần nào cũng dùng chiêu này! Vốn đã quyết định, quyết tâm không vì nó cầu xin mà mềm lòng, nhưng Vương Ninh Hình thẫn thờ dài, không ngờ mình lại sinh ra một tiểu ma vương như thế, nhưng ngẫm lại, bố là đại ma đầu thì con dĩ nhiên phải là tiểu ma đầu rồi, đây không phải là hiển nhiên sao?

“Dương Dương đến đây, mẹ ôm một cái!” Cánh tay không bị thương ôm lấy nó

Thấy mẹ đầu hàng, nước mắt của Tiểu Dương biến mất như có phép lạ, ngoan ngoãn lao vào vòng tay mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn dụi dụi trên bộ ngực mềm mại của mẹ nó. Đối với một đứa bé chưa đầy một tuổi mà nói, động tác này của Tiểu Dương quả thật quá già dặn so với tuổi của nó

Diêm Tính Nghiêu đứng bên cạnh cây đại thụ, yên lặng nhìn một màn ấm áp trước mắt, dòng nước ấm lưu động trong cơ thể, chỉ đứng nhìn thôi nhưng lòng cũng cảm thấy hạnh phúc

Bất quá, hắn đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn đứng ở chỗ này nhìn vợ yêu của hắn bị người khác chiếm tiện nghi, cho dù người kia là con của hắn cũng thế

“Nghiêu?” Vương Ninh Hình kinh hỉ nhìn chồng. Không phải chiều hắn mới về đến Đài Loan sao? “Anh về trước thời gian à?”

Hắn chào hỏi lão phu nhân trước, rồi quỳ gối xuống thăm cổ, hai tay vòng ôm lấy Vương Ninh Hình, hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người của nàng, triền miên không thôi. “Chủ tịch tập đoàn Uy Nhĩ Sâm có việc bận, nên cuộc họp buổi chiều hủy bỏ, cho nên anh mới về sớm.”

Bị kẹp giữa hai người, Tiểu Dương không an phận giãy giụa muốn đẩy papa ra

Dám quấy nhiễu hắn thân thiết với vợ yêu? Diêm Tính Nghiêu trừng mắt nhìn nó. “Tiểu tử, con muốn như thế nào?”

Cũng không biết nghe có hiểu hay không, Tiểu Dương không cam lòng, yếu thế ôm chặt mẹ nó. “Mâm...”

Một màn cha con tranh giành tình cảm thường xuyên diễn ra ở Diêm trang, tuy rằng đã xem rồi, nhưng mỗi lần nhìn thấy, mọi người lại buồn cười như cũ

Lão phu nhân cầu tình nói: “Nghiêu nhi, Dương Dương còn nhỏ...”

“Hừ! Tuổi còn nhỏ đã kiêu ngạo như thế, trưởng thành sẽ như thế nào!” Diêm Tính Nghiêu giống như đe dọa, ôm lấy thân hình bé nhỏ kia, nó thì vung tay vung chân không muốn, hắn liền nói: “Tiểu tử, phải làm rõ ràng, cô ấy là vợ cha, rồi mới là mẹ con. Muốn ôm ư? Có thể, đi tìm người khác đi!” Hung hăng hôn lên chiếc má phúng phính của nó, rồi giống như chuyển bóng, ném nó sang bên cạnh

“A...” Nhìn một màn kịch kinh động tâm phách này, mọi người nhin không được, kinh hô

“Cẩn thận!” Diêm lão phu nhân tim thiếu chút nữa nhảy ra

“Nghiêu!” Thấy con vô sự trong lòng Tôn Duy Ma, cô mới thở ra nhẹ nhõm, lập tức nổi giận đánh chồng một cái. “Anh làm gì vậy? Con không phải bóng rổ, nhỡ bị thương làm sao!”

Cúi người ôm lấy Vương Ninh Hình đi vào phòng, chú ý không đụng tới vải băng của nàng, “Sẽ không...” Diêm Tính Nghiêu trấn an, thanh âm dần dần đi xa

“Ma ma...” Tiểu Dương đáng thương nhìn cha mẹ đi xa, tủi thân kêu lên

“Thật không hổ là con đại ca, ngay cả sở thích và cá tính cũng giống đại ca.” Tôn Duy Ma ôn nhu mà kiên định, ôm lấy tiểu lão hổ

“Di truyền thật sự đáng sợ!” Triệu Phi cũng cảm thán nói.

The end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-cua-dai-ca>